DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-8250

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:90 • 13 Şubat '99 • 5 DM

MGK-TÜSİAD hükümetlerine, özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, zamlara, sefalet ücretlerine, tensikatlara, sosyal güvenliğin tasfiyesine, sendikal ihanet çetelerine, emperyalizme uşaklık politikalarına, kirli savaşa

geçit verme!

Hırsızlara, çetelere, kontr-gerillacılara, sermaye partilerine

oy verme, hesap sor!

Sınıfa karşı sınıf!

Düzene karşı devrim!

Kapitalizme karşı sosyalizm!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Çürüyen düzenin kokuşmuş siyaset alanı 3-4
Seçimler, parlamentarizm ve boykotçuluk 5
Seçimler, seçim sistemleri ve devrimci yaklaşım 6-7
Gündemdeki seçimler ve ayrışan konumlar 8-9
Meysu grevi 120. gününde . . 14-15
TKİP Belgeleri: Parti programı üzerine ön tartışmalar/7
Programda emperyalizm çağının sorunları (Orta Sayfa) 16-22
Ürdün: Emperyalistler kim için gözyaşı döker 24-25

Sosyalizm Yolunda
Kızıl Bayrak
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:90 ● 13 Şubat 1999
Fiyatı: 5 DM
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Lalcli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:
SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22, **Kartal**/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/**ANKARA** Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytar Sokak Çarşıbaşı İşhanı No: 303/**KAYSERİ** Tel: 0 (352) 221 04 31

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt. No: 1/**KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 **İZMİT**

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 **NİĞDE**

13 Şubat'ta Ankara'ya!

Türkiye haftalardır bir heyet trafiği yaşıyor. İMF heyetinin ardından Dünya Bankası heyeti, onun ardından Dünya Bankası yetkilileri gelip gelip gidiyorlar. Krizin, işçilerin emekçilerin yaşamını cehenneme çevirdiği bir dönemde her heyetle birlikte bir takım paketler/reformlar yeniden öne çıkarılıyor. Bankalar reformu, sosyal güvenlik reformu, tarım reformu... Reform adı altında sunulan paketlerin hepsi birer saldırı programı özelliği taşıyor.

Ecevit'in başkanlığında toplanan hainler güruhu ESK'nın toplantısından emperyalist heyetlerin dayattığı politikalar çıkıyor. Özelleştirmelere hız verilecek, sermayeye destek kredileri sağlanacak, tarımda destekleme adı altında küçük üreticiden alıp sanayiye aktaracak politikalar uygulanacak vb.

Burjuva cumhuriyeti bütün kurumlarıyla saldırıyor. Bu saldırıların anlamını burjuvazi kendi ağzıyla ifade ediyor: "Biz hep kriz dönemlerinde büyüyoruz". Bu sözler kriz politikalarını burjuvazi adına hayata geçiren sosyal demokratların, krizle beraber fedakarlık yaptıklarını ifade eden hain sendika bürokratlarının kimin değirmenine su taşıdığını da bütün açıklığıyla ortaya koyuyor.

Burjuvazi hiç durmayan saldırılarıyla kirli savaşı batıya taşımış durumda. Gözaltılar, işkenceler, kayıplar, tutuklamalar ivmelenerek sürüyor. Son olarak bir hafta önce gözaltına alınan TÖDEF'li 29 öğrenciden 27'si Ankara DGM tarafından keyfi bir şekilde tutuklandı.

Böyle bir dönemde KESK'in 13 Şubat'ta Ankara'da yapacağı demokratik haklar mitingi kuşkusuz büyük önem taşımaktadır. Sermayenin saldırıları karşısında emekçilerin sesini alanlara taşımak, bu saldırılara cevap vermenin tek yoludur. Düzenin krizle birlikte artan saldırıları karşısında devrim ve sosyalizm mücadelesini alanlarda yükseltmek için 13 Şubat'ta Ankara'ya...

H. FIRAT
Program sorunları üzerine konferanslar
Ulusal Sorun ve Devrim
EKSEN YAYINCILIK
HAZIRLANIYOR
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sermaye devletinin tahkimat operasyonu sürüyor...

Seçimler yeni bir saldırı seferinin başlangıcıdır:

Çürüyen düzenin kokuşmuş siyaset alanı

Bugün düzen partilerinin giderek küçülmesi ve parçalanmasının temsiliyet düzeyinde yarattığı istikrarsızlık, mevcut seçim döneminin öne çıkan yönünü oluşturuyor. Yıllardır bileşimi durmadan değişen koalisyonlarla doldurulan hükümet boşluğu, burjuvazi için ciddi bir zayıflık alanı. Ne var ki düzenin yapısal bunalımının yansıması olan bu duruma bugünden ve kısa vadeli bir çözüm bulmayı burjuvazi de ummuyor. Dahası, görüntüyü değiştirmeye yönelik idari-hukuki müdahalelerin (%10 barajı, başkanlık sistemi, iki turlu seçim) sonuç getirmediğini kendi deneyimleriyle biliyor. Burjuvazi, parlamentonun ve düzen partilerinin işlevsizleşmesi karşısında, ordunun siyasal alandaki rolünü daha dolaysız olarak meşrulaştırma çabası içerisindedir. Bu nedenledir ki, ordu eliyle adına "derin devlet" denilen kontr-gerilla yapılanmasının tahkimatı düzenin selameti için biricik gerçek güvence sayılıyor.

18 Nisan seçimlerine yönelik hazırlık çalışmaları sürüyor. Her seçim döneminde olduğu gibi bugün de artan politizasyon ortamının yarattığı imkanlardan, toplumdaki mevcut güçler kendi çıkarları ve programları doğrultusunda yararlanmayı hedefliyorlar. Bu arada sermaye düzeninin temel kurumları ve temel politik odakları da, vargüçleriyle kendi rollerini oynamaya çalışıyorlar.

Çözümsüz bir kriz içerisinde debelenen sermaye düzeni açısından bu seçimler, siyasal istikrarsızlığın ve burjuva siyaset sahnesindeki parçalı görünümün katlanarak büyüdüğü bir evrede gündeme geliyor. Meclis ve siyasal partiler gibi parlamenter kurumların işlevsizleştiği, toplum ve seçmen kitlesi karşısındaki inandırıcılıklarını ve güvenilirliklerini büyük ölçüde yitirdiği bir siyasal tablo içinde gerçekleşiyor. Susurluk'tan bu yana kitlelerin gözü önünde cereyan eden kirli ilişkilerin, çürüme ve çeteleşmenin bunda açık bir payı bulunsa da, gerçekte bu sonuçlar geçmiş birkaç onyıldan kök alıyor.

Yalnızca bugün değil, son 30 yılda daha açık olmak üzere, geçmiş seçim dönemlerinde, burjuvazi arzuladığı istikrarlı ve güçlü bir siyasal temsil mekanizmasına bir türlü sahip olamadı. İktisadi ve sosyal kriz doğal olarak siyasal planda da sonuçlarını üretti. Böyle olunca, burjuvazi göstermelik demokrasisini biçimsel olarak bile koruyamadı. Son 40 yılda üç askeri darbe yaşandı. Bunlardan ilki toplumsal muhalefete belli tavizler vererek, faşist nitelikteki son ikisi ise toplumsal muhalefeti kanlı operasyonlarla ezerek, burjuva iktidarın selametini geçici olarak sağlayabildi. 50 yılı aşan çok partili dönemde ortalama hükümet ömrünün son derece kısa olması da, siyasal istikrarsızlığın göstergelerinden biridir. Kapatılan partiler, yolsuzluklar nedeniyle düşürülen hükümetler, ihale yolsuzlukları ve rant kavgaları nedeniyle burjuva siyasetçilerinin birbirlerine karşı açtıkları dosya savaşları, büyük paralar karşılığında gerçekleşen partilerarası milletvekili transferleri vb. pek çok olgu, istikrarsızlıktan da öte, burjuva siyasal yaşamın çürümüşlüğünün canlı örnekleridir.

Bugün düzen partilerinin giderek küçülmesi ve parçalanmasının temsiliyet düzeyinde yarattığı istikrarsızlık, mevcut seçim döneminin öne çıkan yönünü oluşturuyor. Yıllardır bileşimi durmadan değişen koalisyonlarla doldurulan hükümet boşluğu, burjuvazi için ciddi bir zayıflık alanı. Ne var ki düzenin yapısal bunalımının yansıması olan bu duruma bugünden ve kısa vadeli bir çözüm bulmayı burjuvazi de ummuyor. Dahası, görüntüyü değiştirmeye yönelik idari-hukuki müdahalelerin (%10 barajı, başkanlık sistemi, iki turlu seçim) sonuç getirmediğini kendi deneyimleriyle biliyor. Burjuvazi, parlamentonun ve düzen partilerinin işlevsizleşmesi karşısında, ordunun siyasal alandaki rolünü daha dolaysız olarak meşrulaştırma çabası içerisindedir. Bu nedenledir ki, ordu eliyle adına "derin devlet" denilen kontr-gerilla yapılanmasının tahkimatı düzenin selameti için biricik gerçek güvence sayılıyor.

Tahkimata seçim kılıfı

Sermaye iktidarı seçim yoluyla mevcut siyasi krizi atlatamayacağını, seçim sonrasında da sürecek kapsamda bir krizle karşı karşıya olduğunu bilmektedir. Bu nedenle ordu-MGK eliyle seçimlere yapılan kaba müdahalenin amacı, 28 Şubat muhtırasıyla başlatılan kontr-gerilla devletinin tahkimatını hızlandırmaktadır. Kontr-gerilla devletinin başı ordunun seçimlere başından beri karşı olmasının ve yakın zamana kadar erteletecek kılıf bulma girişiminin gerisinde de bu var. Zira ordu, siyasal istikrarsızlık ortamında, "bölücülük" ve "şeriat tehlikesi" üzerinden kendisine yaratmaya çalıştığı meşruluk zemininin, seçimler vesilesiyle oluşacak politizasyon nedeniyle bir süre için bile olsa zayıflayabileceği yönünde ciddi kaygılar taşımaktadır.

Sermaye iktidarı ordu-MGK eliyle mümkün olduğu ölçüde 28 Şubat operasyonunun devamını kolaylaştıracak bir seçim atmosferi peşindedir. Buna uygun bir seçim dönemi ve seçim sonucu planlamaya çalışmakta, seçim sistemine kadar bir dizi işleyişe bu nedenle müdahale etmektedir. Bu amaca engel teşkil eden burjuva partilerinin çıkardığı en küçük pürüze dahi tahammül etmeyeceğini ortaya koymaktadır. Bu amacını en açık biçimde ve en yetkili kurum ve şahısların ağzından ifade etmekten de kaçınmamaktadır. Öyle ki, 28 Şubat sürecinin bittiğini söyleyen emireri Ecevit'e anında karşılık verilip geri adım attırılmakta, 28 Şubat'ta açılan defterin henüz kapatılmadığı kendisine kabaca hatırlatılmaktadır.

Demirel'in ağzından tehditvari bir tarzda ifade edilen "beş temel ilke", ordunun 28 Şubat muhtırasının seçimler üzerindeki devamı ve açık bir manifestosu niteliğindedir. Bu gerçeğin bir kısım burjuva yazarlarca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"28 Şubat Darbesi" olarak adlandırılması boşuna değil. Bu müdahale ile ordu, sistemin bütünsel çıkarlarının hiçbir biçimde esnetilmesine izin verilmeksizin savunulmasını dayatmaktadır. Bu anlamda burjuvazi, burjuva anlamda bir politizasyona bile kesin sınırlar getirmektedir. FP ve DYP şahsında tüm düzen partileri MGK çizgisine koşulsuz biçimde çekilmeye çalışılmaktadır. FP'nin demokrasi ilkesine sarılarak üzerindeki baskıları hafifletme çabası, DYP'nin hukukun üstünlüğü ve demokrasi savunusuyla FP'nin geri kitlesinin simgelerine ve özlemlerine sahip çıkarak (henüz taleplerine değil) manevra alanı bulmaya çalışması, buna karşın diğer partilerden ciddi bir itirazın gelmemesi, sözkonusu iki partinin bir cürete ya da gerçek bir muhalif kimliğe sahip olmasından çok, bu partilerin henüz ordunun yeterince kontrol edemediği manevra alanlarına yaslanmalarından kaynaklanmaktadır. Bunlardan birincisi, FP, müdahaleye karşı sınırlı direnişini halihazırda en güçlü taban kitleye sahip olmasına borçludur. İkincisi, DYP ise, ordu ve daha çok da polis örgütü içerisinde yıllardır kontr-gerilla faaliyetinin içinde bulunan güçleri partisinde ve çevresinde tutmasından, bu güçlerle temasını sürdürmesinden güç almaktadır. Devletin kontr-gerilla faaliyetlerinde adı açığa çıkan kendi güçlerinin bir kısmını açığa alması ya da ortadan kaldırmaya kadar varan tasfiyeye girişmesine rağmen, DYP'nin, bu aynı çete artıklarını partisinde tutmasının

Reformist solun kapıldığı parlamenterist hayalleri sınıfa ve kitlelere taşıması, tam da bu saldırı koşullarında sermayenin işini kolaylaştıran, tahkimata objektif olarak destek sunan bir ortam yaratıyor. ÖDP'nin seçim beklentileri nedeniyle egemenlik kurduğu KESK'te attığı adımlar (şovenizm histerisi karşısında 27 Kasım mitinginin ertelenmesi, KESK'in Emek Platformuna ve ESK'ya katılım hazırlıkları vb.) bunun en utanç verici örneklerini oluşturuyor.

ve seçimlerde aday göstermesinin arkasındaki rahatlık buradan kaynaklanmaktadır.

HADEP'e yönelik kapatma davasının, hem bu toplam müdahalede, hem de özel olarak devletin Kürt politikası içinde ayrı bir yeri var. HADEP üzerindeki baskı ve terör kuşkusuz ki seçim dönemleriyle sınırlı değil. Kürt ulusal mücadelesinin yasal alandaki bu en güçlü temsilcisine yönelik terör esas olarak mücadeleyi geriletmenin ve etkisizleştirmenin bir parçası. HADEP'e PKK ile kurulan bağ üzerinden ilk kez saldırılmıyor. HADEP'in bu tarz saldırılarla yıpratılamadığı da hesaba katıldığında, sermaye iktidarının bu bağı mümkün olduğu ölçüde zayıflatmayı, giderek de kopartmayı hedeflediği açıktır. Özellikle seçimlerde Kürt orta burjuvazisinin HADEP'e dönük politikasının sınıfsal mantığı daha da anlaşılır hale gelmektedir. Seçim öncesinde HADEP'e yönelik terör ve saldırılarına kapatma terörünün eşlik etmesi ise, bu hesabı daha etkili biçimde gerçekleştirmenin bir yöntemi olarak ele alınmalıdır.

Sınıfa saldırı için seçim fırsatı

Seçimler vesilesi ile ve bizzat ordu-MGK eliyle burjuva siyasal vitrinde yapılan düzenleme çabasının arka planında, sermayenin kontr-gerilla devletinin tahkimatına paralel olarak, işçi sınıfına dönük saldırılar da hız kesmeden sürüyor. İMF-TÜSİAD'ın gündemdeki ağır kriz faturası, siyasal ortama henüz kendi çıkarları ve politikaları temelinde müdahale edemeyen işçi sınıfına ve doğal olarak tüm emekçi katmanlara kesiliyor. 55. hükümetin giderayak önünü düzlediği saldırıların bir kısmı 56. hükümet döneminde uygulamaya konulmak isteniyor. Enerji sektörü başta olmak üzere en büyük KİT'lerin özelleştirme takvimleri çıkarılmış bulunuyor. Metal ve tekstilden sonra kamu işçilerine de "sıfır sözleşme", esnek üretim vb. saldırılar gündemde. Mezarda emeklilik yasası ve sosyal kazanımların gaspı anlamına gelen sosyal güvenlik reformu, seçim atmosferinde yaratılan bu toz-duman içinde, bizzat İMF direktifiyle Ecevit hükümetinin önüne konulmuş bulunuyor. İşçi sınıfına ve emekçi katmanlara, geçmişte sıkça yapılanın aksine, seçim istismarı olarak kullanılabilecek herhangi bir vaadde bile bulunulmuyor. Oysa sermaye için tüm olanaklar seferber ediliyor; borç ertelemeleri, vergi borçlarının iptali, ucuz hammadde imkanları, muslukları sonuna kadar açılmış krediler, destek fonları vb... Sermaye iktidarının seçimler vesilesiyle hızlandırdığı tahkimatın ve sınıfa dönük saldırıların en güçlü dayanağını ise, "sivil toplum örgütleri" olarak adlandırılan medya ile hain sendika bürokrasisi oluşturuyor. Sermaye iktidarı, düzen partileri ve temsil kurumlarla ilgili olarak toplumda oluşan güvensizliği, bu iki temel dayanağını önplana çıkararak gidermeye çalışmakta, bunda hayli başarılı da olmaktadır. Medya, Susurluk vesilesiyle kontr-gerilla devletini aklamada üstlendiği rolün bir benzerinin ordu-MGK'nın seçim politikasının aktif savunuculuğunu üstlenerek yerine getirmekte, sermayeye tetikçi olarak hizmet etmektedir. Sendika bürokrasisi yalnızca TİS'lerin satışı yoluyla değil, aynı zamanda "derin devlet"in siyasal yapılanmasında aktif görev alarak da, MGK'nın emir-komuta zincirinin en güçlü sivil halkalarından birini oluşturduğunu bir kez daha kanıtlıyor. Bu arada önde gelen hain bürokratlar, sermayeye karşı hizmetlerini daha üst düzeyden yerine getirmek için ve elbetteki bugüne kadarki hizmetlerinin bir ödülü olarak meclisin yolunu tutuyorlar.

Reformist solun kapıldığı parlamenterist hayalleri sınıfa ve kitlelere taşıması, tam da bu saldırı koşullarında sermayenin işini kolaylaştıran, tahkimata objektif olarak destek sunan bir ortam yaratıyor. ÖDP'nin seçim beklentileri nedeniyle egemenlik kurduğu KESK'te attığı adımlar (şovenizm histerisi karşısında 27 Kasım mitinginin ertelenmesi, KESK'in Emek Platformuna ve ESK'ya katılım hazırlıkları vb.) bunun en utanç verici örneklerini oluşturuyor. Bu, iki milyona yakın kamu emekçisinin uğruna mücadele ettiği grevli-TİS'li sendika hakkının ve on yıllık mücadelesinin burjuva parlamentarizminin ve sermaye devletinin insafına bırakılması anlamına geliyor.

Ağır saldırı koşullarında ve bir seçim döneminde işçi sınıfı ve emekçi katmanlar ise, siyasal yaşam bir yana, toplumsal alanda da yok sayılmakta, silinmek istenmektedir. Geçmişte seçimler vesilesiyle sahte vaatlere ve demagojik propagandalara mahzar olan bu sınıf, bu seçim döneminde yalnız sefalet ücretleri, sıfır sözleşmeler, tensikatlar vb. saldırıların konusu olmaktadır.

Bağımsız sınıf kimliği ve programıyla bu iğrenç seçim ortamına ve saldırılara karşı koymak komünist işçi partisinin güncel görevidir. Kontr-gerilla devletinin yeni saldırılar için kendini daha güçlü biçimde tahkim etmesini karşı koymak için işçi sınıfının bağımsız seçim platformunu gecikmeksizin örgütlemek, günün yakıcı görevidir. Komünistler parlamentarist hayallerle sınıfı ve kitleleri oyalayan reformistlerin ve aktif siyasal tutum almaya imkan tanımayan boykotçu tutumların karşısına sınıfın bağımsız devrimci tutumuyla çıkacaklardır. Bu çerçevede, seçimlerin yarattığı olanakları sonuna kadar istismar etme doğrultusunda hareket edecek ve sınıfın mücadele potansiyelini alanlarda ve eylemlerde açığa çıkarmak için çalışmalarına hız vereceklerdir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Seçimler, parlamentarizm ve boykotçuluk

Yeni bir seçim sürecine giriliyor. Seçim dönemleri toplum genelinde politikaya, politik süreçlere duyarlılığın arttığı, değişik sınıf ve katmanların sorunlara yaklaşımının daha net görülebildiği süreçlerdir. Çok doğal olarak, değişik renkte burjuva partileri, bu dönemde sermaye sınıfının çıkarlarına uygun hareket ederler. Bunun için işçi ve emekçileri yalan ve vaatlerle sisteme bağlamaya, denetim altında tutmaya çalışırlar.

Türkiye ekonomisinin derinleşen krizini politik kriz tamamlamakta, ortaya tam bir istikrarsızlık ve çözümsüzlük tablosu çıkmaktadır. Düzen partilerine düşen görev, it dalaşını bir yana bırakarak, "birlik ve bütünlük" aldatmacalarıyla, kitlelere "öyle sanıldığı gibi çözülemez sorunlarımız yok, devletimiz, sistemimiz dimdik ayaktadır" görünümü çizmektir.

Sermaye partilerinin tek program ve tek parti görünümündeki bugünkü tablosu, kitlelerin taleplerini karşılayacak güç ve iradeden tümüyle yoksunluğun tablosudur. Bu partilerin iktidarda veya muhalefette olmaları artık farketmemektedir. Parlamento iyiden iyiye işlevsizleşmiş bulunmaktadır. Asıl iktidar gücü, MGK ve onun beyni durumundaki ordudur. Ordu sermaye rejiminin tek partisi ve tek yönetim merkezidir.

Kuşkusuz tüm bu gerçekler emekçi kitlelerden gizlenmeye, sözde demokratik bir sistem olduğumuz yanılsaması yaratılmaya çalışılır. Seçimler ve parlamento, sözde halkın iradesinin yansımasıdır. Gerçekte ise, tüm diğer yasalar gibi seçim yasaları da, burjuvazinin sınıf çıkarlarına ters düşmeyecek biçimde düzenlenir.

Ancak, burjuva parlamentosunun sınıfsal niteliği kitleler tarafından bilince çıkarılamadığı sürece, bu kurum varlığını sürdürmeye devam etmektedir ve edecektir. Bu yönüyle seçimlere ilişkin devrimci sınıf tutumu, esas olarak, burjuva parlamentosunun emekçi yığınlar nezdinde siyasal önemini yitirip yitirmediğine, devrimci sınıf hareketinin burjuva parlamentoyu ve diğer burjuva kurumları dağıtmaya gücünün yetip yetmediğine göre belirlenir. (Kuşkusuz bu bazı özgün durumlarda seçimleri boykot taktiğinin uygulanamayacağı anlamına gelmez.)

Bugün için, parlamentonun alabildiğine işlevsizleşmesine rağmen, bu sisteme ve onun kurumlarına yönelmek çerçevesinde olgunlaşmış bir süreçten bahsetmek mümkün değildir. Kuşkusuz egemen sınıflar siyasal planda tam bir istikrarsızlık yaşamaktadırlar. Fakat işçi ve emekçiler bu sisteme yönelecek bilinç, örgütlülük ve eylemlilik düzeyinde değildirler. Sınıf hareketi parçalı, dağınık ve henüz geri düzeylerde seyretmektedir. Bir sınıf olarak temel ve güncel talepleri doğrultusunda harekete geçememektedir. Mevzi hareketlenmeler yaygınlaşsa da birleşik bir karakter kazanamamaktadır. Sınıf hareketi çeteleşmiş ve mafyalaşmış sermaye devletine karşı politik bir tutum alabilecek düzeyde değildir henüz. Bu yönüyle seçimlere ilişkin tutum kitlelerin mücadelesini ve eylemliliğini geliştirmesi ekseninden kurulabildiği koşullarda bir tutarlılık taşır.

Seçimler konusunda sosyal-reformizmin yaklaşımı bellidir. Onun politik platformu üzerine Lenin mealen şunları söyler: Proletaryanın en tehlikeli düşmanı, onunla aynı dili konuşandır. Aslında orta sınıf ve katmanların düzenle barışık taleplerinin savunucusu bu akım, işçi ve emekçilerin taleplerini savunur görünerek, gerçekte onu yedekleyerek düzene bağlamaya hizmet eder. Burjuva parlamentosu hakkında boş umut ve hayaller yayarak, parlamenter zeminde, sistemin kötülüklerine karşı sözde mücadele eder.

Seçimlere ilişkin tutumda geleneksel küçük-burjuva devrimci akımlar da temelde zaaflı tutumlar göstermektedir. Bir ucu parlamentarizm, bir ucu ise apolitik bir tutum olan boykotçulukta kendisini göstermektedir. Lenin döne döne, *"burjuva parlamentosunu ve bütün öteki gerici kurumları dağıtmaya gücünüz yetmediği sürece bu kurumlarda çalışmak zorundasınız"*, demektedir. Ama temel bir koşulla; çözümün devrim ve sosyalizmde olduğunu en geniş kitlelere anlatabilmek için. Seçimleri ve parlamento kürsüsünü bunun bir aracı olarak kullanmak için.

Sağlam ve tutarlı bir ideolojik-politik çizgiye sahip değilseniz, devrimci temelde mücadele ediyor olsanız da, sağ ya da sol tasfiyeci bir platformda bulabilirsiniz kendinizi. Örneğin *Atılım* çevresi '95 seçimlerinde bağımsız aday çıkaramadığı yerlerde, "HADEP'in özgün konumu ve yurtsever politik işlevi nedeniyle", kitlelere taşıdığı siyasal bilinç ve mesajın burjuva barışçıllığı, demokrasiciliği, parlamentarizmi aşamadığı yönündeki eleştirilerine rağmen, Emek-Barış-Özgürlük Bloku'nu destekler bir tutum içerisine girebilmiştir. Bugün de benzer bir oportünist tutumla yaklaşmaktadır. HADEP'in ulusal sorunda barış eksenine oturan reformist platformunu destekleyeceğini ifade etmektedir. Bu, küçük-burjuva devrimci-demokrat bir akımın kolayından bir reform programına nasıl kayabileceğini gösteren güncel bir örnektir. Hangi sorunda olursa olsun, devrimci yaklaşımında aslolan; sorunları iktidar perspektifine bağlı olarak ele almaktır. Ulusal sorunda da bu böyledir. İşçi-emekçi kitleleri ve Kürt halkını burjuva parlamenter sistemden umut bekler duruma sokmak, devrimci iktidar perspektifinin ne kadar "sağlam" olduğunun da göstergesidir.

Diğer uçta ise apolitizm üreten boykot taktiği durmaktadır. Bu taktik, TKP(ML) ve DHKP-C gibi hareketler tarafından sistemli bir şekilde savunulmaktadır. Boykotçuluk subjektivizm, süreçlerin abartılı ve gerçekdışı değerlendirilmesi üzerine oturur. Neredeyse devrimci durum tahlilleri yapılır, temsili kurumların işlevsel olmadığı, parlamentonun siyasi bakımdan zamanını doldurduğu argümanlarına dayanır.

Oysa, uluslararası komünist hareketin boykot sorununa ilişkin yaklaşımları irdelendiğinde, boykotun olağan bir taktik tutum olmadığı görülür. Esas olarak, devrimci yığın eylemi ile kitlelerin mevcut temsili yapıyla pratik olarak karşı karşıya gelmeye başladığı dönemlerde gündeme gelen aktif bir mücadele çağrısıdır. Yani boykot, mevcut temsili kurumların ne ölçüde işlevsel olduğuyla değil, devrimci kitle hareketindeki gelişmeyle, seçimlere katılıp katılmamanın bu gelişmeyi nasıl ve ne yönde etkileyeceği sorunuya ilgilidir. Kitle hareketinin ve mücadelesinin bugünkü tablosu, yükselen devrimci süreçler tablosu değildir. Kapitalizmin tüm yıkıcı sonuçlarına rağmen, işçi ve emekçiler bağımsız eylemli duruşlarını henüz ortaya koyamamaktadırlar. Boykot taktiği onları süreçlerin dışına ve edilgen bir konuma iten, politikasızlığa mahkum eden bir yaklaşım olacaktır. Bu taktik, devrimci yükseliş dönemlerinde, sınıfsal çelişkilerin yoğunlaştığı ve kitle hareketliliğinin sistemin karşısına dikilebildiği koşullarda yerini bulacaktır.

Komünistlerin seçim taktiği, sağ ve sol sapmadan ayrı olarak, bağımsız sınıf tutumu ve devrimci sınıf platformu üzerine oturur. Seçimlerin yarattığı atmosferden, düzenin ve onun kurumlarının etkili bir teşhiri, temel ve taktik şiarları yaymak, devrimin ve sosyalizmin etkili bir propagandası yapmak için en etkin bir biçimde yararlanırlar.

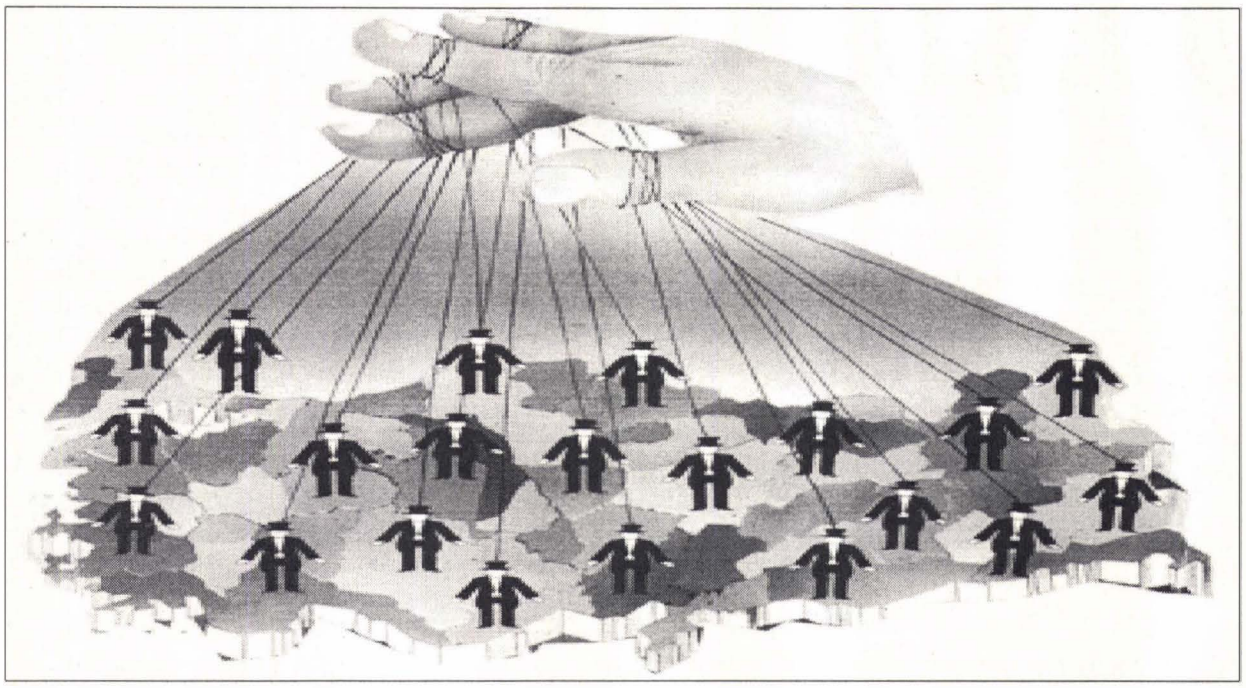
Sağlam ve tutarlı bir ideolojik-politik çizgiye sahip değilseniz, devrimci temelde mücadele ediyor olsanız da sağ ya da sol tasfiyeci bir platformda bulabilirsiniz kendinizi. Örneğin Atılım çevresi '95 seçimlerinde bağımsız aday çıkaramadığı yerlerde, "HADEP'in özgün konumu ve yurtsever politik işlevi nedeniyle", kitlelere taşıdığı siyasal bilinç ve mesajın burjuva barışçıllığı, demokrasiciliği, parlamentarizmi aşamadığı yönündeki eleştirilerine rağmen, Emek-Barış-Özgürlük Bloku'nu destekler bir tutum içerisine girebilmiştir. Bugün de benzer bir oportünist tutumla yaklaşmaktadır.

Son söz yerine

"Kurulu düzen koşullarında devrimciliğin asgari koşulu, ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakaların temel taleplerini gerçekleştirebilmenin ancak mevcut sınıf egemenliğinin yıkılmasından geçtiğini kabul etmektir. Her türlü taktik soruna bu temel stratejik düşünce üzerinden yaklaşmaktır. Dolayısıyla seçimler gibi bir siyasal vesileyle yığınların karşısına da, bu konum üzerinden çıkabilmektir." (*Ekim*, sayı: 134, başyazı)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Seçimler, seçim sistemleri ve devrimci yaklaşım

Burjuva gündem, kendisini 18 Nisan'da yapılması planlanan seçimlere endekslemiş durumda. MGK, 28 Şubat'ın devamı olarak izlediği politikayı topluma bu kez de seçim gündemi üzerinden dayatıyor. Refah Partisi kimliğinin yıpranmış ve ehlileştirilmiş biçimi olarak Fazilet Partisi'ne belli sınırlar içinde daha geniş politika yapma kanalları açılırken, diğer taraftan da seçim çalışmalarında "irticai faaliyetlere" karşı habire MGK genelgeleri çıkarılıyor. Amaçlanan yine "laik-şeriat" eksenindeki kutuplaşmalarla yaratılan politik saflaşmaların derinleştirilmesi, "anti-şeriatçı" kimlikli geniş kesimlerin "ulusal birlik" adına MGK'ya yedeklenmesidir.

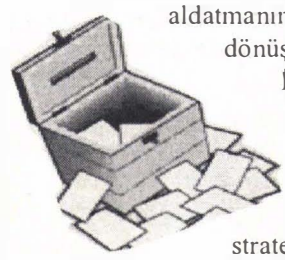
Sermaye düzeninin 28 Şubat "muhtıra"sı ile hız verdiği tahkimat operasyonu, bunun düzen partileri arasında meydana getirdiği çatlaklar ve toplumun en geniş kesimleri üzerinde yarattığı politik saflaşmalar, dolayısıyla bugün de, seçimlere yaklaşımlar üzerinden devam ediyor. Kontr-gerilla cumhuriyetini yeniden yapılandırmak, ekonomik krizi yönetmek, krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere yıkmak ve İMF'nin yıkım programını daha rahat uygulamak için, MGK-TÜSİAD, sistem adına "homojen" bir tutum ve politika icra eden, iç bütünlüğe sahip bir hükümet arayışındadır. Şimdilik MGK direktiflerine tam sadakat temelinde bir blok olarak davranan DSP ve ANAP, sermaye sınıfının istikrar arayışına yanıt olabilecek öncelikli seçenek olarak görülmektedirler.

Burjuvazi, saldırı kararlarının kendi siyasal temsil kurumlarında daha hızlı ve sorunsuz alınıp uygulanabilmesini istiyor. Bunun için tek partili bir hükümetin oluşturulmasını ve bu kabinenin yığınlar nezdinde hala bir parça itibar sahibi olabilecek bir isim ve partiden oluşmasını istemişti. TÜSİAD'ın Ecevit azınlık hükümetine tam destek vermesi ve seçimlerin ertelenmesi yoluyla bu hükümetin 2000 yılına kadar çalışmasını istemesi, kriz koşullarında özellikle yakıcı hale gelen bu sınıfsal ihtiyacın bir sonucuydu. Burjuva siyasal partilerin çürüdüğü, yığınlar üzerindeki etki gücünü kaybettiği, burjuva siyaset ahırının sürekli çözümsüzlük ürettiği, diğer yandan ağır ekonomik krizin sonucu olarak sermaye adına bir dizi tehdit edici etkilerin yaşandığı bir dönemde, 56. hükümetin kuruluşuyla oluşan siyasal tabloyla bir süre daha politik manevra yapma ve yol alma hesapları yapılıyordu.

Seçimlerin kendisi bir bunalım etkeni durumunda

Fakat gelinen yerde politik tercihlerden ve sınıfsal ihtiyaçlardan bağımsız olarak seçim kendisini dayatmıştır. Sermaye sınıfı; seçimlerin kendi krizine merhem olamayacağının, tam tersine siyasal parçalanmışlığı ve istikrarsızlığı daha da arttıracağının ve burjuva sistemi daha büyük bir çözümsüzlüğün pençesine iteceğinin farkındadır. Önce seçimleri erteleme, daha sonra da iki turlu seçim sistemi gibi ayak oyunlarının nedeni budur.

Herşeye rağmen oluşan seçim gündeminden burjuvazi, sistemi yenilemenin olanaklarını yaratmak için yararlanmaya çalışacaktır. Genel oy ve seçimler aracılığıyla parlamentonun temel siyasal yönetim kurumu olduğu yanılsaması yeniden güçlendirilmeye çalışılacak, "demokrasi" yığınları aldatmanın bir aracına dönüştürülecektir.

İkincisi, parlamentonun yıpranmışlığı ve iyice işlevsizleşmesi gözönüne alındığında, 28 Şubat'ın temel stratejisi olarak dinsel gericiliğe karşı laiklik görüntüsü adı altında ve seçimler aracılığıyla toplumsal muhalefet yedeklenmeye çalışılacaktır. Şimdiden sermaye rejimi bunu parlamento dışı toplumsal dinamiklere dayanarak yapmaktadır. MGK direktifleri doğrultusunda ESK içinde yer alan Türk-İş, DİSK, Hak-İş gibi ihanetçi sendika bürokrasisi bu konuda sermayenin en önemli dayanağı durumundadır.

Sendikal ihanet, sadece sermayenin emekçi sınıflara daha pervasız saldırmasının koşullarını oluşturmak ve meşrulaştırmakla yetinmiyor. Aynı zamanda, "şeriata karşı ülkenin çıkarlarını korumak" adına, onları 28 Şubat konseptine yedekleyerek siyasal bilincini köreltmek istiyor. Alevi örgütlerinin sözkonusu "tehlike"ye karşı "solda güçbirliği" çağrılarını, MGK solcusu İP'in önderlik ettiği "Ulusal Güçler Meclisi"ni aynı kapsamda değerlendirmek gerekir. Seçim tartışmalarının alevlendiği bu aşamada sözde "irticai faaliyetler"e karşı olarak sunulan ve gerçekte ise büyük bölümüyle

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sermaye düzeninin 28 Şubat "muhtıra"sı ile hız verdiği tahkimat operasyonu, bunun düzen partileri arasında meydana getirdiği çatlaklar ve toplumun en geniş kesimleri üzerinde yarattığı politik saflaşmalar, dolayısıyla bugün de, seçimlere yaklaşımlar üzerinden devam ediyor. Kontr-gerilla cumhuriyetini yeniden yapılandırmak, ekonomik krizi yönetmek, krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere yıkmak ve İMF'nin yıkım programını daha rahat uygulamak için, MGK-TÜSİAD, sistem adına "homojen" bir tutum ve politika icra eden, iç bütünlüğe sahip bir hükümet arayışındadır.

HADEP şahsında Kürt halkına ve ilerici toplumsal muhalefete karşı devreye sokulan saldırı genelgeleri de yine bu tablo içinde yerini buluyor.

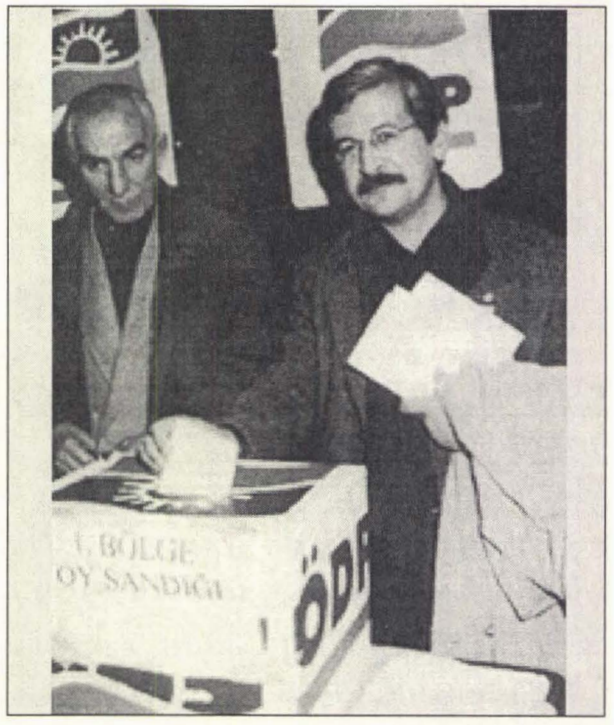
Sermaye devleti bir taraftan seçimlerin gayet demokratik bir ortamda yapılacağını vaaz ederken, diğer taraftan bunu boşa çıkaracak bir utanmazlıkla seçimlere katılacak partilerin faşist ve kontra düzenin tahkimatına dayalı programı şimdiden zorunlu bir önkoşul olarak kabul etmelerini istiyor. Onları seçim çalışmalarını buna göre yürütmeleri konusunda uyarıyor.

Bu tehditlere göre "demokratik" seçim yarışının şartları var; *"herkes demokrat, herkes cumhuriyetçi, herkes laikliği, hukuk düzenini, ülke bütünlüğünü, bu beş ilkeyi savunacaktır."* MGK adına Demirel tarafından dillendirilen bu "beş devlet ilkesi"ne uygun hareket etmeyen, propaganda ve ajitasyonlarını buna göre yürütmeyen partiler hakkında dava açılacak, üyeleri polis terörünü yaşayacaktır. İlerici-devrimci kesimler üzerinde kapsamlı bir terörün meşrulaştırılması işlevi gören bu kararlar, devrimci ve sosyalist basına karşı da sansür ve yargı terörü olarak devreye girecektir.

Seçimlerde beş devlet ilkesinin uygulanması konusunda, *"hiçkimse 28 Şubat'a direnmemelidir"*, *"herkes ayağını denk alsın"* türünden MGK tehditlerinin, kısmen FP'yi dışta tutarsak, düzen partileri açısından bir sorun teşkil etmediği açık. Dolayısıyla hedef ilerici muhalif kesimler, özelde HADEP ve seçim sürecinden politik örgütsel faaliyeti aracılığıyla yararlanmaya çalışan devrimci çevreler ve sosyalist basın olacaktır.

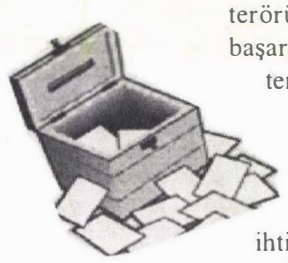
Seçim yasaklarının, demokratik bir seçim sisteminin ve daha genel olarak da demokrasinin önündek temel sınıfsal engel sermayenin sınıfsal egemenliğidir. Dolayısıyla bu talepleri az-çok tutarlı olarak savunmak ancak sermaye egemenliğine karşı bir mücadele programına sahip olmakla mümkündür. Bu gerçeğin üzerinden atlayarak işçi sınıfını "demokratik seçim sistemi önündeki engellerin kaldırılması" eksenindeki bir seçim platformu ve mücadelesine çağırmak, onu burjuvaziye karşı bağımsız politik eylemden uzaklaştırmakla eşanlamlıdır.

HADEP'e yönelik saldırı ile ne amaçlanıyor?

Bu saldırılar HADEP üzerinden devreye girmiş durumdadır. Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gitmesi ile ayyuka çıkarılan şovenist histeri kampanyaları, bugün de seçimler ve seçim sistemi tartışmaları ile tekrar gündeme sokulmuştur. Burjuvazinin çanak yalayıcı medyasının sevinç çığlıklarıyla karşıladığı HADEP'in kapatılma davası ve "iki turlu seçim" arayışları, gelinen yerde zorunlu olarak rafa kaldırılmış olsa da, bu hedefin farklı araçlar üzerinden süreceği açıktır.

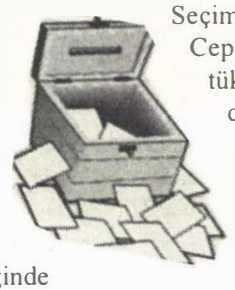
Seçim sistemi tartışmalarına paralel olarak HADEP üzerinde estirilen ve süreklileşerek devam eden terörün meclisin kapılarını HADEP'e kapatma ve özellikle Kürdistan'da belediyelerdeki etkisine sınırlandırma çabasının dışında daha özel bir anlamı vardır. Bu operasyon HADEP'in etki alanına olduğu kadar, daha çok politik çizgisine yöneliktir. Sömürgeci sermaye devletinin Kürt ulusal hareketine karşı tam bir çıkmaza sürüklendiği bu süreçte, seçimler aracılığı ile HADEP'in kitleler nezdinde tecrit edilmesi, burjuva temsil kurumlarındaki olası etkisinin sınırlandırılmasının yanısıra, onun ehlileştirilip PKK'den koparılarak tümüyle düzen içine çekilmesi hedeflenmektedir. HADEP, Kürt halkının meşru taleplerine yakınlık duyduğu, dahası savunduğu sürece, sistemin yürüttüğü kirli savaşın hedefi konumunda olacaktır.

Daha önceki seçimlerde belediye başkanlıklarının %20 oy ile seçildiği, "iki turlu seçim sistemi" ile halkın %50'sinin oyu ile seçileceği, dolayısıyla "katılımcı bir demokrasi"nin sağlanacağı, halkın büyük çoğunluğunun istediği adayın belediye başkanı olacağı demagojileri ile gündeme getirilen iki turlu seçim sistemi, HADEP'i burjuva temsil kurumlarından uzaklaştrmanın bir aracı olacaktı. Seçim sistemleri sermayenin sınıfsal ihtiyaçlarına uygun olarak düzenlenir. İki turlu seçim sisteminin burjuva demokrasisinin kalbi Fransa ve İtalya'da öncelikli olarak uygulanması da aynı sınıfsal ihtiyaçtan doğmuştu. Yine Avrupa'da yaygın olarak kullanılan ve Türkiye'de '80 darbesinden sonra devreye sokulan "baraj" sistemi de aynı amaca hizmet etmektedir.

1995'de tüm engelleme ve fiili devlet terörüne rağmen DEP'in Kürdistan'daki büyük başarısı, "baraj" sistemi nedeniyle burjuva temsil kurumlarında karşılığını bulamamıştı. Meclis'teki DEP üyelerinin kapı dışarı edilerek hapse atılmaları da gösteriyor ki, sömürgeci sermaye devleti çıkarları ve ihtiyaçları konusunda kural tanımaz. Gerektiğinde kendi hukuk kurallarını dahi rahatlıkla çiğneyebilir.

Tüm bunlar; seçimlerin ve seçim hazırlıklarının yaşanacağı siyasal zemini, aynı zamanda burjuvazinin başlattığı iki turlu seçim sistemi tartışmalarının gerçek içeriğini ve hedeflenenleri göstermesi açısından önem taşıyor. Bundan çıkan sonuç, seçimler ve parlamento vesilesiyle vurgulanagelen "demokrasi", "eşit temsiliyet" kavramlarının içi boş ve kof yapısıdır. Burjuvazinin sınıfsal egemenliğinin sürdüğü koşullarda, bunlar ancak burjuva partiler için bir demokrasi ve eşit temsiliyet olabilir. Azgın bir faşist terörün hüküm sürdüğü, ordunun yönetim erkine sahip olduğu, ekonomik kriz içinde debelenen ve İMF paketleriyle yönetilen bir ülkede, sistemin kendi içinde burjuva partilerin kimi "sorunlarına" savaş açması da kaçınılmazdır. MGK'nın bir düzen partisi olarak RP'yi ehlileştirme opersyonu ve sürekli darbe sopasını gündemde tutması bunu kanıtlıyor.

Tüm bunlar, en demokratik burjuva cumhuriyetinde bile seçimler ve parlamentonun, yığınları aldatma ve sınıfsal karşıtlıkların üstünü örtme işlevini gördüğünü gösteren olgulardır

Sosyal-reformizmin parlamentarist seçim platformu

Tek varlık koşulu parlamentarizm olan EMEP ve ÖDP şahsındaki sosyal-reformizmin seçim taktiği olarak sunduğu "seçim yasasının demokratikleştirilmesi" ve "seçim yasalarının önündeki 12 Eylül kalıntılarının kaldırılması" taleplerine endeksli faaliyetleri de, işçi ve emekçiler üzerinde bu yanılsamayı güçlendirmeye hizmet etmektedir. Sosyal-reformizmin seçim platformu bellidir. Demokratik bir seçim yasasının önündeki 12 Eylül engellerine hayır! Seçimlere ve parlamentarizme evet! Cephaneliğinde sosyalizm adına ne varsa tüketen, reformları ve bir takım anayasal düzenlemeleri herşey haline getiren (reformistler için reformlar herşeydir), emperyalizm ve MGK karşıtlığıyla sınırlı bir demokratizme sahip olan EMEP'in taktik olarak sunduğu, aslında işçi ve emekçileri parlamenter hayallerle zehirlemekten başka bir şey değildir. Bunlar, devrime dayalı bir programdan, "anayasal değişikliklerle burjuva demokrasisine geçiş"e dayalı bir pograma geçişin doğal ve kendiliğinden sonuçlarıdır.

Seçim yasaklarının, demokratik bir seçim sisteminin ve daha genel olarak da demokrasinin önündeki temel sınıfsal engel sermayenin sınıfsal egemenliğidir. Dolayısıyla bu talepleri az-çok tutarlı olarak savunmak ancak sermaye egemenliğine karşı bir mücadele programına sahip olmakla mümkündür. Bu gerçeğin üzerinden atlayarak işçi sınıfını "demokratik seçim sistemi önündeki engellerin kaldırılması" eksenindeki bir seçim platformu ve mücadelesine çağırmak, onu burjuvaziye karşı bağımsız politik eylemden uzaklaştırmakla eşanlamlıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gündemdeki seçimler ve ayrışan konumlar

Seçimler kitlelerin politikaya ilgisinin arttığı bir süreçtir. Komünistler bu süreci devrim ve sosyalizm propagandasını en etkili bir biçimde yürütmenin yanısıra, bunu kitlelerin devrimci politik duyarlılığını ve eylemini geliştirmenin de bir olanağı olarak değerlendirmeye çalışacaklardır.
Bu perspektif seçimler döneminde kitlelerin karşısına net bir bağımsız sınıf platformu ve tutumuyla çıkmayı gerektirir.
Zira böyle dönemler kitlelerin her gerçek partiyi kendi konumları üzerinden tanımasına daha elverişli dönemlerdir.
Devrimden, devrimin güncelliğinden kopanların, yol göstericileri TÜSİAD ya da MGK olanların yerlerinin mücadele alanı değil parlamento olmasından doğal birşey yoktur. Komünistler gerçek bir devrimci gelişmenin seçimlere değil devrimci bir işçi hareketinin varlığına bağlı olduğunun bilincindedir.

18 Nisan seçimleri yaklaşıyor. Burjuva partilerden sosyal-reformizme, ordudan basına hemen tüm siyasal yapılar seçim pozisyonu almış durumdalar. Her seçim dönemi gibi bu süreç de düzenin tüm parti ve kurumlarının tutumları, gerçek yüzlerini açığa çıkarmak için ciddi bir olanaktır. Komünistler bunun sadece nesnel bir olanak olduğunun farkındadırlar. Her devrimci olanak gibi bu da ancak olağan dönemlerden farklı, yoğunlaşmış bir devrimci enerjinin açığa çıkartılması ile başarılabilir. Kuşkusuz bunun başarılabilmesinin önkoşulu herşeyden önce sağlam devrimci bir konumlanmaya sahip olmaktır.

Seçimlere ilişkin tartışma burjuva politik arenaya geçtiğimiz yıl taşındı. 28 Şubat'ın ardından hükümetten düşürülen DYP ve RP (FP), demokrasinin erdemleri propagandası eşliğinde ve mazlum pozlarıyla tüm ümitlerini seçimlere bağlamışlardı. Düzenin gerçek siyasal yürütme gücü olan ordu ve MGK karşısında defalarca bağlılık bildirmek dışında hiçbir tutumu olmayan FP'nin diğer partilerden ne kadar farklı olduğu da bu süreçte açığa çıktı. DYP ise RP'nin özellikle düzene karşı tepki temelinde varoşlarda kent yoksullarından sağladığı etkinliğe göz dikti. Bunu da mazlum pozlarına sarılarak yaptı. Yeni oluşan siyasi tablo içinde bu politik tutum ona kitlelerin tek bir talebini bile ağzına almaksızın manevra yapma olanakları verdi. Neredeyse tüm sermaye basını Özer Çiller'in serveti, TEAŞ vb. ihale yolsuzlukları, M. Akşener üzerinden telefon dinleme skandalı ve Orakoğlu üzerinden casusluk olaylarını bir kampanyaya çevirse de, hiçbir ciddi sonuç alamadı. Tersine, DYP, Orakoğlu ve M. Akşener'in açıktan içinde yeraldığı yasadışı bilgi toplama ve yayınlama cüretini gösterdi. Flash TV'ye karşı açık bir çete saldırısı gerçekleştirdi. Ve son süreçte Orakoğlu'nu milletvekili adayı gösterecek kadar da pervasız. Mecliste ise ANAP'la yapılan karşılıklı aklama gizli pazarlığına rağmen antlaşmayı kendi yararına bozacak ve M. Yılmaz'ı Yüce Divan'a yollayacak kadar rahat bir politika izledi. Bu tür küçük "operasyonlar"ın ötesinde DYP'nin türbanı sahiplenen ve 28 Şubat'ı karşısına alan temel politikası, bu cüretin basit maceracılıklara değil ciddi güvencelere dayandığını gösteriyordu. DYP bu gücünü, kontr-gerillanın bir kesimiyle fazlasıyla içiçe geçmiş ilişkilerden, demek oluyor ki gerçek güç ilişkilerinden alıyor. DYP, '90'lı yıllarda polis partisiyle kurduğu organik ilişkiler üzerinden bu manevra gücüne ulaştı.Verilen kavga, kontr-gerilla örgütünün merkezileştirilmesi operasyonu çerçevesinde her bir çetenin hiyerarşide ve tabii ki ekonomik vurgundaki payı konusunda idi. Ama 28 Şubat sürecinin mağdurları konumundaki gerici-faşist partiler talan kavgalarını demokrasiden yana bir görüntüyle sunmayı başarabildiler.

Seçimlerin somutlanması ise, bu demokrasici kampa cumhuriyetçi kamptan seçim yanlısı partilerin katılımı ile oldu. İlk manevra, seçimlere hükümet düşürmüş ve onun suçlarını üstlenmeyen bir CHP ile girme isteğinin ürünü olarak, Anasol-D azınlık hükümetinin güvenoyu desteğini yitirmesiyle başladı. Bu gelişmenin kendisi bile burjuva devletin siyasal yönetim aygıtı ile siyasal temsil aygıtları arasındaki parçalanmayı göstermektedir. Siyasal yönetim aygıtı olarak kontr-gerillanın beyni "cumhuriyetçi" ordu seçimlere başından beri karşı çıktı, kamuoyunu yönlendirmeye çalıştı ve sonuçta hiç değilse ertelenmesine geriledi. Buna karşın cumhuriyetçi CHP kendi dar siyasal çıkarlarının ürünü olarak seçimin önünü açtı. CHP'nin siyasal tercihinin çok da hesapsız olmadığını belirtmeliyiz. Özelleştirmeci ve yeni solcu kimliğiyle CHP'nin seçimlerde %10 barajının altında kalmasının solun DSP'de birliği gibi bir sonuca yolaçacağı ise hayli şüphelidir. Bu ise sistem için yeni siyasal temsil sorunları demektir.

Seçimler ve manevralar

Siyasal yönetim aygıtının beyni olarak ordu seçime karşı ciddi bir karşı eğilim sergiledi. Suriye krizi kuşkusuz A. Öcalan'a karşı bir operasyondu, ama yaşanabilecek gelişmelerden seçimi ertelemek doğrultusunda yararlanmak da gözetilmekteydi.
Öte yandan, yeni seçim sistemi tartışmaları sistemin siyasal temsil krizine müdahale etmek, parçalanmış ve istikrarsızlaşmış tabloyu güçlendirmek için geçici ve palyatif bir tedbir olarak gündeme gelse de, seçimleri erteletmenin hukuki dayanaklarını oluşturma fırsatı da vermektedir. Ancak, iki turlu seçim tartışmaları da ortadan kaldırılmaya çalışılan parçalanmışlık engeline takılmakta, DYP, FP ve CHP'nin karşı çıkması yüzünden uygulanması zora girmektedir.

Sermaye basını bu süreçte de kontr-gerilla basını olduğunu ortaya koymaktadır. Bir düğmeye basılmışçasına iki turlu seçim sisteminin istikrar sağlayıcı yararları propaganda edilmekte, FP'ye hedefin kendileri değil HADEP olduğu söylenerek güvence verilmektedir. Dahası, tartışmanın ordu tarafından konulan ağırlığın ürünü olduğunun altı çizilmektedir. Bu, eğer sürece "ikna" olmayan burjuva partiler varsa, onlara ikna dışı yöntemlerin kullanılacağı açık tehditini içermektedir. Bu yüzden "28 Şubat süreci bitti" diyen Ecevit çok değişik kesimler tarafından olumsuz yanıtlanmaktadır. 28 Şubat'ta esas olanın dinsel gericiliğe-şeriata karşı tutum alınmasından çok, ordu somutunda sistemin gerçek siyasal yönetim aygıtlarının daha doğrudan bir yönetimi ve mecburen temsil işleri üstlenmeleri olduğu açığa çıkmaktadır. İkna dışı yöntemlere sadece geçmiş 28 Şubat süreci değil, güncel HADEP kapatma davası da örnek gösterilmektedir. Bu süreçte FP'ye karşı sürekli "Demokles'in kılıcı" olarak sallanacak ama kullanılmayacak kapatma davası da basında güncelleştirilmiştir. Ancak bu tehditin FP'yi iki turlu seçime kazanması hayli zordur. Zira iki turlu seçim, hükümetten düşürülmenin tersine, FP için bir varlık-yokluk sorunudur.

Seçim sistemi tartışmalarına ilişkin bazı basit gerçekleri hatırlayalım. '65 seçimlerinde TİP'in parlamentoda grup kuracak bir etkinliğe ulaşması ya da '54 seçimlerinde DP'nin meclisi tek sesli hale getirmesi gibi olgulara karşı düzenlemeler yüzünden son 40 yıllık süreçte seçim sistemi her seçimde değişti. Bu görüntü hiç de partili demokrasi kültürü sorunu değil, modern kapitalist gelişme ve karşıtlıkların kendini hissettirmesinin bir sonucudur. Son olarak '80 darbesi, hem siyasal temsili önemsizleştirerek hem de seçim yasaklarından %10 barajına kadar bir dizi düzenleme yaparak bugünkü yeni seçim sistemi ihtiyacını doğuran krizi yaratmıştır.

Kriz içinde olanın sadece seçim sistemi olmadığı açıktır. Siyasal temsil ve yönetimin ikili yönünün işlevsizleşmesi nedeniyle toplam bir işlevsizleşme ve kriz sözkonusudur. Başkanlık, yarı-başkanlık, eyalet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sistemi, "federasyon" üzerinden Özal'ın yaptırdığı tartışma, anayasal vatandaşlık, seçim sistemleri, baraj, ittifak ve turlar üzerine öneriler... Bu kadar geniş bir tablonun kendisi, sistemin bir yönetememe krizine doğru ilerlediğinin de göstergesidir. Böyle bir tablo içinde burjuvazinin örgütleri "sivil toplum" kuruluşları (TÜSİAD, TOBB) topluma burjuva "kurtuluş" yollarını taşımaktadırlar. Bu konuda çıkardıkları broşür ve raporlarla burjuva partilerden bile daha fazla politika yapmaktadırlar. Düşünsel yönlendirmenin "sivil" tekelci burjuva kurumlara bırakıldığı bir yerde "sivil" emireri rolünü de sendika bürokrasisi almaktadır. ESK bu somut ihanetin adıdır.

Daha şimdiden yasak olan seçim ittifakları fiilen ilan edilmiş bulunmaktadır. Çare olarak önerilen önlemlerin ne kadar işe yarayacağını bu ittifak girişimleri göstermektedir. Bir kez daha merkez sağ ve solun birleştirilecek partileri birbirlerinden ayrılmış bulunmaktadırlar.

Sermaye devleti bu süreçte gerçek işlevini, seçim tartışmaları ile değil yürüttüğü terörle göstermiştir. Daha iyi bir ifadeyle, reform-demokratikleştirme saldırısı yürütebilmenin tek yolu devlet terörünü kullanmaktan geçmektedir. Ancak HADEP'i kapatma davasıyla kısa vadeli kazançlar elde edeceği bile şüphelidir. Zira kapatma davasıyla elde edilebilecek tek sonuç kararsız HADEP eğilimli kesimlerin bir kısmını tercihlerinden uzaklaştırmak olacaktır. Bunun sonuçları RP'nin kapatılma sürecinde görülmüş, FP oy oranını önemli ölçüde korumuştur. Sermaye iktidarı '98'de A.Öcalan'ın Suriye'den çıkışı sonrası HADEP'i PKK'den tamamen koparmayı denemiş, ama başarılı olamamıştır. HADEP, terörün yoğunlaştırılmasıyla cezalandırılmıştır.

Bugün seçim yasaklarının ağırlaştırılması ve "anında" işlem yapılacağı üzerine söylenenler, basitçe faşist baskının yoğunlaşmasına değil, anında cezalandırmaya dayanarak seçim sonuçlarını etkilemeye dönük bir çabadır. Burada Demirel'in korunması için ilan ettiği 5 ilke dikkate değerdir. Cumhuriyetçilik, demokrasi, laiklik, hukukun üstünlüğü ve ülkenin bölünmezliği. Laiklik ordunun sürükleyiciliğinde 28 Şubat süreci, ülkenin bölünmezliği HADEP'e karşı terör, hukukun üstünlüğü ise kitle hareketine şiddetin yasaklanmasıdır.

Seçimleri yeni bir saldırı dalgası izleyecektir

Gerek işçilere ve emekçilere yönelik saldırıların, gerekse ulusal harekete ve Kürt halkına karşı süreklileştirilmiş terörün yoğunlaştırılmasının seçimlerden çok seçim sonrasını hedeflediği söylenebilir.

Birincisi, '99 yılı, dünya kapitalizminin krizinin daha da derinleşmesi ve bağımlı bir ülke olarak Türkiye'yi daha derinden etkilemesi kaçınılmaz bir süreç olacaktır. Krizin faturası işçi sınıfı ve emekçilere yıkılmaya çalışılacaktır. Krize ilişkin ilk önlem ve uygulamalar bunu açıkça göstermektedir. Ecevit'in medar-ı iftiharı vergi reformu bile burjuvazinin ilk sızlanmaları üzerine yeniden düzenlenmiş, finans alanından alınacak vergiler hemen tamamen kaldırılmıştır. Kriz içindeki tekstilde burjuvazi kitlesel tensikatlar düzenlerken, yeni krediler talep etmektedir. Pamuk üreticisi yıkıma uğratılarak ucuz hammadde olanağı yaratılmaktadır. Tekstil işçilerinin küçük bir azınlığa karşılık gelen sendikalı kesimlerinin toplusözleşmesi ise satışa getirilmektedir. İMF heyetinin gelişi, emperyalizmin yeni saldırı paketini yeterli görmediğini göstermektedir. Seçim öncesinde 490 bin kamu işçisinin toplusözleşmesinin satışı ile hareketlilik olanağı kırılacak, böylece "barış ve huzur" içinde bir seçim güvencelenecektir. Asıl saldırı ise yeni hükümet eliyle ve seçim sonrasında uygulanacaktır. Hangi partinin hükümet olacağından, tek başına ya da koalisyon, azınlık ya da çoğunluk olmasından bağımsız olarak yeni hükümet programı bellidir. 55. hükümetin giderayak '99 özelleştirme paketine enerji santrallerini de alması, cezaevlerinde sürgüne dayalı saldırı genelgesi gibi uygulamalar, en dirençli sınıf bölüklerine ve en dirençli devrimci bölüklere saldırı anlamında, seçim sonrasının yoğun bir saldırı dönemi olacağını göstermektedir.

İkincisi, ordu ve MGK seçim sonrasında aşılamayacak siyasal istikrarsızlığın geri kitlelerde yaratabileceği "güçlü devlet" isteğini politikleştirip kullanmak isteyecektir.

Solda farklı konumlar

Sosyal-reformizmin seçimlere dayalı bir sol yükseliş beklentisinin gerici ve hayalci yanı, yeni saldırı dönemini görmemesidir. Ya da en iyimser ifadeyle, bu tür bir saldırıyı ancak merkez sağ ve ötesinin seçim başarısına bağlı görmesidir. Sosyal-reformizmin parlamentarizm konusunda aldığı mesafeyi, seçim yasaklarının kaldırılması doğrultusunda sosyal-demokrasiye yaptığı çağrılar ve partiler arası ittifak pazarlıkları için harcadıkları zaman çok iyi anlatmaktadır. Bundan dolayıdır ki, kamudaki toplusözleşme, Mart-Mayıs sürecinin devrimci ortamının sınıfa nasıl taşınacağı gibi konularla ne ilgileniyor ne de buna zaman bulabiliyorlar.

Devrimci-demokrat akımlardan bazıları ise; sendikalarda çalışınca sendikalizm, seçimler için çalışma yapınca parlamentalizm yapılması gerektiğini sandığı için, çoğu kere apolitik bir boykotçuluğa sürüklenmektedir. Kitle dinamiklerini değil, seçim ve parlamento kriterini temel alma, bu iki farklı kesimin birleştiği tutumdur.

Seçimler kitlelerin politikaya ilgisinin arttığı bir süreçtir. Komünistler bu süreci devrim ve sosyalizm propagandasını en etkili bir biçimde yürütmenin yanısıra, bunu kitlelerin devrimci politik duyarlılığını ve eylemini geliştirmenin de bir olanağı olarak değerlendirmeye çalışacaklardır. Bu perspektif seçimler döneminde kitlelerin karşısına net bir bağımsız sınıf platformu ve tutumuyla çıkmayı gerektirir. Zira böyle dönemler kitlelerin her gerçek partiyi kendi konumları üzerinden tanımasına daha elverişli dönemlerdir.

Bu arada şunu da belirtelim ki, seçimlere dayalı bir sol yükseliş beklentisi, kof bir güç olarak reformizmin örgütsüz ve eylem gücü olmayan, bilinci burjuva sınırlarda bir sol yükseliş beklentisine ve isteğine uyumludur.

Devrimden, devrimin güncelliğinden kopanların, yol göstericileri TÜSİAD ya da MGK olanların yerlerinin mücadele alanı değil parlamento olmasından doğal birşey yoktur. Komünistler gerçek bir devrimci gelişmenin seçimlere değil devrimci bir işçi hareketinin varlığına bağlı olduğunun bilincindedir.

Partinin devrim görevinin bugünkü karşılığı sınıfı kazanmaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. **Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm** (TDKP Eleştirisi) **2. Baskı** ..... 300 000 TL.
2. **Modern Revizyonizmin Çöküşü** SB ve D. Avrupa Üzerine **(Tük.)** ... 650 000 TL.
3. **Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)** ... 175 000 TL.
4. **Devrimci Harekette Reformist Eğilim (Tük.)** ..... 500 000 TL.
5. **Teori ve Program Sorunları (Tükendi)** ..... 750 000 TL.
6. **Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)** ..... 250 000 TL.
7. **Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tükendi)** ..... 600 000 TL.
8. **Bir Gün Bile Yaşamak** (Roman: O. İyiler) **(Tükendi)** ..... 1.400 000 TL.
9. **EKİM 1. Genel Konferansı,** Değerlendirme ve Kararlar ..... 550 000 TL.
10. ***ekimler-1,*** Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi **(Tükendi)** ..... 700 000 TL.
11. ***ekimler-2*** ..... 700 000 TL.
12. **Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)** ..... 350 000 TL.
13. **İç Yazışmalar/İç Çatışmalar,** Işık, Daha Çok Işık **(Tük.)** ..... 400 000 TL.
14. **EKİM Olağanüstü Konferansı** (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları **(Tük.)** ... 550 000 TL.
15. **Kürt Ulusal Sorunu-1** Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ..... 650 000 TL.
16. **Kürt Ulusal Sorunu-2** Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ..... 850 000 TL.
17. **Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar,** Kopanlar ve Kapılanlar **(Tük.)** .... 450 000 TL.
18. **Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi)** .....550 000 TL.
19. **Gebze Direnişinin Ardından** ..... 175 000 TL.
20. **20 Temmuz Dersleri (Tük.)** ..... 175 000 TL.
21. **Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı (Tük.)** .... 250 000 TL.
22. **"İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine,** Liberal Demokratizmin Politik Platformu **Genişletilmiş 2. Baskısı** ..... 250 000 TL.
23. **EKİM 3. Genel Konferansı** Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler ..... 650 000 TL.
24. **EKİM 3. Genel Konferansı** Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) ..... 750 000 TL.
25. **Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi** (Z.Ekrem'e Cevap) ..... 450 000 TL.
26. **Demokratizmi Savunmanın Sınırları** ..... 200000 TL.
27. **EMEP Eleştirisi** Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine **(Tükendi)** ..... 250 000 TL.
28. **Partileşme Süreci-1** Perspektifler ve Değerlendirmeler ..... 650 000 TL.
29. **Partileşme Süreci-2** Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt ..... 650 000 TL.
30. **Demokrasi ve Devrim** Program sorunları üzerine konferanslar ..... 750 000 TL.
31. **Bağımsızlık ve Devrim** Program sorunları üzerine konferanslar ..... 1 000 000 TL.

Sermaye devletinin HADEP'i "bağımsızlaştırma" operasyonu

HADEP'in kapatılması girişiminin yalnızca onu parlamento veya yerel seçimlerin dışında bırakmak amaçlı olmadığı görülüyor. Kapatma davasının seçimlerden önce sonuçlanamayacağı da bunu gösteriyor. Asıl amaç, ehlileştirme ve parçalama yoluyla, HADEP'in düzen sınırları içinde teslim alınmasıdır. Bu amaçla sermaye devleti "Apo krizi" vesilesiyle uyguladığı terör yoluyla mesajını açık biçimde iletti: Ulusal kurtuluş mücadelesine yakın olursanız, devletin terörü üzerinizden eksik olmayacak!

Sermaye rejimi bir yandan siyasal istikrarsızlığına çare bulmaya çalışırken öte yandan da her alanda terörünü tırmandırıyor. Ordu, polis ve tüm kontra yapılanmalar etkin bir biçimde kullanılıyor.

Düzenin yapısal krizi burjuva parlamenter zeminde de kendisini açıkça ortaya koymuş bulunuyor. Bu nedenle yeni seçim sistemleri önerilerek bir taraftan merkez partileri ittifak zemininde biraraya getirmeye çalışırken, diğer taraftan da Kürt ulusal hareketini ehlileştirme operasyonuna yöneliyor. Fakat tüm manevralara ve başvurduğu kirli yöntemlere rağmen seçimlerden istikrarla çıkmayacağını bildiği içindir ki, "laiklik, ülkenin bölünmez bütünlüğü, anasaya bağlılık" vb. açık tehditleri eşliğinde parti kapama davalarına başvuruyor.

Geçtiğimiz günlerde MGK savcısı Vural Savaş'ın yaptığı açıklama ile gündem "FP'ye gözdağı" olarak ısıtıldı. Peşinden A. Öcalan'ın İtalya'ya geçişi sonrası yapılan açlık grevleri gerekçesiyle kapatma davası açılarak HADEP hedef tahtasına oturtuldu. Sermaye devleti HADEP operasyonuyla Kürt orta sınıflarının ulusal mücadele karşısında nerede durması gerektiğini işaret ediyor.

Kürt ulusal hareketi bugüne kadar HEP, DEP, ÖZDEP ve son olarak HADEP'i legal bir mevzi olarak kullanmayı başarabildi. Sermaye devletinin HEP sürecine başlangıçta ön ayak olarak esneklik göstermesi, Kürt ulusal hareketi onu bir mevzi haline getirdiğinde ise seçilmiş milletvekillerini sorgulayıp, alelacele onyıllara varan ağır hapis cezalarına çarptırması da bunu gösteriyor. HEP-DEP sürecinin ardından Kürt ulusal hareketinin girdiği yol ayrımı HADEP'in politikalarını diğerlerine göre farklılaştırsa da, bu parti hala da ulusal hareketin bir mevzisi durumunda. Son süreçteki saldırılar ve kapatma davaları bu çerçevede ele alınmalı.

Sömürgeci devlet HADEP'e Kürt reformist çevrelerine mesaj verme kanalı olarak yaklaşıyor. Dün "bayrak provokasyonu"nda HADEP'i kapatmazken, bugün "Apo krizi" çerçevesinde kapatma davası açması böyle bir anlam taşıyor. Alevici ve "demokrat" kimlikle Diyarbakır'da programını açıklayan Barış Partisi'nin "adımız farklı olsa da soyadımız Türkiye" gibi sloganları da, Kürt kimliğini inkar temelinde Kürt reformcularına bir çağrıdır.

Sermaye devleti geçtiğimiz yıllarda da YDH üzerinden bu tür açılımlar yapmıştı. YDH ulusal sorunu Kürtçe TV ve radyoya indirgeyen bir partiydi. "Terörün kaynağı işsizliktir, işadamları yatırım yapmalıdır" beyanatlarıyla tekelci burjuvazinin önerileri dolaysız bir şekilde sunulurken, bu TOBB raporu türünden "sivil girişim"lerle de destekliyordu.

Kürt ulusal hareketinin '84 atılımından bu yana ihanet, sermaye devleti tarafından ulusal mücadeleye karşı kullanılan temel bir kirli savaş yöntemi durumunda. Bölgedeki kimi aşiretlerin toprak ve rant karşılığı devlet yanlısı olarak örgütlenmeleri, koruculuk ve itirafçılık sistemi, bu ihanetçi yöntemlerin sıcak savaş alanındaki ayağıdır. Politik zemindeki ayağı ise DKP'nin örgütlenmeye çalışılmasıyla doldurulmak istendi. DKP, "Kürt kimliği tanınsın" vb. söylemlerle, Kürt orta burjuvazisi üzerinden Kürt kitlelerini sistem içinde tutmayı, PKK'den koparmayı amaçlıyordu. Fakat DKP girişimi büyük bir yenilgiye uğradı. Kürt halkı nezdinde teşhir olmuş yapısıyla daha başlamadan bitti. Sermaye devletinin Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini reformize edici adımlarının boşa çıkmış olması noktasında bu oldukça önemliydi.

Diğer taraftan, *Cumhuriyet* gazetesi şahsında kemalistlerin verdiği, *"PKK ile ilişkini kes, bağımsız HADEP olarak Kürtlerin demokratik temsilcisi olma şansını yakala"* gibi "öğütler"in de bu partiyi tümüyle reformize etmeyi amaçladığı açıktır.

HADEP'in kapatılması girişiminin yalnızca onu parlamento veya yerel seçimlerin dışında bırakmak amaçlı olmadığı görülüyor. Kapatma davasının seçimlerden önce sonuçlanamayacağı da bunu gösteriyor. Asıl amaç, ehlileştirme ve parçalama yoluyla, HADEP'in düzen sınırları içinde teslim alınmasıdır. Bu amaçla sermaye devleti "Apo krizi" vesilesiyle uyguladığı terör yoluyla mesajını açık biçimde iletti: Ulusal kurtuluş mücadelesine yakın olursanız, devletin terörü üzerinizden eksik olmayacak!

HADEP'e asıl rengini veren Kürt orta sınıflarıdır. Bir sınıf mücadeleye kendi talepleriyle katılır. Kürt orta burjuvazisi de Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine taleplerine yanıt bulduğu noktada destek sundu. Hareketin "siyasal çözüm" açılımıyla da kendisine geniş bir politika alanı buldu. Fakat HADEP'in Kürt orta sınıflarının bir partisi olmanın ötesinde bir özgünlüğü olması, ulusal mücadelenin önemli bir legal mevzisi olarak kullanılabilmesi sözkonusu. Açlık grevleri üzerine devletin giriştiği ehlileştirme operasyonunu bu çerçevede anlamak gerekiyor.

Sermaye devletinin HADEP'e yaptığı "bağımsızlaşma" çağrısı, esas olarak ulusal kurtuluş mücadelesi içindeki Kürt orta burjuvazisine, mücadelenin omurgası durumundaki "Kürt yoksul köylülüğünü de peşine tak ve ulusal mücadeleden bağımsızlaştır" anlamını taşıyor. Kürt orta burjuvazisi sömürgeciliğe karşı şu an belli sınırlar içerisinde bir karşı koyuş gösterebiliyor. Fakat bunun eninde sonunda varacağı nokta "siyasal çözüm"dür. Bu sermayenin sınıfsal egemenliğine dokunmayan bir "çözüm"dür. Bu, Kürt orta burjuvazisinin sınıf çıkarları gereği de böyledir. Sermaye devletinin HADEP'e yaklaşımı bu sınıfsal karakterin göstereceği tavır üzerinden biçimleniyor.

Sonuç olarak sermaye devleti fiili saldırılar ve kapatma davalarıyla HADEP'in seçimlere katılmasını engellemekten çok, onu ulusal hareketten tümüyle kopartmaya çalışmakta, ehlileştirilmiş ve teslim alınmış bir reform partisi haline getirmeyi hedeflemektedir.

F. Özgür

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır.

☆☆☆

Kamu işyerlerinde çalışan işçilerin TİS görüşmeleri gündemde ve kamu işçisinin herşeyden önce birçok sorunu var. Bu sorunların talepler halinde masaya getirilmesi ise ayrı bir sorun oluşturuyor. Üstelik sermayenin işçi sınıfına her dönem bilinç çarpıklığı yaratmak için kullandığı Ecevit yine sahnede ve sınıfı beklemeci bir ruh haline sokuyor.

Kamu işçisinin sözde yasalarla korunan işgüvencesi fiiliyatta her geçen gün yıpranıyor. Bu konuda kullanılan en büyük silahsa özelleştirme. Diğer yandan eşel-mobil saldırısı ile gaspedilen yüzlerce trilyon ve büyük oranda ücret kayıpları var. Bunlara eşlik eden taşeronlaştırma ve parça parça esnek üretime geçiş sözkonusu. Taşeron, sözleşmeli ve sendikalı işçiler arasında yapay ayrımlar yaratılıyor. İşçi sınıfının gücünü bölüp saldırılara karşı onu savunmasız bırakmayı hedefleyen bu uygulamalara karşı ortak sözleşmede diretilmelidir. Şu anda işveren ağırlığının olduğu disiplin kurullarında işçi ağırlığı oluşturulmalıdır. İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs resmi tatil ilan edilmelidir.

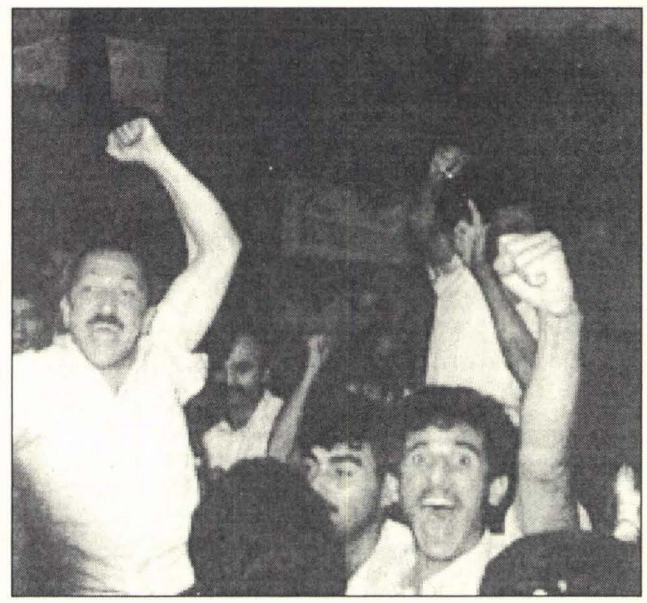
Ancak bu talepleri elde etmenin yolu oturup beklemekten, sınıf düşmanı Ecevit'e bel bağlamaktan değil, TİS komitelerini oluşturup sözleşmeye bugünden başlayacak eylemli bir hatla sahip çıkmaktan geçmektedir. O Ecevit ki işçi sınıfına karşı kulanılan lokavtın mimarı ve '78'de işçi sınıfına eşel-mobili dayatan bir sermaye uşağıdır. Yaptıkları yapacaklarının teminatı olan Ecevit, tam da bu dönemde sermaye tarafından işçi sınıfına bir umut olarak sunuluyor. Birçok sendikacı DSP'den adaylığını koyuyor. Bu şekilde mücadeleden uzak bir noktada bekliyor. Kamu işçisi gözünü açmalı ve tek umudunun kendi örgütlü gücünde olduğunu farkederek bu yönde harekete geçmeli, sözleşmesine bu şekilde sahip çıkmalıdır. Talepler karşılanmadığında geri adım atılmaması yönünde şimdiden bir kararlılığa sahip olunmalı ve sendika ağalarının bir kez daha sınıfı satması durumunda tabanda örgütlenmiş TİS komiteleri aracılığıyla yığın eylemlerine başlanmalı ve tüm talepler kabul edilinceye kadar mücadele sürdürülmelidir. Bunun için de şimdiden hazırlıklı olunmalıdır.

Rantiyeye peşkeş çekilmeye çalışılan Beykoz'da Paşabahçe Tekel'in Gemlik'e taşınması, Sümerbank'ın 2000 yılında kapanması ve Paşabahçe Cam'ın tasfiye edilmesi gündemde. Paşabahçe Tekel'in örgütlü olduğu Tek Gıda-İş Sendikası 5 No'lu Şube Sekreteri Şeref Yeşilbaş ile 10 Şubat tarihinde yaptığımız röportajı yayınlıyoruz:

Kamu TİS'leri ve Beykoz'daki fabrikaların tasfiyesiyle ilgili sendika sekreteri Ş. Yeşilbaş'la yaptığımız röportaj:

Ş. Yeşilbaş: Ben Beykoz'da oynanan oyunları kısaca anlatayım. Eskiden burası paşaların, padişahların av yeri, eğlence yeriydi. İstanbul'da hava alacak yer kalmadığı, İstanbul'un akciğeri de Beykoz olduğu, yeşil alanları bol olduğu için -biliyorsunuz Beykoz çayırıyla ünlüdür- şimdi de zenginlerin oturma yeri yapılmaya çalışılıyor. Bu amaçla yukarıdan Acarlar Sitesi'yle kuşattılar Beykoz'u.

Buranın halkını üç fabrikada çalışan insanlar oluşturuyor. Şimdiyse "Boğaz'da fabrika olmaz" diyorlar. Eskiden dışarıda kalınca sorun olmuyordu, şimdiyse şehrin içinde kaldığı için yeniden dışarı taşımaya çalışıyorlar. Biz de Beykoz Sendikal Platformu olarak "Buradan gitmek istemiyoruz" diyerek sivil toplum örgütleriyle de birlikte hareket ederek birtakım eylemler düzenledik.

Paşabahçe Tekel'in Gemlik'e taşınması, Sümerbank'ın 2000 yılında kapanması, Şişe Cam'ın küçültülmesi durumu var. Şişe Cam'da en son iki fırın söndürdüler, tazminatlarını da vererek 400 işçi çıkarılıyordu. Sendikanın girişimiyle, çıkanlar emeklilikleri gelenler arasından oldu. Yavaş yavaş bitirmeye çalışıyorlar.

Bizim bunu gerçekleştirdiğimiz eylemlerle ne kadar durdurabileceğimiz belli değil, çünkü Beykoz'un imarı yok. Oturma alanlarımız çok ilkel kalıyor onların yaptığı yeni lüks kaloriferli binaların yanında. Bizimkiler hep gecekondu. Yarın bizim çocuklarımız buraları beğenmeyecek, buralarda oturmayacaktır. Onun için öncelikle Beykoz'un bu yeni yerel yönetimlerle birlikte imarının gelmesi, yeni düzenli kentleşme için uğraş verilmesi gerekir. Bunlar da bu sorunun bir parçası.

Toplusözleşmelerle ilgili olarak da biliyorsunuz, biz KİT'ler olarak Kamu-İş'e bağlıyız. Bizim sözleşmemiz yukarıdan bağıtlanıyor. Kamu-İş'ten ne verirlerse o gerçekleşiyor. Bizim bu sene de öyle eylemli bir hattımız olmayacak sanıyorum. Çünkü bütün sendikacılar DSP'den milletvekilliği adaylığı düşünüyorlar. Biz de ona göre beklemedeyiz. Daha bizim sözleşmemiz de Mart'ta başlayacak zaten.

Kızıl Bayrak: *TİS'lerle ilgili herhangi bir hazırlığınız yok o zaman.*

Ş. Yeşilbaş: Şu anda birşey yapacak durumda değiliz. Biz zaten amatörüz. Bizim burada sesimizi duyuracak eylemler yapacak gücümüz yok. Eylem yapıyoruz, basın bile gelmiyor. Sesimizi duyuramıyoruz. Eylem yapsak da kimse bizi ciddiye almıyor burada.

Kızıl Bayrak: *TİS için belirlediğiniz talepleriniz var mı? Örneğin daha önceki TİS'lerde önemli ölçüde ücret kayıpları olmuştu.*

Ş. Yeşilbaş: 50 milyon iyileştirme -kaybımızı istiyoruz yani- yüzde 35 de zam istiyoruz. Bu, altı ay için oluyor.

Kızıl Bayrak: *Disiplin kurullarında işveren tarafı ezici bir ağırlığı oluşturuyor. Bu konuda bir talebiniz olacak mı?*

Ş. Yeşilbaş: O disiplin kurulu konusu bizim taslak çalışmamızda vardır, ama yukarıdan yine eskisi gibi çıktı.

Kızıl Bayrak: *Bütün sendikacıların DSP'den milletvekilliğini düşündüğünü söylediniz. Peki DSP sizce bir umut olabilir mi?*

Ş. Yeşilbaş: Ben umut olarak görmüyorum.

Kızıl Bayrak: *Ecevit, şu süreçte tekstil işçilerine karşı kullanılan lokavtın mimarı, '78'de işçi sınıfına eşel-mobili dayatan kişi aynı zamanda.*

Ş. Yeşilbaş: O konuda yorum yapmayacağım.

Kızıl Bayrak: *Kamu işçisi Ecevit'i şans olarak görmeli mi?*

Ş. Yeşilbaş: Şu anda görüyor. Şans olarak görüyor.

Kızıl Bayrak: *Beklemede olduğunuzu söylüyorsunuz. Ama süregiden saldırılar var. Beykoz özelinde düşünsek bile fabrikaların buradan tasfiye edilmesi konusu var. Beykoz'la sınırlı eylemler yapıldığında belki insanların haberleri olmuyor, ses gelmiyor ama hakları almanın yolu da eylemden geçiyor.*

Ş. Yeşilbaş: Eylemleri sınırlı yapmıyoruz. Medya hep patronlardan yana olduğu için yansıtmıyor.

Kızıl Bayrak: *Sendikal Platform'dan bahsettiniz, kimler yer alıyor bunun içinde?*

Ş. Yeşilbaş: Tek Gıda-İş, Kristal-İş, Deri-İş, Sağlık-İş, Belediye-İş. Bölgemizde örgütlü olan sendikalar.

Kızıl Bayrak: *Bu platformun şu sıralar yaptığı birşey var mı?*

Ş. Yeşilbaş: Var tabii. Bir buçuk-iki ay önceki son toplantımızda, Beykoz'a yönelen herhangi bir saldırı karşısında sendikalar, yöre dernekleri, muhtarlar hep birlikte hareket etme kararı aldık.

Son zamanlarda fabrikalara yönelik saldırılar hız kesti. Zaten Eyüp Aşık'ın etrafında dönüyordu. O Eyüp Aşık çeteye karıştı, olaylar bitti. Önce Tekel'e saldırıyordu. Eyüp Aşık'la birlikte herşey bitti. Şu anda bahsettiğin tehlikeler yoktur, ama bu böyle devam edecek demek değil tabii.

Kızıl Bayrak: *Peki TİS'lerde siyasal talepleriniz de gelecek mi? Örneğin 1 Mayıs işçi sınıfının birlik ve mücadele günü. Ama resmi tatil değil, yıllardır değil, onyıllardır değil.*

Ş. Yeşilbaş: Bizim zaten gönlümüzde o var. Sözleşme taslağımıza biz koyduk, yukarıdan genel merkezden öyle bir talep çıkmadı. 1 Mayıs'ın tatil olması, eskisi gibi bayram olarak kutlanması talebimiz her zaman var bizim.

Kızıl Bayrak: *Bu görüşmelerde talep olarak gelecek mi?*

Ş. Yeşilbaş: Gelecek. Bayram Meral'in öyle bir söylemi var.

Kızıl Bayrak: Röportaj için teşekkür ederiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Swisscard direnişi dayanışma şöleni yapıldı:

Direne direne kazanacağız!

DİSK Basın-İş'te örgütlenen Swisscard işçileri fabrika önünde sürdürdükleri direnişlerinin 46. gününde sendikanın organizasyonuyla 7 Şubat Pazar günü bir dayanışma şöleni düzenlediler. Şölenin yapılacağı salonda Basın-İş'in bir pankartı ve imzasız birkaç pankart asılıydı.

Saat 13:00'e doğru salon dolmaya başladı. Gelen kitlenin ağırlıklı olarak gençlerden oluşması salona canlılık veriyordu. Programın açılışını ve ilk konuşmasını Basın-İş'ten bir yetkili yaptı.Yaptığı konuşmada kısaca Swisscard direnişini ve sınıf dayanışmasını anlattı. Bu arada Swisscard işçileri ilk sloganı atmaya başladılar. "İnadına sendika, inadına DİSK!", "Yaşasın Swisscard direnişimiz!", "Swisscard işçisi kazanacaktır!". Bunun üzerine salondan "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları atıldı. Basın-İş'ten programı sunan yetkili Deri-İş'ten, Limter-İş'ten gelen sendikacıları sırayla çağırıp söz hakkı verdi. Deri-İş'ten gelen konuşmacı Tuzla'daki direnişlerden ve oradaki baskılardan sözetti. Sınıf dayanışmasının zorunluluğuna işaret etti. Konuşması bitince Swisscard işçileri "Yaşasın Tuzla direnişimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarını attılar. Daha sonra bir Swisscard işçisi kürsüye gelerek Türkiye işçi sınıfı için direndiklerini, direnişlerine sınıftan, emekten yana olan herkesin sahip çıkmasını istediklerini söyledi. Bu anlamlı çağrıdan sonra program gereğince sahneye sanatçılar çağrıldı. İTÜ amatör müzik topluluğu türkülerini söylemeye başlayınca salonun ortası halay çekenlerle doldu. Sahnedeki sanatçıların her türküsünün arasında salondan sloganlar yükseliyordu. Swisscard işçilerinin hep birlikte ve gür bir şekilde attıkları "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganından sonra salon bir anda aynı sloganla yankılanmaya başladı. Bir ara sendikadan bir yetkili Swisscard işçilerin toplayarak kürsüden "Swisscard işçileri ne istiyoruz?", "İş", "ne istiyoruz?", "Özgürlük!", "Ne istiyoruz?", "Sendika!", "Vermeyecekler!", "Alacağız!" sloganını attırdı. Sahneye davet edilen şair Gülsüm Akyüz şiirlerini okumaya başladı. Özellikle Cumartesi anaları için yazdığı şiirden sonra salondaki kitle "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganını salonu inletircesine haykırdı.

Daha sonra sahneye çıkan Hasan Kana, Ruhi Su'nun türkülerini kitleyle birlikte söyledi. Sloganlar devam etti. Programın sonuna doğru Grup Kızılırmak çıktığında kitlenin coşkusu zaten doruğundaydı. Kızılırmak'ın söylediği "İbrahim Yoldaş" parçası kitleyi sıkılı yumruklarıyla salonun ortasına çiviledi. Parçanın bitişinden sonra ise "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganı atıldı. Salonda coşku ve moral had safhadaydı. Programın sonuna doğru salonda "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm! Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!" sloganı atıldı. Şölende Atılım ve Kızıl Bayrak gazetelerinin satışı yapıldı.

Swisscard işçilerinin dayanışma şöleninde direnişteki işçiler adına konuşma yapan bir direnişçi işçinin konuşma metni:

"Swisscard ve Abacıcard işçilerinin hak arama kavgasının 46. gününde bizleri yalnız bırakmayan işçi dostlarımıza, sınıf dostlarımıza, her an yanımızda olan ailelerimize merhaba.

İşçi sınıfının birliğe, beraberliğe, dayanışmaya en fazla ihtiyacı olduğu dönemde kendi geleceğimiz için, işimiz için, aşımız için örgütlenme kararı aldık ve sendikamız DİSK/Basın-İş'in saflarında kenetlendik.

Anayasa ve yasalarca güvence altına alınmış olan en doğal hakkımız sendikalaşma, örgütlenme hakkı, işverenler tarafından tanınmayarak, kapı önüne konularak açlığa mahkum edildik. Bununla yetinmeyerek işveren elindeki mali ve siyasi güçleri kullanarak yoğun baskılarla bizleri yıldırmaya kalkıştı.

Biz işçiler para tekliflerine, gözaltılara, kara, yağmura, işverenin mezhep ayrımı oyunlarına rağmen sınıf bilinciyle hareket ederek daha da bütünleştik, çelikleştik. Buradan sonuç alamayan işveren polis gözetiminde suç işleyerek işyerine kaçak işçi sokmaya başladı.

Bu işçilerden büyük bir kısmı sınıflarına ihanet etmeyerek direniş saflarında yeraldılar. Küçük bir azınlık sınıf ihaneti yolunu seçti.

Buradan bu azınlığa sesleniyoruz; ihanete devam etmeyin, işçi sınıfının saflarına katılın, yarım ekmeğimizi sizinle paylaşırız. Yarın sermayenin gerçek yüzünü gördüğünüzde iş işten geçmiş olacak.

Türkiye işçi sınıfı; bu direniş sizindir, direnişinize sahip çıkın. Sahip çıkın ki aşımız olsun, işimiz olsun, geleceğiniz güvenceli olsun.

Swisscard ve Abacıcard işçileri olarak örgütlü bir şekilde işyerine girmekte kararlıyız. 10 yıl geçse de taleplerimiz kabul edilmeyip anayasal ve yasal haklarımız kullandırılmadığı sürece bu direnişimiz devam edecektir.

Yaşasın Swisscard ve Abacıcard işçisinin onurlu direnişi!
Yaşasın Türkiye işçi sınıfı!
İnadına sendika, inadına DİSK!

Bir sanayi kenti: İskenderun

Bölgede daha çok büyük ölçekli metal fabrikalarının bulunduğu İskenderun Organize Sanayi, bunun yanında daha çok küçük ve orta ölçekli işletmelerin bulunduğu Payas Organize Sanayi ve Dörtyol Organize Sanayi bulunmakta. Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun en büyük demir-çelik fabrikası olan İsdemir, İskenderun'la Dörtyol arasında dev bir fabrika, İskenderun Organize Sanayii'nde faaliyet gösteren Ekinciler Demir-Çelik, Yazacılar Demir-Çelik, Tosyalı Profil, Noksel Boru, Çitelsan, Şampiyon Filtre, A-Metal, Bamak ve Fil Filtre, Asaş Filtre ve kömür işletmeleri gibi orta ölçekli işletmeler İskenderun çevresinde bulunmakta. Bölgedeki fabrikaların temel özellikleri, metal işletmesi olmaları, ülke ekonomisinde belirleyici önemlerinin bulunmasıdır. Komünistlerin bu alana yönelmesi, temel sorunlarını anlaması ve buralara dönük müdahalelerde bulunması temel bir sorundur.

Bu fabrikaların hemen tamamında ortak sorunlar yaşanmaktadır. Bunlar taşeronlaştırma, sendikasız çalıştırma, sigortasız ve yevmiye hesabına göre çalıştırma. İsdemir Demir-Çelik'te 12 bin civarında işçi çalışmakta, bunun yarısı yani 6 bini taşeron işçi. Bursa Renault işçilerinin başlattığı Türk Metal çetesinden istifaların İskenderun'da yankı yaratmaması ve son yaşanan kriz bahane edilerek birçok orta ölçekli işletmenin işçileri ücretsiz izne yollamaları, büyük fabrikalarda işten atmalar, avansların kaldırılması, aylıkların geç ödenmesi ve daha birçok baskı yapılmasına rağmen işçiler sessizlik içersinde bekliyor. Bunca baskı yapılmasına rağmen işçilerin mücadeleden uzak durmasının ardında sadece kırsal alandan gelen işçilerin yanısıra bölgede tam bir işsizler ordusu olmasıdır. '80 sonrası yaşanan yozlaşma, devrimci hareketlerin bu alana yönelik çalışmalarının olmaması da önemli bir etkendir.

Komünistler bölge genelinde disiplinli bir sınıf çalışması yürütebilirse kıyıda köşede bekleyip '80 öncesi devrimci hareketlerin sınıfa verdiği güvensizliği yıkmanın ve sınıf mücadelesinde bir aşama kaydetmenin imkanları da gelişecektir kuşkusuz.

Yanda bir döküm işçisiyle yaptığımız röportajı sunuyoruz:

***Kızıl Bayrak**: Çalıştığınız işyerini kısaca tanıtır mısınız?*

İşçi: Payas Organize Sanayii'nde 15 kişilik bir haddehane.

***Kızıl Bayrak**: Fabrikanızda yaşadığınız temel sorunlar nelerdir?*

İşçi: Sigortasız çalışmak, yemek sorunu, ücretlerin düşük olması ve gününde ödenmemesi, sağlıksız koşullarda ve sendikasız çalışmak.

***Kızıl Bayrak**: Payas Organize Sanayii'nde küçük ve orta ölçekli fabrikalarda son yaşanan krizin etkileri görülmekte mi?*

İşçi: Küçük ölçekli işletmelerde hemen hemen hepsi yaşadığımız sorunları yaşamakta. Orta ölçekli işletmelerde ise zaten bir takım sorunlar yaşanırken (servis sorunu, sigorta vs.) son yaşadığımız krizle beraber Nurmetal'de tahminen 70 civarında işçi işinden atıldı. Ekinci'de hadde tamamen durup işçiler ücretsiz izne yollandı. Diğer tüm fabrikalar da krizden az çok etkilendiler.

***Kızıl Bayrak**: Sizce krizin faturasını kimler ödemeli?*

İşçi: Tabii ki krize sebep olan kapitalistlerimiz ödesinler. Krizi bahane ederek birçok işçi işlerinden atılıyor. Türkiye genelinde sayısız fabrika kapanıyor. İnsanların birçok ihtiyaçları olduğu halde (açlık ve sefalet içinde yaşadığımız halde) fabrikalar neden kapanıyor? Bunun bir tek cevabı olabilir. O da kapitalistler biz işçi-emekçileri değil kendi çıkarlarını düşündükleri için. Yine kriz bahane edilerek devrimci işçilerin işten atılmaları aslında bir bahane. Asıl amaç, ilerici, devrimci, demokrat, yani sınıfın öncülerini işten atarak dağınık ve örgütsüz bir işçi sınıfı yaratmaktır.

***Kızıl Bayrak**: Payas Organize Sanayii'nde diğer fabrika ve işletmelerdeki ortak sorunlar üzerinde biraraya gelip çözüm noktası aramayı düşünmüyor musunuz?*

İşçi: Bugüne kadar böyle bir ortam bulamadık. Yalnız çıkarmayı düşündüğümüz bir işçi bülteni ile bunun yollarını arayacağız.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Tabaksan işçisi direndi ve kazandı...

Deri-İş sendikasına üye 60 işçinin çalıştığı Tabaksan Deri fabrikasında 5 Şubat'ta, 46 işçi tazminatlarını alarak işten çıktı, kalan 14 işçi ise işverenin sendikadan istifa etmeleri, yoksa işten çıkartılacakları tehditleri üzerine, direnişe başladı. İşçiler, işyerinin önünde çadır kurarak direnişe geçtiler. 8 Şubat'ta işverenin şikayeti üzerine direniş çadırlarını yıkmak isteyen jandarmalar, işçilerin buna karşı koyması üzerine aralarında yaralıların ve Deri-İş şube başkanı Cemal Taşkın'ın da bulunduğu 19 kişiyi gözaltına aldılar. Gelişmeleri duyan deri işçileri, iş bırakarak, E-6 yolunu trafiğe kapattılar ve burada yeniden jandarmanın saldırısına uğradılar. Gözaltına alınan 19 kişiden 6'sı akşam saatlerinde bırakılırken 13 kişi ise 9 Şubat'ta savcılığa çıkarılarak serbest bırakıldı.

9 Şubat Salı günü yaklaşık 1500 deri işçisi, "Gelecek ellerimizdedir", "Birlik, mücadele, zafer", "Yaşasın Tuzla direnişimiz" pankartlarıyla Tabaksan Deri'ye doğru yürüyüşe geçti. Cihan Deri'nin önünde jandarma barikatıyla karşılaşan işçiler, "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Birlik, mücadele, zafer!" sloganlarını haykırdılar. Yapılan görüşme sonucu jandarma barikatı kaldırıldı. İşçiler "Tabaksan şaşırma sabrımızı taşırma!", "İşçilere kalkan elleri kıracağız!", "Tuzla faşizme mezar olacak!" sloganlarıyla Tabaksan Deri fabrikasının önüne geldiler. CHP ilçe başkanı, belediye başkanı, ÖDP ilçe sekreteri, Kartal Petrol-İş şube başkanı ve genel sekreterinin de bulunduğu basın açıklamasında Deri-İş genel başkanı Yener Kaya, işten çıkarmalara karşı işçilerin anayasal haklarını koruduklarını söyledi. Patronların, stokları dışarı çıkartmak için çadırları yıktırmak istediklerini belirten Kaya, şu anda 20 direniş çadırının kurulu olduğunu, mücadelenin 4 aydır sürdürüldüğünü ve gerekirse 14 ay daha sürdürüleceğini, ama mutlaka Tuzla işçisinin kazanacağını söyledi. Krizin sorumlusunun işçiler olmadığını ifade eden Kaya'nın sözlerine, Tuzla deri işçilerinin gür sloganları da eklendi: "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Direne direne kazanacağız!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Genel grev genel direniş!"...

Deri-iş şube başkanı Cemal Taşkın ise, Mega Deri fabrikası işvereninin işyerinde sakladığı 6 kişiyi jandarmaya teslim ettiklerini, bunlardan birinin arandığı için cezaevine konulduğunu ve hala işverenin işyerinde silahlı 4 kişiyi sakladığını söyledi. Tuzla deri işçileri yeniden, "İşçilerin katili patron ağa devleti!", "Tuzla'yı onlara zindan edeceğiz!" sloganlarıyla Mega Deri fabrikasına yürüyüşe geçtiler. Fabrikanın önüne gelindiğinde Taşkın, bu silahlı kişilerin geceleri havaya ateş açtıklarını, bir temsilciyi ölümle tehdit ettiklerini söyledi. İşçiler bunun üzerine "Çeteler dışarı, işçiler içeri!", "Tuzla Şimşek'e mezar olacak!" sloganları attılar. Saat 16:00'da işyeri temsilcileri ile yapılacak toplantının bildirilmesi üzerine işçiler dağılarak işyerlerine geri döndüler.

9 Şubat günü Tabaksan Deri ile Deri-İş sendikası arasında anlaşma sağlanmış ve 14 işçi 10 Şubat'ta işbaşı yapmıştır.

***Kızıl Bayrak*/Kartal**

Polar Tekstil'de direniş:

Mücadeleyi yükseltelim, çünkü başka "iyi bir fabrika" yok!

Kriz gerekçesiyle önce 2 gün izin verilen ve daha sonra kapı önüne konulan 220 Polar Tekstil işçisi direnişe geçti. '98 yılının 6. ay zamlarını ve '99 yılının Ocak zammını alamayan Polar Tekstil işçileri '98 Ekim ayından beri üretimi yavaşlatarak çalışmaya başlamışlar.

Polar Tekstil sermayedarı işçilere tüm haklarından vazgeçerlerse (tazminat dahil) yeniden, yani silbaştan yeni bir işçi gibi çalışabileceklerini söylüyor. İşçiler bunu kabullenmiyor. 14 yıllık işçiler bile var. Tazminatlarını bırakıp yeni işçiler gibi çalışmalarının imkansız olduğunu söyleyen işçiler kararlı olduklarını ve tazminatlarını alana kadar direneceklerini söylüyorlar. Fakat 5 işçi de patronun teklifini kabullenerek işbaşı yapmış durumda. Sermayedar dışarıdaki işsizler ordusunu çok iyi kullanarak, nasıl olsa işçisiz kalmam diyerek işçilere ne yaparlarsa yapsınlar tazminatlarını vermeyeceğini açıklamış.

İşçiler şu anda Polar patronunu mahkemeye vermişler. Tazminatlarından başka birşey istemediklerini söyleyen işçiler, verin tazminatlarımızı çekip gidelim diyorlar.

Ortalama 60-70 milyon ücret alan işçiler, bu ücretle kimsenin geçinemeyeceğini söylüyor ve buradan tazminatlarını alıp daha fazla ücret veren bir fabrikada çalışmak istiyorlar.

Kesinlikle sendikaya üye olmak istemediklerini söyleyen işçiler, daha önce 1993'te bir sendikal mücadele vermişler ve yetki alınmasına rağmen sendikanın onlarla ilgilenmediğini, kısacası direnişi sendikanın sattığını ve sendika ağalarının aşağılık insanlar olduğunu söylüyorlar. Sendikanın başına çöreklenmiş sendika ağaları sendikalardan kovulmadıkça sendikaya üye olmayacaklarını söylüyorlar.

Patron şu anda gazetelere ilan vererek yeni işçiler almaya başlamış. Fabrikaya giren işçilere henüz müdahale etmeyen işçiler, bizim direnişte olduğumuzu göre göre işe giren işçilerden zaten hayır beklenmez diyorlar. Patronun yeni işçilerle aynı verimi alamayacağını söyleyen işçiler, "Bizim işimiz TSE damgalıydı, biz yıllardan beri buradayız zar zor alıştık, yeni işçiler yapamaz ve atılır" diyorlar.

Polar Tekstil işçileri yeni işçileri fabrikaya sokmamalıdırlar. Üretim komple durmalıdır. Üretim durmadığı oranda patron tekrar kâr edecek ve direnişin bir anlamı kalmayacak. Polar Tekstil işçileri sendikaya üye olmalıdır. Ancak sendikaya üye olarak sendika ağalarını sendikalardan kovabilir ve yerine sınıf sendikacılığı yapacak işçileri geçirebilir. Ancak sendikaya üye olarak sendikaları içten fethedebiliriz.

Polar Tekstil işçisi yalnızca tazminat için değil, tüm sosyal hakları için mücadele etmelidir. Çünkü başka "iyi bir fabrika" yoktur. Nereye gidilirse gidilsin heryerde aynı sorunlar ve aynı sömürü vardır. Ancak çalıştıkları fabrikada kazanabilirler.

Polar Tekstil işçilerinin kendi öz örgütlülüklerini yaratma yolundaki mücadelesinin kazanımı, Polar patronuna üretimden gelen güçlerini her ne pahasına olursa olsun sonuna kadar direnerek kullanmalarıyla ve hem birbirleri hem de diğer sınıf kardeşleriyle sıkı sıkıya kenetlenerek mümkün olacaktır.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sedat Plastik'te başarısız eylem girişimi

Adana plastik sektöründe poşet üretimi yapan fabrikalarda çalışan plastik işçileri çok zor şartlar altında yaşamlarını sürdürmeye çalışmaktadır. Sadece bir öğlen yemeği ile sendikasız, sigortasız, 12 saatlik vardiyalar halinde çalışıyoruz. Petrol maddesi işlendiği için yoğurt yememiz gerek ama o bile verilmiyor. Zorunlu pazar mesaileri dayatılıyor. Buna karşın '99 yılı itibarıyla 50-60 milyon maaş alıyoruz.

Sedat Plastik'in 34 işçisi bayram tatili yerine hafta sonu çalışına dayatan işverene "Hayır, çalışmıyoruz! Bayramda da 9 gün tatil yapacağız" diyorlar. İşverenin "Mecbursunuz, siz benim ekmeğimi değil, ben sizin ekmeğinizi veriyorum" şeklindeki dayatması karşısında işçiler çalışmama ve işverenin baskısına boyun eğmeme kararıyla işyerinden ayrılıyorlar. Arife günü bayram avanslarını almak için işyerine gittiklerinde işverenin "Siz benim işimi aksattınız, kafanıza göre hareket ettiniz, para vermek şöyle dursun sizi işten çıkarttım, bayramdan sonra gelin çıkışlarınızı alın" sözleriyle karşılaşıyorlar.

İyi diyalogum olan bir iki işçi bana durumu haber verdi ve arkadaşlarla konuşmamıza göre şu şartların işverene dayatılması kararlaştırıldı: Zorunlu mesailer kaldırılacak. '99 yılı maaş zamları konuşularak belirlenecek. Servis sorunu çözülecek. Bütün işçilerin sigortası yapılacak. Bayram ikramiyeleri ödenecek.

Bayram sonu işçilerle buluşma yerinde toplandık. İşçilerin bir kısmı işveren bu şartları kabul etmezse Çalışma Bakanlığı'na şikayet ederiz diyorlardı. Sendikaların kendilerini satacağından korkuyor, bu yüzden sendikaya soğuk bakıyorlardı. Bir belirsizlik içinde fabrika önüne gidildi. Arkadaşlara eylem komitesi oluşturmayı ve öncü işçilerden dört kişi belirleyip işverene göndermeyi önerdim. İşçiler vardiya sorumlularının konuşmasını istedi. İki kişi gitti konuşmaya. Tabii ki işveren korkmuştu, ilerde bu insanlar başlarına bela olacaktı. Haklarını arayacaklardı. Bunun bilincinde olan işveren kurnaz davrandı ve hiçbirşeyi kabul etmedi. Herkesi işten çıkarttığını, imzalarını atıp 40 milyon üzerinden tazminatlarını alabileceklerini, isteyenin şartlarını kabul ediyorsa gelip çalışabileceğini söylüyordu. Böyle olunca tedirginlik başladı. Kimisi şikayet edelim dedi. Kimisi tazminat parası peşine düştü. 68 milyondan tazminatı alalım, o zaman şikayet etmemize gerek kalmaz, diyordu. Kimisi de şartlar ne olursa olsun çalışmaktan yanaydı. Arkadaşlara, bir sendikaya giderek eylemi sürdürmeyi önerdim. Bu süre içinde de fabrikaya kimseyi sokmamak gerektiğini anlattım.

Bu arada işverenin uşağı muhasebecisi geldi. Patronun gönderdiği belliydi. Konuşalım, tartışalım, ne istiyorsanız bana söyleyin size yasal haklarınızı söyleyelim, diyerek kafaları karıştırdı. O arada işçiler 68 milyondan tazminatlar verilmiyor biz de şikayet edeceğiz, dediler. Muhasebeci hemen içeri girdi ve işverenle birlikte çıktılar. Muhasebeci imza atanlara tazminatların 68 milyondan verileceğini söyledi. Ben ve birkaç işçi arkadaş "hayır arkadaşlar oyuna geliyoruz, çıkışımızı almayalım, imza atarsak işimiz biter, buradan gidelim" dediysek de olmadı. İşveren de oradan ayrılmıyordu. Konuşulanları denetliyordu. 3-4 saat süren mücadelemiz sonuç vermemişti. İşçiler tek tek içeri alındı. Kandırılarak kendi sonlarına imza attılar. Sonuç itibarıyla patron işçileri bölüp parçaladı. Önce kendine yakın olan işçileri çağırıyordu. 3 işçiyi içeri çalışmaya göndermişti bile.

Bütün işçiler imza attıktan sonra herşey bitmişti. İşveren amacına ulaşmıştı. Koca göbeğiyle göründü. İşçilerin yanında bakımsız bir Rambo gibi duruyordu. Doğal olarak biz sefaletten çıkmış gibiydik, oysa kutup ayısı gibiydi. İşçilere bir konuşma yaptı: "Tazminatınızı 68 milyondan verdim. Vicdanım rahat, sizden korktuğumdan değil, ben öyle istediğimden verdim. Benim sizde hakkım kaldıysa helal ediyorum. Sizin bende hakkınız kalmadı. İster helal edin ister etmeyin farketmez. Ben Allah'ın huzurunda rahatım." Bunu söyleyen işveren 4 saat önce kim gelirse gelsin sizi bu şartlarla işe başlatmam demişti. Söylediklerine kimseyi inandıramadı. Onun herşeyi kanımıza bulanmış paradır. Son olarak "Belirlediğim 8 kişiyi işe alacağım. Diğerleri de şartlarımı kabul ederse geçsin çalışsın. İstediğim zaman mesaiye gelinecek. İçeride disiplinli çalışılacak. Senede bir kere zam yapılacak." diyerek çekip gitti. Şimdi Sedat Plastik'te 8 işçi çalışıyor. 26 işçi işten atıldı. Bu, işçi sınıfının ders çıkarması gereken bir yenilgiydi.

Evet, Adana plastik işçileri, işçi arkadaşlar,

Biz zaten kölece şartlar altında çalışıyoruz. 12 saat çalışıyoruz. Molalarımız yok, işe gidiş gelişleri de eklersek sadece uyumak için zaman kalıyor. Başımızı kaldıracak halimiz yok. Sermaye iktidarının amacı bu, başımızı kaldıracak zamanımızın olmaması. İşte bu yüzden başımızı kaldırmalıyız. İlk başta 8 saatlik bir çalışma ve tüm işçilerin sigortasının yapılması ve primlerin düzenli yatırılması için örgütlenmeliyiz. Tüm sosyal haklarımız için işyeri komiteleri kurup diğer fabrika işçileriyle dayanışma içinde mücadele vermeliyiz. Biz işçiler olmaksızın sendika hiçbir işe yaramaz, işlevsizleşir, sarı sendika bürokratları bizi sermaye sınıfına kolayca peşkeş çekerler. İşçi arkadaşlar, biz sendikalarımıza sahip çıkmalıyız, sendika bürokratlarının tepesine yumruk gibi inmeliyiz ve sendikaları işçi sınıfının çıkarları ve istekleri doğrultusunda iyi bir araç olarak kullanmalıyız. "Üreten işçiler, yöneten de işçiler olmalı" şiarıyla sermaye iktidarına karşı işçi sınıfı iktidarı için sendikaları ve diğer demokratik alanları iyi bir silah olarak kullanmalıyız. Herşey sınıfsız sömürüsüz sosyalist toplum için!

Adana plastik işçisi arkadaşlar, bizim yapamadığımızı Adana plastik işverenleri yaptı. Adana plastik işverenleri derneğini kurdular. Bu ne demektir? İşverenlerin örgütlü bizim örgütsüz olmamız demektir. Bütün bu saldırı kararları işveren derneğinden çıkıyor, bizim üzerimize uygulanıyor.

Arkadaşlar, bu düzen açlık demektir, sefalet demektir. Bu ücretli kölelik düzenine dur demek için birleşmeliyiz, örgütlenmeliyiz. Çıkarlarımız doğrultusunda birlikte mücadele etmeliyiz. Yoksa Sedat Plastik işçileri gibi yalnız kalır, işten atılırız. Boyun eğdikçe sadece işsizler ordusuna katılırız.

Tüm işçiler-emekçiler partinin kızıl bayrağı altında birleşelim, savaşalım!
İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Adana Şerbetçi'den *Kızıl Bayrak* okuru eski bir plastik işçisi

Meysu işçisi ile dayanışmaya!

Ben liseli bir öğrenciyim. Aynı zamanda da LÖB'lüyüm. Belki bazıları liseli bir öğrencinin işçilerle ne ilgisi var diye düşünebilir. Çok ilgisi var. Bugün öğrencileri parasız-bilimsel-demokratik eğitim istediği için sokak ortasında coplayan, işkencelerden geçiren, cezaevlerine atan sermaye sistemi Meysu, Swisscard, Tuzla, TASAŞ'taki ve daha nice fabrikadaki işçilere saldıran aynı sermaye sistemi değil midir? Ayrıca işçi sınıfının kurtuluşu demek öğrencilerin de kurtuluşu demektir. Bunun bilincinde olan biz liseli öğrenciler, LÖB olarak Meysu işçilerini ziyaret ettik. Ve onlarla dayanışma içinde olmak için bağış topluyoruz.

Meysu işçisi greve çıkalı 4 ay oldu. Evet, tam tamına 4 ay. Onlar greve 129 kişiyle başlamışlardı. Halen de 129 kişiyle, hiç fire vermeden devam ediyorlar. Hatta işçilerden biri "Grev kırıcılık da neymiş!" diyerek bu konudaki kararlılıklarını açıkça dile getiriyor. Onlar bu 4 ay içerisinde seslerini duyurmak için çeşitli faaliyetlerde bulundular. Yerel televizyonları ve siyasi partileri ziyaret ettiler. Ama "yüreklerin kulakları sağır" misali bunların karşılığını alamadılar. Çünkü, burjuva medya va siyasi partiler sermaye sisteminin koltuk değnekleridirler. Bunlar işçi sınıfına destek verebilirler mi? Elbette ki hayır? Herşeyden önce, sermaye sistemi ile işçi sınıfının çıkarları birbirine ters. Sermaye sisteminin amacı kâr, daha fazla kâr elde etmektir. Ve bunu yaparken de her yol mübahtır onun için. İşçi ve emekçileri açlığa ve yoksulluğa mahkum etmek, onların bu oyununu bozan, yani sermaye sisteminin bu kokuşmuşluğuna karşı işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda mücadele eden insanları gözaltına almak, işkencelerden geçirmek, hatta katletmek...

Meysu işçisi yerel basını ve siyasi partileri ziyaretin haricinde çeşitli protestolar yaptı. Belli bir dönem durgunluk yaşayan Meysu grevi şimdi bir atılım içinde. Meysu işçisi unutmamalıdır ki "kara taşı aşındıran suyun şiddeti değil, sürekliliğidir". Ve tüm dünya işçilerini de kurtaracak olan işçi sınıfının mücadalesi ve dayanışmasıdır..

Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiç birimiz!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kayseri'den *Kızıl Bayrak* okuru
LÖB'lü bir öğrenci

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - http://rahmetyok.org

Meysu grevi 120. gününü doldurdu

120 gün önce başlayan ve hiç fire vermeden devam eden Meysu grevi sendikanın tutarsızlığına rağmen işçilerin iradi kararlılığıyla sürüyor. Diğer sendikalar, kitle örgütleri ve partilerden somut bir destek göremeyen işçiler kendi çabalarıyla gündemde kalmaya çalışıyorlar. Bunun için dönemin başbakanı M. Yılmaz'ı karşılarken yaptıkları protesto, Cumhuriyet Meydanı'nda yaptıkları oruç açma eylemiyle geçici olarak gündeme gelmişler ancak gündemden çabuk düşmüşlerdi. İl düzeyinde oluşturduğumuz devrimci-sosyalist basın platformuyla işçilere ve grev komitesine götürdüğümüz somut öneriler olumlu yankı buldu. Kurduğumuz platformun da basıncıyla sendika başkanı bir toplantı talep etti. 118 işçiyle birlikte bizler de toplantıya katıldık. Toplantı esnasında bildiğimiz gerçeği tekrar yaşadık. İşçilerin ve bizlerin önerdiği eylemler, başkan tarafından "yasadışı" olarak nitelendiriliyor ve altı boşaltılıyordu. Başkan neredeyse bütün önerileri geri çeviriyor ve "en iyi eylem grevdi, onu da yaptık" diyor. Grevin ilk gününden başlayarak verdiğimiz destek sadece ziyaret ve yemek, çay, şeker götürmekle sınırlıydı. Sendika makbuz bastırmamış, işçilerin bastırdığı makbuzu da geçersiz kılmıştı. Bizlerin ısrarları üzerine topladığımız maddi yardımları kabul ettiler. Yurtdışındaki bir işçinin gönderdiği 50 DM ile birlikte toplanan bir miktar maddi yardımı işçilere ulaştırdık. Bu konuda tüm sınıf dostlarından da desteklerini bekliyor ve her yerde bunun propagandasını yapıyoruz. Oluşturduğumuz platform ve yaptığımız ziyaretler işçilerin morallerini yükseltmektedir. İşçilerin kendi özgüçlerine olan güvenleri daha da artmıştır. Bu desteğimizi sürdüreceğiz.

***Kızıl Bayrak*/Kayseri**

Sendikada yapılan toplantının önemli bölümlerinden notlar:

Sendika başkanı: Sizin yaptığınız işler (önerilerimizi kastederek) sorunu çözmez, çözecekse bizim dediğimiz doğrultuda sendika çözer.

İşçi: Başkanım benim bir önerim var. Biz burada açlık grevine gitmek istiyoruz. Bugün 116. gün oldu hiçbir sonuç elde edemedik. Değil mi arkadaşlar? (işçilerin çoğu onaylıyor)

Sendika başkanı: Burada mı?

İşçi: Evet.

Sendika başkanı: Senin açlık grevi hakkın saklıdır. Binanın anahtarını alın, gelin dilediğinizi yapın.

İşçi: Siz de başımızda olsanız?

Sendika başkanı: Karar senin kararın, benim değil. Kararınızı engelleme hakkım yok. Açlık grevine olur diyecek yetki ve yeteneğim de yok.

Kızıl Bayrak temsilcisi: Başkan, bir grev başladığında sendika ne yapar? Nerededir? Görevi nedir?

Sendika başkanı: Oraya bir bez asar, yemeğini, yol parasını verir, grev gözcüsü belirler.

Kızıl Bayrak temsilcisi: Çözüm oluyor mu bu söylediklerinizi?

Sendika başkanı: Görevimiz tüzükte bellidir. Bu tüzük de merkez tarafından belirlenir. Burada madde madde bellidir. Pankart asar, yemek, yol ücretini verir, ihtiyati tedbir kararı çıkartır, işçiler arasındaki birlik ve beraberliği sağlar.

Kızıl Bayrak temsilcisi: Şu ana kadar Meysu grevinde belli eylemlilikler oldu ve kamuoyuna yansıdı. Sendika bunu geliştirecek birşey yaptı mı?

Sendika başkanı: İşçiler grev kararını alınca sendika hakem konumuna düşer. Biz işçilere grevin sonuçlarını söyledik. Olayın bu boyutlara geleceğini söyledik. Bunlar (işçiler) bunu bile bile greve gittiler. Adamlarla 2-3 kez telefon görüşmesi yaptık. O pankartı (Bu işyerinde grev var) indirin gelin konuşalım diyor.

Kızıl Bayrak temsilcisi: Grev süresince sendika hakem konumunda diyorsunuz. Bu zorlanamaz mı?

Sendika başkanı: Zorlama yolu olmuyor. Bu ancak işi durdurun demektir. Sağolsun bütün işçiler grevde.

Kızıl Bayrak temsilcisi: Peki başkan, daha önce birçok işyerinde işçiler (Seka, Plastaş vb.) fabrika işgallerine kadar varan eylemler yaptılar. Kısmi de olsa kazanım oldu. Buraları neden örnek almıyorsunuz?

Sendika başkanı: Oraya 5-10 kişi gittiğinde polis müdahale eder. Grev yerinde 3-4 gözcüden fazla kişinin durması yasalara aykırıdır. İşçi işgal yapamaz. O adamın mülkiyetten doğan hakları var.

Kamu kuruluşlarıyla Meysu'nun durumu farklı. Orada bir grev olduğunda milletvekillerinden tut, parti liderlerine kadar hepsi geliyor. Görmediniz mi SEKA eleminde başbakan televizyonda açıklama yaptı. Özelleştirmeyi durdurduk dedi. Öyle yerlerde ben de grev yapmayı bilirim.

Kızıl Bayrak temsilcisi: Yasalar çerçevesinde sürdürülen grev ne denli başarıya ulaşır?

Sendika başkanı: Grevin kamuoyuna duyurulması o kadar önemli değil. Bu grev işverenle işçiler arasında bir savaş. Fabrikada üretim durdu. Kim pes ederse diğeri kazanır. Fabrika üretim yapmasın yeter.

Kızıl Bayrak temsilcisi: Ankara'da KESK'in düzenlediği bir eylem var. Tüm halkı davet ediyor. Oraya sendikayla birlikte katılmayı düşünüyor musunuz?

Sendika Başkanı: (Cevapsız kaldı)...

Kızıl Bayrak Temsilcisi: Pankart öncülüğünü sendika yapamaz mı?

İşçi: Tek Gıda-İş Sendikası bir yemek verdi. Yemekte yalnızca biz vardık. Bu sendikanın 250 üyesi var. Bu 250 kişi çağrılamaz mıydı? Nereye gitsek sendikacıyı soruyorlar. O da yok. Sendikanın içerdeki paramızı alma yönünde bile bir çabası yok. Bizimle ilgilenen yok. Mart'ta genel kurul var. 129 işçi sendikacısını kendisi çıkaracak.

Son söz yerine, sizin sizden başka kurtarıcınız yok diyerek bu konuşmayı bitirdik. Bunu 120 günü geçen grev süresince anlayan işçi dostlarımızın yanında olduğumuzu onlar da artık içselleştirmiş durumdalar.

Yolu yok zulmün, sen izin vermedikçe!
Yolu yok kurtuluşun isyanı seçmedikçe!
Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

TKİP Belgeleri: Parti progra

Programda emperyal

Demek ki, kapitalizmin bu yeni aşamasının ortaya çıkardığı yeni iktisadi olgular, yeni iktisadi ilişkiler var, öncelikle bunların tahlili çok önemli. Bunun toplumsal-siyasal sonuçları var. Bu, dünya egemenliği üzerine kıyasıya bir mücadeledir, bir yeniden paylaşım için hummalı bir hazırlıktır. Bu, yeniden paylaşımın ancak emperyalist savaşlarla olanaklı olmasıdır. Bu, savaşın bir parçası olarak militarizmdir. Bu, kuşkusuz mamül mallarını pazarlamak ve hammadde kaynaklarını yağmalamak için sömürge ve bağımlı ülkelere kapitalist ilişkileri taşıyan emperyalist ülkelerin, tam da bu yolla sömürge ve bağımlı ülkelerde ulusal uyanışı ve direnişi uyarmasıdır. Bir başka ifadeyle, uluslaşma süreçlerinin hızlandırılması ve dolayısıyla milli kurtuluş süreçlerinin mayalanması ve kurtuluş devrimlerinin tarih gündemine girmesidir.

Emperyalizm üzerine bölüme ilk değinmeler

Cihan: Kapitalizme ilişkin teorik bölümün arkasından doğaldır ki kapitalizmin çağdaş evresi olarak emperyalizm üzerine bölüm gelecek. Programın bu bölümü, hem kapitalizmin çağdaş düzeyini, hem de genel olarak çağı değerlendirebilmek bakımından, proleter devrimin dünya ölçüsünde genelleşmesinin maddi temellerini kavramak bakımından, savaşı, militarizmi, faşizmi, klasik sömürgeciliği ve onun çöküşü ile ortaya çıkan yeni sömürgeciliği, genel olarak ulusal baskıyı vb. kavramak bakımından, özel bir önem taşımaktadır. Artı, kapitalist gelişmenin bugün, 20. yüzyılın sonunda vardığı düzeyde ortaya çıkardığı yeni bazı olgular ile bu olguların proletaryanın sınıf mücadelesi için yarattığı sonuçları kavramak bakımından da önemli bir bölüm.

Bütün bu bakımlardan önemli bir başka teorik alt bölüm oluyor, emperyalizme ve proletarya devrimleri çağına ilişkin bu bölüm. Programımızın bu bölümü, kapitalizmin bu aşamasının özel sonuçlarını ve görünümlerini tanımlamalı ve içermelidir. Kapitalizmin emperyalist aşamasının bilimsel tanımı üzerinden, onun tüm bu sonuçlarının iktisadi-sosyal temellerine işaret etmek durumundadır.

Klasik marksist programlara baktığımızda, kapitalizmin genel yapısı, temel işleyiş yasaları, onulmaz çelişkileri ve bu çelişkilerin ona hazırladığı akibet üzerine konuşuluyor. Klasik programlarda bir emperyalizm bölümü yok. Bu çok normal, zira ya henüz emperyalizm dönemine girilmemiştir ya da girilmişse bile bundan henüz gerekli teorik sonuçlar çıkarılamamıştır. Bunu *Komünist Manifesto*'da aramak zaten olacak şey değildir. 1875'de Gotha Programı üzerine tartışmalarda da doğal olarak bu konuda bir şey yok. Sonra '91'de Erfurt Programı üzerine tartışmalar var. Engels burada anonim şirketler üzerine anlamlı değinmelerde bulunuyor. Yeni çağın iktisadi özelliğinin erken bir tarihte kavranmasına ilişkin gözlemler bunlar, ama ara değinmeler olarak kalıyor, geliştirilmiş ve genelleştirilmiş düşünceler değil henüz bunlar. 1903 Rus programında da emperyalizm üzerine herhangi bir bölüm yok. Aslında emperyalizm çağına girildiği, kapitalizmin tekelci bir aşamaya ulaştığı bir evrede kaleme alınan bir program olduğu halde bu böyle. Bir yerde bu normal, zira henüz bu yeni olgunun bilimsel bir tahlili yok. Programda bunun bilimsel bir ifade kazanabilmesi için bu yeni evrensel olgunun tahlili gereklidir, bu henüz yok.

Marksistlerin emperyalizm üzerine tartışmaları asıl olarak İkinci Enternasyonal'in 1907 kongresinden itibaren hızlanmaya başlıyor. 1907 kongresinde iki önemli mesele, sömürgecilik ile savaşa ve militarizme karşı tavır tartışılıyor. Aslında enternasyonal içindeki sonraki bölünmenin ilk belirgin unsurları da bu kongrede ve tam da sözünü ettiğim sorunlar üzerinden ortaya çıkıyor. Ama gerek sömürgecilik, gerekse savaş, savaşa ve militarizme karşı mücadele, bunlar emperyalizm çağının sorunları. Kapitalizmin tekelci aşamasının sınıf mücadelesi gündemine getirdiği yeni önemli toplumsal-siyasal sorunlar oluyor bunlar.

Sonra, 1912'de Basel'de, emperyalizmin bir dünya savaşı hazırladığı ve doğacak savaşa karşı alınacak tutumun sorunları tartışılıyor. Burada bildiğimiz ünlü Basel Bildirisi sözkonusu. Devrimci sınıf mücadelesi yoluyla savaşı engellemek, bunun başarılamadığı bir durumda ise savaşa karşı proletarya devrimi savunuluyor bu bildiride. Sonra savaş patlak veriyor ve bu, kapitalizmin bu yeni aşamasının çok yönlü bir tahliline de zemin hazırlıyor. Aslında emperyalizmin iktisadi temelinin ve başlıca özelliklerinin tahlili savaşı önceliyor. Hobson'un *Emperyalizm*'i, Hilferding'in *Finans Kapital*'i bu konuda temel kitaplar sayılıyor, bunlar savaştan önceki bir döneme ait eserler. Kautsky daha 1909'daki bir temel kitabında yeni çağın sorunlarını ele alıyor. Bunun sınıf mücadeleleri, savaş ve devrim açısından ortaya çıkardığı yeni sorunları tartışıyor. Lenin'in bu kitaptan bir hayli yararlandığını biliyoruz. Kautsky *"İktidar Yolu"* adı taşıyan bu kitabında, net bir biçimde, insanlık bir savaşlar ve devrimler çağına girmiştir tespitinde bulunuyor.

Savaş döneminde ise, emperyalist savaş emperyalizmin bir ürünü, kapitalizmin bu özel aşamasının bir ürünü olduğu için, savaşın iktisadi ve sosyal temellerini tahlil çabası, emperyalizme ilişkin marksist incelemelere apayrı bir kapsam ve hız kazandırıyor. Emperyalizm üzerine marksist yazın çoğalmaya başlıyor.

Emperyalist savaşı önceleyen döneme ait marksist parti programlarında emperyalizm meselesinin neden yer almadığının açıklaması burada. Savaş yeni bir çağa girildiğini ve bu çağın ilk ürününün dünya çapında bir emperyalist savaş olduğunu açık-seçik gözler önüne seriyor. Bu çağın beraberinde proleter devrimleri ve milli kurtuluş hareketlerini getireceği marksist tahlil yoluyla özellikle Lenin tarafından ortaya konuluyor.

Demek ki, kapitalizmin bu yeni aşamasının ortaya çıkardığı yeni iktisadi olgular, yeni iktisadi ilişkiler var, öncelikle bunların tahlili çok önemli. Bunun toplumsal-siyasal sonuçları var. Bu, dünya egemenliği üzerine kıyasıya bir mücadeledir, bir yeniden paylaşım için hummalı bir hazırlıktır. Bu, yeniden paylaşımın ancak emperyalist savaşlarla olanaklı olmasıdır. Bu, savaşın bir parçası olarak militarizmdir. Bu, kuşkusuz mamül mallarını pazarlamak ve hammadde kaynaklarını yağmalamak için sömürge ve bağımlı ülkelere kapitalist ilişkileri taşıyan emperyalist ülkelerin, tam da bu yolla sömürge ve bağımlı ülkelerde ulusal uyanışı ve direnişi uyarmasıdır. Bir başka ifadeyle, uluslaşma süreçlerinin hızlandırılması ve dolayısıyla milli kurtuluş süreçlerinin mayalanması ve kurtuluş devrimlerinin tarih gündemine girmesidir.

Bütün bu yeni olgular çok büyük bir önem taşıyor ve 1917'de Bolşevikler kendi yeni programlarında

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ımı üzerine ön tartışmalar/7

izm çağının sorunları

bunlara yer vermeyi gündeme getiriyorlar. Zaten savaş dönemini hep bu meselelere ilişkin teorik tartışmalar, incelemeler, netleşmelerle geçiriyorlar ve parti programının revizyonu gündeme geldiği zaman, doğal olarak bunların programatik bir ifade de kazanması gerekiyor. Bolşevik Partisi içerisindeki tartışmalar da zaten buradan, bunun şekli ve yönteminden çıkıyor.

Buharin, artık yeni bir çağa, emperyalizm çağına girdik; emperyalizm ise zaten kapitalizmin temel özelliklerini içeriyor; bu durumda bizim programın teorik bölümünde özel olarak kapitalizm üzerine sorunlara yer vermemiz hiç de gerekli değil; gelinen aşama önemli, bulunduğumuz nokta önemli vb., diyor. Bunun karşısında Lenin'in bu yanlış düşünceyi hangi düşünce sistematiği içerisinde eleştirdiğini biliyoruz, üzerinde yeterince durmuş olduk, burada yeniden girmek çok gerekli değil.

Kapitalizm yerini emperyalizme bırakmıyor, emperyalizm kapitalizmin o klasik temelinin yanısıra ve onun üzerinden yükseliyor. Savaş bunu çok daha belirgin hale getiriyor; savaşın yarattığı yıkıcılık, tekelci kapitalizmin yarattığı o mekanizmaları felç ediyor, parçalıyor, yıkıma uğratıyor, üretici güçlerin yıkımı burada ifadesini buluyor. Ama kapitalist temel kaldığı için, bu temel üzerinden emperyalizme özgü temel olgular, sosyal, siyasal yapılar yeniden yeşeriyor.

Dolayısıyla, biz programımızda kapitalizmin temel yasallıklarına yer vermenin ardından, onun emperyalizm aşamasının, ulaştığı bu yeni gelişme düzeyinin ortaya çıkardığı sorunlara da yeterli kapsam ve açıklıkta yer vermek durumundayız. Lenin kendi program taslağında kapitalizme ilişkin klasik bölümün korunmasında ısrar ettiği halde, programın emperyalizm bölümünde çok geniş bir biçimde bir çağ tahlili yapıyor, emperyalizm ya da mali sermaye çağına girmiş bulunuyoruz, diyor. Bu çağı, bir tarihsel dönem olarak, yeni bir tarihsel evre olarak niteliyor. Sonra da bu çağın yarattığı sorunlara değiniliyor. Tabi emperyalizm aynı zamanda proleter devrimlerin arifesi olarak tanımlandığı için de, bu aynı zamanda proleter devrimler çağıdır, bu çağ başlamıştır, deniliyor. Emperyalizm proleter devrimler için koşulları olgunlaştırmıştır ve bir proleter sosyalist devrim çağı başlamış bulunmaktadır, deniliyor. Bunun denildiği dönemde henüz Ekim Devrimi, dolayısıyla henüz herhangi bir proleter devrim yok. Şubat Devrimi sonrasında, program revizyonu çerçevesinde Lenin'in yaptığı önerilerde yer alıyor bunlar.

Özetle, programımızda emperyalizm gerçeğini ve karakterini ondan alan çağı tanımlayacağız. Emperyalizmin iktisadi, sosyal, siyasal sonuçlarını, dünya ölçüsündeki temel bazı olgular olarak sömürgecilik, yeni-sömürgecilik, militarizm, emperyalist savaş, barış, ulusal baskı ve ulusal kurtuluş vb., sorunlara yer vereceğiz. Bilindiği gibi bunlar ilkesel özü olan sorunlar aynı zamanda, ilkesel yaklaşımlar getirmemiz gereken sorunlar. Özlü tanımlamalar olmak kaydıyla, bütün bu sorunların programda belli bir tanıma kavuşturulmasından yanayım.

Kapitalizmi izleyen bir emperyalizm bölümü olacak programımızda. Gerek kapitalizm gerekse emperyalizme ilişkin bu genel teorik bölümlerde, proletarya partisinin teorik ve ilkesel temellerini tanımladığı bu bölümlerde, henüz Türkiye'ye özgü olan herhangi özel bir şey yer almayacak. Yani Türkiye'nin bir takım gerçeklerine de ışık tutan, ama henüz Türkiye toplumunun ve Türkiye devriminin sorunlarına ilişkin somut tanımlamaları içermeyen bölümler olacak bunlar.

Ben bunları böyle koyduktan sonra, bunun devrimci toplumsal ve siyasal sonuçlarına da, proleter devrime ilişkin sonuçlarına da, artık neyse o sorunlar ya da unsurlar onlara da değindikten sonra, oradan Türkiye'ye, Türkiye devriminin sorunlarına, devrimimizin programatik hedef ve istemlerine geçelim diyorum.

Buradan Türkiye'ye geçelim dedim ama, Türkiye'ye geçmeden önce sosyalizme ve komünizme ilişkin ayrı bir alt bölüm de yapabilir miyiz üzerine tartışalım. Kapitalizme ilişkin söylediklerimiz doğal olarak sosyalizm için belli sonuçlar yaratıyor. Burada proletarya devrimi ve proletarya iktidarı, bu devrimin tarihsel hedefleri, yani sosyalist toplumun kuruluşu, sınıfların ortadan kaldırılışı, devletin sönümlenmesinin hazırlanışına ilişkin temel sorunlar ve sonuçlar, görmüş bulunduğumuz gibi, kapitalizmin bilimsel çözümlenmesi ve eleştirisinin organik bir uzantısı olarak ortaya çıkıyor. Bu sorunu tartışmamız gerekecek, tartışmalar en uygun biçimi seçmemizi kolaylaştıracaktır. Biz proleter devrime ve sosyalizme ilişkin söyleyeceğimiz herşeyi kapitalizm ve emperyalizme ilişkin yasallıkları izleyen, onları tamamlayan maddeler halinde mi vereceğiz, yoksa sosyalizmi ayrı bir teorik alt bölüm mü yapacağız? Bunu tartışmamız gerekecek.

Burada proletarya diktatörlüğü, Ekim Devrimi ve proleter devrimler çağı, sosyalizmin tarihsel deneyimlerinin bazı temel çizgileri, ana noktaları olarak, kesinlikle ayrıntılara girmeden verilebilir. Ayrıntılara girmeden diyorum, zira örneğin Bolşeviklerin 1919 programı yer yer ayrıntılara giriyor. "Genel Politika" başlıklı bölümde proleter demokrasi ile burjuva demokrasisi arasında bazı somut karşılaştırmalar var. Burjuva demokrasisinin temel özellikleri nelerdir? Burjuva düzen koşullarında demokrasi ne anlama gelir? Bu düzen ve demokrasi altında yığınların gerçek durumu nedir, sermaye ve çalışan sınıflar ilişkisi nasıldır? Proleter demokrasinin bu açıdan temelden farkı nedir? Burada bütün bu sorunlara yanıt verilmeye çalışılmış. Bir dizi somut soruna ayrıntılı açıklamalar getirilmiş. Eğer üçüncü bir bölüm olarak bir sosyalizm/komünizm bölümü yapma yoluna gidersek, böyle somut ayrıntılara doğal olarak giremeyiz. Biz daha temel bir takım noktalara değinmekle yetinmeliyiz. Kuşkusuz siyasal açıdan sosyalizmin özü nedir, sosyalizm ve demokrasi ilişkisi nedir? vb. konulardaki tanımlamalarımız çok da soyut tanımlamalar olmayacak. Zira tarihsel deneyimlerin ortaya çıkardığı bir takım önemli dersleri gözeten vurgular içerecek bunlar.

Günümüz dünyasının bazı yeni olguları ve program sorunu

Ayrıca tartışılacağı için değinmedim, emperyalist

Kapitalizm yerini emperyalizme bırakmıyor, emperyalizm kapitalizmin o klasik temelinin yanısıra ve onun üzerinden yükseliyor. Savaş bunu çok daha belirgin hale getiriyor; savaşın yarattığı yıkıcılık, tekelci kapitalizmin yarattığı o mekanizmaları felç ediyor, parçalıyor, yıkıma uğratıyor, üretici güçlerin yıkımı burada ifadesini buluyor. Ama kapitalist temel kaldığı için, bu temel üzerinden emperyalizme özgü temel olgular, sosyal, siyasal yapılar yeniden yeşeriyor. Özetle, programımızda emperyalizm gerçeğini ve karakterini ondan alan çağı tanımlayacağız. Emperyalizmin iktisadi, sosyal, siyasal sonuçlarını, dünya ölçüsündeki temel bazı olgular olarak sömürgecilik, yeni-sömürgecilik, militarizm, emperyalist savaş, barış, ulusal baskı ve ulusal kurtuluş vb., sorunlara yer vereceğiz. Bilindiği gibi bunlar ilkesel özü olan sorunlar aynı zamanda, ilkesel yaklaşımlar getirmemiz gereken sorunlar. Özlü tanımlamalar olmak kaydıyla, bütün bu sorunların programda belli bir tanıma kavuşturulmasından yanayım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kapitalizmin günümüzde ulaştığı gelişme düzeyinin, örneğin üretimin uluslararasılaşması olgusunun proleter sınıf mücadelesi açısından yarattığı etkiler ve sonuçların neler olduğuna da yer vermemiz gerekecek. Böyle bir dönemde bir program hazırladığımız için, belki bugünkü yeni dünya düzeni döneminde ortaya çıkan ve emperyalizmin sözcüsü durumundaki yazarların "sömürgeciliğin rönesansı" dediği türden bir takım olgulara ve eğilimlere de değinmek durumunda kalabiliriz.

Bunlar çok mu temel, çok mu kalıcı olgular, yer vermek gerçekten gerekli midir denilebilecektir. Ama bakıyoruz, programlarda böyle esneklikler de var. Yani belirli bir tarihi dönemde eğer belirgin bir eğilim ya da olgusal durum olarak kendilerini gösteriyorlarsa, onlara değinmek belli bir önem kazanabiliyor. Düşünün ki, bugün ABD emperyalizmi, çeşitli ülkelere ya da bölgelere yapmak istediği bir müdahaleyi, önce BM iradesi haline getiriyor, sonra da kendi ordusunu ya da NATO'yu kullanarak uygulama yoluna gidebiliyor.

Emperyalistler arası çelişkiler keskinleştiği, emperyalist bloklaşmalar güçlendiği ölçüde bunu yapmak gitgide daha zor olacak kuşkusuz. Yine de bu türden konjonktürel gibi görünen olgular fazlasıyla önemli olgular. Bir devrim süreci içinde olduğumuza göre, bizim iktidar mücadelemizi de bugün doğrudan ilgilendiren olgular. Yarın bu olgular dünya güç dengelerindeki şu veya bu nedene dayalı değişmelerle birlikte ortadan kalkarlarsa, bunları bir yana bırakabilir, oluşmuş yeni duruma ilişkin başka bir takım olgulara yer verebiliriz. Yani proleter sınıf mücadelesi için önemli siyasal sonuçları olan bir takım olgulara (bunlar programı somuta bağlayan noktalar olduğu ölçüde) programda yer verilebilir. Bu da tartışılması gereken bir sorun.

Burada iki şeye dikkat etmemiz gerekiyor. Birincisi, programı ayrıntılara boğmaktan özenle kaçınmamız gerekiyor. İkincisi, gerçekten çok iyi anlamadığımız, henüz yeterince çözümleyemediğimiz meselelere yer vermek için kendimizi zorlamaktan kaçınmamız gerekiyor. Biz hala bazı meseleleri incelemek ve anlamakla yükümlüyüz. Programımız dörtdörtlük, bitmiş bir yapı olmak zorunda değil. Nihayetinde Lenin de, emperyalizm dönemlemesini yaparken, bunun başlangıcını 1870 yıllarından ele alabiliriz (yani emperyalist tekellerin oluşum süreci, sömürgelerin paylaşım süreci, dünyanın toprak olarak paylaşılması süreci) ve 1902'de de bunun aşağı yukarı noktalandığını söyleyebiliriz, diyor. Ama bakıyoruz, 1917'ye kadarki marksist programlarda bu meseleler hiç yer almamış. Zira bu olguların şu veya bu yönü görülmekle birlikte, genel bir emperyalizm çağı kavramı içerisinde bunlar henüz düşünsel olarak genelleştirilmiş değil.

Bugünün dünyasında muhakkak ki birtakım değişiklikler, bazı yeni olgular vardır. Ama ne edip edip onların tümüne programımızda daha baştan yer verelim diyebilecek durumda değiliz. Neticede program bizim bugünkü teorik hazırlığımızın, bunun ürünü olan bilincimizin, bu bilinç çerçevesinde oluşan hedeflerimizin bir platformudur. Bugün için henüz yeterince anlayamadığımız, yeterince değerlendiremediğimiz, tahlil edemediğimiz meseleleri açıkta bırakırız; iki sene sonra partimizin ikinci kongresi toplanır, o günkü düşünsel süreçlerimiz programı güçlendirmeye, belli noktalardan zenginleştirmeye el veriyorsa yaparız, değilse bir sonraki kongreye ya da diyelim ki on yıl sonraki bir kongreye kalır. Yani bilincimizde gerçek bir ilerlemenin ortaya çıktığı ve bunu programda yansıtmanın bir ihtiyaç haline geldiği bir safhaya kalır.

Bugünün dünyasında muhakkak ki birtakım değişiklikler, bazı yeni olgular vardır. Ama ne edip edip onların tümüne programımızda daha baştan yer verelim diyebilecek durumda değiliz. Neticede program bizim bugünkü teorik hazırlığımızın, bunun ürünü olan bilincimizin, bu bilinç çerçevesinde oluşan hedeflerimizin bir platformudur. Bugün için henüz yeterince anlayamadığımız, yeterince değerlendiremediğimiz, tahlil edemediğimiz meseleleri açıkta bırakırız; iki sene sonra partimizin ikinci kongresi toplanır, o günkü düşünsel süreçlerimiz programı güçlendirmeye, belli noktalardan zenginleştirmeye el veriyorsa yaparız, değilse bir sonraki kongreye ya da diyelim ki on yıl sonraki bir kongreye kalır.

Programımızı çok önemsemeliyiz, fakat asla onu fetişleştirmemeliyiz. Program bizim teorik bilincimizin ve siyasal amaçlarımızın bir yansıması, derli-toplu bir ifadesi olacak. Şu tür meseleler de var, bu konularda ne diyeceğiz, deniliyor. Eğer doğru dürüst inceleyememişsek bir şey demeyeceğiz, programımızda o noktalar açık ya da eksik kalacak, çok fazla bir şey de kaybetmiş olmayacağız. Elbette ki bu meselelerde de bir açıklığa sahip olmayı, bunun programa yansımasını arzu ederiz. Sözkonusu olgular gerçekten önemli ise, biz önümüzdeki dönemde onların teorik incelenmesine özel bir öncelik tanıma yoluna da gidebiliriz. Nihayetinde program tartışması bu konuda, yani önümüzdeki dönemin teorik görevleri konusunda da açıklıklar yaratmalı, ki yaratacaktır. Program tartışması bir yönüyle de önümüzdeki dönemin teorik çalışması, ideolojik mücadeledeki önceliklerimiz konusunda da açıklıklar yaratacaktır. Olayın bir yanı da budur.

Teorik ve ilkesel bölümü böylece toparladıktan sonra, Türkiye toplumu/Türkiye kapitalizmi üzerinden proleter devrimin temellerinin tanımı yer alacak. Bunu proleter devrim tanımına bağlayacağız ve bu çerçevede acil politik hedeflerimizi tanımlayacağız: Burjuva sınıf egemenliğini yıkmak ve proleter devrimi gerçekleştirerek proletarya diktatörlüğünü kurmak. Sonra da alacağımız ilk önlemleri tanımlayacağız. Öylece akacak programımız...

Sanıyorum bu yapıda bir program fena bir program olmayacak. Yakın geçmişimizin yerli programlarında teorik bölümlerin olmaması çok ilginç. Bizim yerli programlara bakıyorum, böyle bir mantığa oturan, bir sisteme sahip bir yapıda değil. Çağın sorunlarına ilişkin tanımlamalar çok iğreti, emperyalizm ve proleter devrimler çağı söylemi çerçevesinde kalıyor. Bu partilerin teorik temelinin özü programa yansımıyor. Ve bu partiler, bizim geleneksel grupları kastediyorum, böylece kendi kadrolarını ve militanlarını kapitalizmin ve emperyalizmin teorik bir eleştirisi ve bundan çıkan ilkesel konumlar ve tutumlar üzerine eğitme imkanından yoksun kalıyorlar. Daha doğrusu programları böyle bir işlev yerine getirmiyor. Ya da bazı programlarda var, ama içeriği anlamlı değil. Bunları programa neden koyduğunun farkında değil, çünkü o bölümün mantığının farkında değil. Şu an tükenmiş sayacağımız bir başka eski partinin programında gördüm: dünyada üretici güçler gelişiyor, komünizm her zamankinden daha yakın, komünistler bu süreci hızlandırmalı vb... İyi ama, bu üretici güçler dolu dizgin gidiyor da, kapitalist bir form içerisinde, emperyalist bir form içerisinde gidiyor. İnsanlık iyiye gidiyor deniliyor da, acaba iyiye mi gidiyor? Evet üretici güçleri geliştiriyor, zenginlikleri çoğaltıyor, teknik ilerliyor; ama bütün bunlar burjuvazinin sınıf egemenliği koşullarında, mülkiyet tekeli koşullarında oluyor ve buna uygun sonuçlarla elele gidiyor. Savaşla, faşizmle, ırkçılıkla, yeni sömürgecilikle, çevrenin ve doğanın tahribiyle, insanın öldürülmesiyle elele gidiyor. Bunlarla elele gittiği zaman da insanlığı ve uygarlığı yıkıma götürecek bir potansiyeli de içinde taşıyor. Dolayısıyla bu kadar rahat olamayız. Gerçekten salt iktisadi ilişkiler, yani üretici güçlerin gelişme düzeyi, tekniğin yarattığı imkanlar ve zenginlik birikimi üzerinden bakarsak, örneğin bir Almanya'da ya da örneğin ABD'de sosyalizm için dört dörtlük önkoşullar var diyebiliriz. Oysa başka bazı etkenler üzerinden baktığımızda, bu ülkeler sosyalizme gerçekte ne kadar da uzak. Bu ülke insanlarını büyük bir politik, ideolojik ve kültürel değişimden geçirecek devrimci sınıf mücadeleleri ve bizzat devrimin o büyük sarsıntısı olmadığı sürece, bu ülkelerin insanı sosyalizmi kurabilir mi, bu mümkün mü? Bu ülkelere bugün egemen bulunan politik-manevi kültür üzerine sosyalizm kurulabilir mi? Buradaki ekonomik ve teknik kültürün üzerine elbette sosyalizm mükemmel biçimde kurulur, ama buradaki insan ilişkilerine, egemen kültür üzerine bir şey kurulmaz bugünkü şekliyle. Çünkü emperyalizm insana dair herşeyi korkunç ölçülerde tahrip ediyor. Evet üretici güçler gelişiyor, ama kapitalist-emperyalist bir form içinde gelişiyor ve bunun bütün çelişkilerini, bunun bütün o ağır ve yıkıcı, bozucu ve yozlaştırıcı tahribatını da yaşıyor.

Rosa Luxemburg'un program metnine bakıyoruz, bu konuda sağlam bir ideolojik bakışa sahip. Kapitalizm insanlığı yıkıma götürüyor, proleter devrim burada tek çıkış yolu diyor, işin bu yanını önplana çıkarıyor. Neden? Emperyalist savaşın ardından, onun yarattığı yıkımın hemen ertesinde, bir ay sonra yazılmış bir program bu. Böyle bir program bunu çok derinden duyar ve aynı derinlikle de ifade eder. Bakıyoruz, emperyalist savaşın hala sürdüğü bir dönemde Lenin'in program revizyonu üzerine tezleri var, meseleyi şöyle koyuyor: Emperyalist savaşlar, yani dünya egemenliği uğruna, banka sermayesi için pazarlar uğruna, küçük ve zayıf ulusların boğazlanması uğruna savaşlar, bu durumda kaçınılmazdır. Emperyalizm sosyalist devrimin arifesidir. Proleter devrimin iktisadi ve toplumsal koşullarının tanımı üzerinden, tüm bunlar, kapitalizmin şimdi ulaşılmış olan gelişme aşamasını proleter sosyalist devrim çağı yapar, bu çağ başlamıştır, diyor. Ama ekliyor; *"yalnızca proleter sosyalist devrim insanlığı emperyalizmin ve emperyalist savaşların yarattığı çıkmazdan kurtarabilir."*

Bu fikir çok önemli. Savaşın yarattığı büyük bir yıkım var ve emperyalist savaşın emperyalist gericilikle, faşizmle büyük bir yıkım yarattığını, kültürü tahrip ettiğini, insanı tahrip ettiğini biliyoruz. Faşizme bir de bu gözle bakacağız. Faşizm de, faşist barbarlık da emperyalizmin bir ürünü, üstelik onun özbeöz ürünü. Modern burjuva sistemin sosyal devrim tehlikesine karşı büründüğü bir siyasal biçim. Savaşlar ve faşizm, ki bunlar emperyalizmin iki modern çocuğudur, geçtik insanı ve kültürü, bizzat üretici güçleri tahrip ediyorlar, yaratılan zenginlikleri tahrip

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ediyorlar, büyük uygar ülkeleri, dev sanayileri yıkıma götürüyorlar. Demek ki kapitalizm aynı zamanda kendi yarattığı üretici güçleri ve serveti de tahrip eden bir canavar. Yeni dönemde emperyalistler arası rekabet bir savaşa varırsa, bunun ne korkunç bir yıkım anlamına geleceğini de biliyoruz. İşin bir de böyle bir yanı var.

Bunları şundan dolayı söylüyorum. Birileri kapitalizmin üretici güçler ve teknikte yarattığı dev ilerleme üzerinden insanlık dolu dizgin sosyalizme gidiyor, diyor. Bu işin bilincine varsak da biraz hızlandırsak fena olmaz demeye getiriyor. Üretici güçlerin gelişme düzeyinden hareketle kendimize teselli bulabileceğimiz bir şey yok kesinlikle. Emperyalizm üretici güçleri akılalmaz çelişkiler ve çarpıklıklarla kolkola geliştiriyor. Bugün dünya üzerinde kaç milyon mayın döşenmiş durumda. Bir mayın 3-4 dolara üretiliyor, ama o tek bir mayını temizlemek bin dolara maloluyor. Ve dünyanın dört bir yanındaki (elbetteki emperyalist ülkelerde değil, hep de geri-bağımlı ülkelerde!) bu onmilyonlarca mayının ne olacağı belli değil. Alın sizin uygarlık! Siz devrim yapsanız bile bunlar ne olacak? O kadar temel sorunlar ki bunlar. Kaldı ki bu bir ayrıntı aslında, şimdi dünyanın dört bir tarafında atom silahları var...

Savaşın yarattığı büyük bir yıkım var ve emperyalist savaşın emperyalist gericilikle, faşizmle büyük bir yıkım yarattığını, kültürü tahrip ettiğini, insanı tahrip ettiğini biliyoruz. Faşizme bir de bu gözle bakacağız. Faşizm de, faşist barbarlık da emperyalizmin bir ürünü, üstelik onun özbeöz ürünü. Modern burjuva sistemin sosyal devrim tehlikesine karşı büründüğü bir siyasal biçim. Savaşlar ve faşizm, ki bunlar emperyalizmin iki modern çocuğudur, geçtik insanı ve kültürü, bizzat üretici güçleri tahrip ediyorlar, yaratılan zenginlikleri tahrip ediyorlar, büyük uygar ülkeleri, dev sanayileri yıkıma götürüyorlar. Demek ki kapitalizm aynı zamanda kendi yarattığı üretici güçleri ve serveti de tahrip eden bir canavar. Yeni dönemde emperyalistler arası rekabet bir savaşa varırsa, bunun ne korkunç bir yıkım anlamına geleceğini de biliyoruz.

Nadir: Askeri sanayi bugünkü sanayinin çok temel bir kolu. Toplam ekonomide çok büyük bir ağırlığı oluşturuyor. İnsanlık açısından herhangi bir yararı olmak bir yana, günden güne büyüyen yıkıcı sonuçlar üretiyor.

Tuna: Nükleer silahları bir de sınıf mücadelesini engellemek için kullanıyorlar: Dünyada bir nükleer dehşet dengesi var deniliyor, bu sosyalizmden koparılmış bir barışın dayanağı olarak kullanılıyor. Yani bir de böyle bir ideolojik akımı yaratıyor.

Cihan: Bir zamanlar militarizm ve savaşın yarattığı ağırlık, küçük-burjuvazinin bir kesimi içinde pasifizm yaratmıştı. Bu bir tür teslimiyetti. Şimdi nükleer teknoloji aşamasında, militarizmin nükleer silaha dayandığı bir aşamada, yoldaşın söylediği gibi, pasif bir biçimde bunların ortadan kalkmasını temenni etmekle kalan ve sınıf mücadelesini o noktada kötürümleştiren bir rol de oynuyor.

Benim bir açış çerçevesinde söyleyeceklerim bunlar. Bu bölümün kapsamına ve işlevine değinmiş oldum. Programların bu bölümünün ben salt belli bir ülkeye özgü olanı kapsamaması gerektiğini düşünüyorum. Programın temel ve azami bölümleridir bunlar. Bizim çağa ve sisteme, kapitalist topluma, emperyalist sisteme bakışımızı ve bununla bağlantılı olarak temel ve nihai hedeflerimizi içermelidir bu bölümler.

Kapitalist krizler üzerine ara tartışma

Semih: Ben krizlerle ilgili tartışmamıza dönmek istiyorum. Olayın belli bir boyutunu, daha doğrusu temel yasallıklarını kapitalizm bölümünde tartışırken ele almıştık. Ama emperyalist dönemde patlak veren krizlerin bir parça farklı özellikleri var sanıyorum. Örneğin kriz süreçlerinin genişlemesi olgusu var. 19. yüzyılda, yani Marks ve Engels'in sorunu ele aldığı dönemde, kapitalist aşırı üretim krizleri nispeten kısa periyodlarla gündeme geliyor ve kısa süreli olarak yaşanıyor. Oysa emperyalizm evresinde, günümüzde, bunalımların daha uzun aralıklarla patlak vermesi, buna karşılık çok daha uzun süreli olması sözkonusu...

Cihan: Krizleri üreten temel dinamiklerin ötesinde, kriz sorununun kapsamlı ve çok yönlü olduğu, bir dizi boyutunun olduğu kesin. Bu konuda geliştirilmiş belli teoriler de var. Ama biz programımızda temel yasallığa değinebiliriz, kriz olgusunun öteki özelliklerini açıkta bırakabiliriz.

Biz bugün, 1929 krizinden sonraki en büyük krizden; '60'lı yılların sonunda ilk belirtileri ortaya çıkan, '70'li yıllarda belirginleşen ve '70'lerin ortasında patlak veren, 20 yıldır da kendi içinde belli yükselişler ve düşüşlerle süren dünya çapında bir genel krizden söz ediyoruz. Bu genelde de üzerine birleşilen bir nokta. Yani kapitalizmin bir genişleme, bir genel büyüme dönemini, ardından bir genel durgunluk dönemi izliyor. Eskiden 10 yılda tekrarlanan krizlerin yeniden başgöstermesi, belki savaşın yarattığı yıkımın onarılmasının da sağladığı imkanlarla, 25 yılı buluyor, aslında krizlerin periyodunun sıklaşması gerekiyormuş gibi görünüyor, oysa biraz daha genişlediği görülüyor.

Burada gözden kaçan bir olguyu da belirtmek gerekir. 25 yıllık süreçte kapitalizm bir genişleme dönemi yaşadı diyoruz da, oysa aynı dönem içinde her bir ülke için değişik yıllarda gündeme gelen ara krizler var. Mesela Amerika bunu '50'li yıllarda birkaç kez yaşamış. Yer yer üçer yıllık aralarla bile bu yaşanabiliyor. Krizlerin daha geniş bir zaman dilimine yayılması çok mu yeni bir gelişme? 1870'lerin ortasında başlayan kriz (ki Engels, sonuncusunu şimdi yaşıyoruz diyor, *Anti-Dühring*'de) ta yüzyılın başına kadar genel bir durgunluk dönemi olarak sürüyor. Sonra emperyalist savaşa hazırlık, militarizm, yani ekonominin bu alana kayması, ekonominin bir parça toparlanmasına imkan veriyor olabilir. Ama bu beraberinde emperyalist savaşı da, bir yıkımı da hazırlıyor. 1918 savaşı sonrası döneme bakıyoruz, bir toparlanma var, ama bu '29'da bir yıkıma varıyor. Sonra savaşın kendisi var, altı yıllık bir yıkım...

Neticede temel eğilimlerin değişmediğini, bir aşırı üretim bunalımının yaşandığını biliyoruz. Ama krizlerin hızını kesen, yavaşlatan, tahribatını engelleyen mekanizmalar var. "Kriz yönetimi" diyoruz örneğin, ama bu salt siyasal planda, yani sınıf mücadelesini kontrol altında tutmayı değil, aynı zamanda kriz mekanizmasına belli müdahaleleri de içeriyor. Bölünmüş bir dünyadaki krizin etkileriyle, yaşanma tarzıyla, henüz kendi iç bütünlüğünü belirli sınırlar içinde koruyan, aralarındaki iç mücadele belli barışçıl biçimler içerisinde süren bir kapitalist dünyadaki krizlerin yarattığı etkiler aynı olmuyor. Örneğin Amerika'da 1987'de, ünlü "Kara Pazartesi"nde büyük bir borsa krizi patlak verdi (ki krizler zaten hep borsa krizleriyle başlıyor); anında Almanya'da, Japonya'da hükümetler öyle mali önlemler devreye soktular ki, bu Amerikan ekonomisindeki büyük basıncı dizginledi. Bu kriz yıkıcı sonuçlara varmadan, bu türden önlemlerle atlatıldı. Kuşkusuz bu bir yıkım yaratıyor, şirketler iflas ediyor, büyükler güçleniyor, ama kapitalist dünya ekonomisi üzerinde genel bir tahribata dönüşmüyor. O dönem özellikle Alman ve Japon hükümetlerinin aldığı bir takım önlemler, Amerikan ekonomisindeki basıncı hafifletiyor ve bu krizin atlatılmasını kolaylaştırıyor. Şimdi bir de bunları kendi aralarında dişli rakipler olarak bölünmüş, birbirleriyle dişe diş mücadeleler içinde olan emperyalist ülkeler, bu ülkelerin başını çektiği iktisadi-siyasi bloklar olarak düşününüz. Bu durumda böyle davranmak eşyanın tabiatına aykırı olur. '87 yılında aynı ittifakın içerisindeydiler; aralarında iktisadi ve ticari rekabet olsa da, siyasi ve askeri açıdan henüz içiçe olan bir blokun içinde yer aldıkları ölçüde, böyle davranabiliyorlardı. Ve bu krizi derinleştiren etkenleri sınırlayan sonuçlar yaratabiliyordu.

1. Genel Konferansımızın bildirisinin dünyaya ilişkin bölümünü incelerseniz, bu sorunla ilgili ilginç tartışma noktaları bulacaksınız. Bu bildiri Sovyet Bloku'ndaki dağılmaya, bunun yaratacağı muhtemel yeni eğilimlere değinirken, bunu genel durgunlukta ifadesini bulan krizi şiddetlendirecek etkenlerden biri olarak değerlendiriyor. Artık emperyalistler krizin etkisini dizginlemede o ortak mekanizmaları eski kolaylıkla kullanamayacaklar; Sovyetler Birliği'nin yıkılışı ve Varşova Paktı'nın dağılışı, kutuplaşma sürecini hızlandıracak ve krizin yıkıcı etkilerine karşı birleşik önlemlerle müdahale etme olanağını sınırlayacaktır, deniliyor orada. Bunun anlamı, yine 1. Genel Konferansımızın *"Bugünün Dünyası"* başlığını taşıyan ve 20. yüzyılın bilançosunu bu açıdan da sunan temel değerlendirmede daha ayrıntılı olarak ortaya konuluyor.

Bir de kapitalist dünyanın iç hiyerarşisi ve uluslararası emperyalist örgütlenmeler sayesinde gerçekleşen "kriz ihracı" denilen bir olgu var. Yine 1. Genel Konferansımızın demin andığım temel değerlendirmesinde deniliyor ki; dünyanın barışçıl bir dönem geçirdiği iddia ediliyor da, gerçekte bu barışı yalnızca batılı toplumlar yaşadılar; batılı toplumların bu barışı yaşadıkları bir dönemde, bütün bağımlı ülkeler, sömürge, yarı-sömürge ülkeler dünyasının yaşadığı sürekli bir iktisadi, toplumsal ve siyasal kriz olgusu var. Bu ülkeler aynı 25-30 yıl boyunca savaşlar, iç savaşlar, bölgesel savaşlar, beyaz terör vb. ile geçen büyük bir iktisadi ve toplumsal yıkım yaşadılar. Dolayısıyla batı ülkelerinin sözü çokça edilen nispi refahı ve barışı, ancak dünyanın geriye kalan bölgelerinin (ki toprak olarak da, nüfus olarak da dünyanın ezici çoğunluğunu oluşturuyor) bütün bu toplumsal-siyasal belaları ve yıkımı yaşaması pahasına olabildi. Bir de işin böyle bir yanı var, "kriz ihracı" denilen bir mekanizma ve bunun tersinden emperyalist ülke ekonomilerini rahatlatan sonuçları var.

Bunlar tabi özgün noktalar, ama kapitalizmin kriz dinamiğinin özüne ilişkin sorunlar değil. Onu hafifleten, onu bir parça dizginleyen, hızını kesen, zamana yayan mekanizmalar. Marks'ın kapitalizm tahlilinde bu tür etkenlere hep yer verilmiştir. Ben özel olarak kriz mekanizmasının kontrolü bakımında söylemiyorum. Yani iktisadi olgular en saf bir biçimde, iktisadi bir çerçevede tahlil edildiğinde bile, oradan sınıf mücadelesinin, sosyal ve siyasal koşulların, kültürel koşulların, bu iktisadi olgular üzerindeki, ya da yasallıklar ya da eğilimler üzerindeki dizginleyici ya da hızlandırıcı etkilerine yer verilmiştir. Ekonomi zaten saf yasalarla hereket etmez. Ekonominin işleyişini ve yarattığı sonuçları sınıf mücadelesinden ayrı düşünemezsiniz ki...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Neticede temel eğilimlerin değişmediğini, bir aşırı üretim bunalımının yaşandığını biliyoruz. Ama krizlerin hızını kesen, yavaşlatan, tahribatını engelleyen mekanizmalar var. "Kriz yönetimi" diyoruz örneğin, ama bu salt siyasal planda, yani sınıf mücadelesini kontrol altında tutmayı değil, aynı zamanda kriz mekanizmasına belli müdahaleleri de içeriyor. Bölünmüş bir dünyadaki krizin etkileriyle, yaşanma tarzıyla, henüz kendi iç bütünlüğünü belirli sınırlar içinde koruyan, aralarındaki iç mücadele belli barışçıl biçimler içerisinde süren bir kapitalist dünyadaki krizlerin yarattığı etkiler aynı olmuyor.

Tuna: Japonya son Güney Doğu Asya krizinden, o ülkelerle olan yakın işbirliğinden dolayı daha fazla etkilendi. Japon ekonomisinin dünya çapında tuttuğu yere rağmen müdahaleyi eskisi gibi anında yapmadılar. Anında müdahale etmediler, bir süre izlediler. Kasten biraz süründürdüler. Normalde Alman markıyla ABD doları arasında ya da Japon yeniyle ABD doları arasında milim oynadığında uluslararası planda ciddi bir müdahale yapılıyordu. Bu kez yen-dolar paritesi ciddi bir biçimde bozuldu. Ama bu kez bu durumu izlediler, yeni bir orana oturmasını beklediler. Bunun toplam dünya ekonomisine ve ABD ekonomisinde yan etkileri var, mesela Japonya'nın ihracatını kolaylaştırıyor. Buna rağmen Japonya ekonomisinin yaşadığı sarsıntıyı bir süre izlediler. Yani Japonya'nın bir çöküşe gitmeyeceğini, doğrudan kendi ekonomilerine çok büyük zarar vermeyeceğini gördükleri bir durumda, hemen müdahale etme yoluna gitmediler. Mesela bu yeni bir tutum. Geçmişte uluslararası müdahale çok hızlı gerçekleşiyordu.

Dikkate değer bir davranış bu. Bunu bizim bundan sekiz yıl önce sözünü ettiğimiz olayın bir ilk pratik doğrulanması sayabiliriz.

Temmuz: Tartışılan rahatsızlıklardan biri Japonya'nın alacağı tutum. Kriz Japonya'yı vurduğu ölçüde Japonya'nın alabileceği iki tutum var. Ya uluslararası işbirliğiyle bunu gidermek için pazarlık yapacak, destek isteyecek ve kendince atlatmaya çalışacak. Ya da kendisi zarar gördüğü ölçüde belli karşı adımlarla rakiplerine de zarar vermeye girişecek. Bu bütün kapitalist dünya ekonomisini olumsuz etkileyecek. Nitekim Japonya böyle bir tehdit savuruyor, diğerleri bunun üzerinden pazarlık yapıyorlar. Yoldaşın anlattığı bir yanıyla da böyle bir süreç.

Sonuç olarak birbirlerine girdikleri yer ile bir parça sükunetle davranabildikleri yer arasında çok ciddi bir fark var. Sözkonusu çelişkiler uzlaşmaz çelişkilerse eğer, birbirlerine girecekleri bir evreye de muhakkak gelecekler diye düşünmek gerekiyor. Emperyalizmin temel yasallıkları değişmediği sürece, beş yıl önce ya da on yıl sonra, birlikte davranma imkanlarını kaybedecekler. NATO üzerinden, ekonomik süreçler üzerinden, siyasi süreçler üzerinden... Önce ekonomik süreçler üzerinden, sonra siyasi süreçler üzerinden kaybedeceklerini, emperyalizmin yasallıkları çerçevesinde düşünmek gerekir. Herşeyden önce temel eğilim bu. Biz bunu formüle etmek durumundayız.

Tuna: Biz teorik bölümde kapitalizm ve emperyalizmi iki ayrı bölüm olarak işlemenin işlevselliği üzerine konuştuk. Ekonomik krizlerin kapitalizm bölümünde ayrıca işlenmesi ihtiyacı, emperyalizm döneminde onun aldığı değişik biçimler; uzaması, kısalması, daha yoğun biçimler alması ya da dünya tarihi içerisinde siyasal-askeri süreçlerle ilişkisinin sıklaşmasına rağmen, bunun emperyalizmin değil de kapitalizmin bir öğesi olması üzerinden kapitalizm bölümünde işlenmesi ...

Sonuç olarak biz, programda ekonomik planda krizin daha uzun süreçlere yayılması üzerine çok şey söylemeli miyiz? Bence bu çok gerekli değil. Ama ben kapitalizm ve emperyalizmi mutlaka ayrı ayrı işlemeliyiz diye düşünüyorum.

20. yüzyıl bilançosu ve program sorunu: İlk değinmeler

Temmuz: Program yapısı ve yöntemi açısından bakıldığında, 1919 programı, dünya işçilerine Sovyetler Birliği'nde iktidarı almış bir sınıf ne yapmak istiyor, bunu anlatmak amacıyla kaleme alınmış bir program. 1928 programı muhtemelen ikinci Enternasyonal'le, o dönemin temel eğilimleriyle sınırlar çizip temel stratejik-taktik konularda işçi sınıfı partilerinin temel konumuna, durumuna, almaları gereken tutuma ilişkin sağlam bir çerçeve koymak üzere kaleme alınmış, bu işlevi yerine getiren bir program. Biz bugün klasik tarzda programları, yani teorik bölümünde kapitalizmin ve emperyalizmin iktisadi-teorik yasallıklarını özlü ve temel esasları üzerinden ele alan bir programı tercih ettiğimiz bir yerde (bugünün dünyasının sınıf konjoktüründen ve bizim durumumuzdan geliyor bu), 1917 program taslağını örnek almamızın işimizi kolaylaştıracağını düşünüyorum.

Sorunun siyasi boyutuna gelindiğinde, şöyle bir yanı var. Güncel oldukları, bir döneme damga vurdukları ölçüde, siyasi olgulara da programda yer verebilmeliyiz bence. Temel teorik çerçevesini özlü bir şekilde koyduktan sonra, bunu siyasi bir bölümde birleştirmek doğal bir güncel tercih olmalı gibi geliyor bana. Biz bu çerçevede, emperyalizm aynı zamanda proleter devrimler çağıdır dediğimiz yerin hemen ardına, teorik-ekonomik gerçekliklerle içiçe belli siyasi olgulara yer verebiliriz. Proleter devrimler çağı yüzyılın başında başladı, koca bir dalga yaşandı, bu geri çekildi. Yani sadece sosyalizm deneyimlerinin süzülmüş ürünleri değil, aynı zamanda bir tarihsel çağ yaşandı. Bu tarihsel çağ üç temel dinamik üzerinde yürüdü. Biri ilerlemiş ülkelerde proleter devrimler, iktidar alınan yerlerde sosyalizmin kuruluş süreçleri, ve nihayet ulusal kurtuluş süreçleri...

Biz daha 1. Genel Konferans belgelerinde şunu ifade ettik: Bu dönem esas olarak kapandı, hem sosyalist inşaya girişen ülkelerde yaşanan yıkımla kapandı, hem de ulusal kurtuluş savaşları dönemi bir biçimde kapandı, bunlar giderek birer kapitalist ülke haline geldiler. Dolayısıyla proleter devrimler çağı yeni bir evreye girdi. Biz yeni dönemin yeni hareketiyiz derken, bir yönüyle bunu söylüyoruz.

Sonuç olarak, bir dönemin kapandığını, yeni bir dönemin başında olduğumuzu iddia ediyoruz. Emperyalizm ve proleter devrimler çağı dediğimiz yerde, teorik-iktisadi gerçekler açısından özlü ve kısa tutuğumuz bu bölümde, 20. yüzyılın başından bu döneme, siyasi süreçlerin özlü ve kısa bir değerlendirmesine yer verebiliriz. Niye yeni dönemin başındayız, bu dönemde dünya devrim sürecinin temel dinamikleri, temel unsurları kısaca nelerdir? Bunlar yer alabilmeli programımızda.

Cihan: Bazı temel değerlendirmelerimizde bir dönemin kapanışının bilançosu var. Ekim Devrimi'nin hız kazandırdığı bir evrenin sonuna gelinmiştir, deniliyor bu değerlendirmelerde ve bunun anlamı ve kapsamı ortaya konuluyor. İnsanlığın ileriye doğru yürüyüşünde geçici gerilemeler anlamında, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki bozulma ve yıkılış süreçleri var. Milli kurtuluş devrimleri sorunu ise biraz daha farklı. Milli kurtuluş devrimleri zaten emperyalizm ve proleter devrimler çağına göre bir önceki çağın bu yeni çağa devrettiği sorunlardan kaynaklanıyor. Dünya tarihinde eşitsiz gelişiminin de bir sonucu olan süreçler bunlar. Milli kurtuluş devrimleri döneminin esasta kapanması, dünyada proleter devrimler için daha geniş bir alanın oluşması anlamına da geliyor ve konuya ilişkin tüm değerlendirmelerimizde bu böyle ortaya konuluyor. Bunlar artık burjuva ulusal kurtuluş süreçlerini yaşadılar, burjuvalaştılar ve burjuva ulus şimdi kendi içinde bölünüyor, bu noktada sosyal sorunun çözümü gündeme geldi, deniliyor bu değerlendirmelerde. Bu aslında proleter devrim için dünyanın daha da olgunlaşmasına, bunun sosyal dinamiklerinin dünya coğrafyasında yaygınlaşmasına yapılan bir vurgu. Dolayısıyla ötekinden farklı, öteki ileriye doğru bir yürüyüşten geriye doğru geçici bir çekilişi anlatıyor.

Temmuz: Onun hem geçiciliğine, hem de önümüzdeki dönemin temel özelliklerine ilişkin siyasi olgulara bu bölümde girmenin ihtiyaç olduğunu düşünüyorum.

Cihan: Bu sorunlara bu bölümde mi girelim, bu konuda programa bir giriş ya da sunuş mu yazalım, ya da programda buna yer vermeyelim mi? Bunları tartışmamız gerekecek. Somutta en uygun biçimi bulacağımıza inanıyorum.

Temmuz: Mesela 1919 programı burjuva demokrasisi ile proletarya demokrasisini kıyaslıyor, diyorsun. Dünya işçilerine döndüğü, Sovyetler Birliği'nde iktidar olan işçi sınıfının ne yaptığını onlara anlatmaya çalıştığı bir yerde, bu çok özel bir ihtiyaç oluyor. Çünkü bunun üzerinden İkinci Enternasyonal koca bir demagojiyi yürütüyor, buradan karalamaya çalışıyor Sovyet iktidarını. Bu program bununla polemik yapıyor aslında, yani o döneme ait, öyle bir özelliği var. Nihayetinde proleter devrimler çağı burjuva demokrasisi ile Sovyet demokrasisi arasındaki ilkesel farka da açıklık getirdi. Biz bu yeni dönemin siyasi olgularına girişte yer verebiliriz veya emperyalizm ve proleter devrimler çağı dediğimiz bölüme yedirebiliriz.

Popülizmi kimlik edinmiş bazı akımların bu kadar rahat bir biçimde, 'neymiş ille de işçi sınıfı, böyle zorlama ayrımlarla halkı niye bölüyorsunuz' demesinin ardında, aslında ikinci savaştan bu yana dünyada devrimci demokrasinin hakimiyeti, bunun işçi sınıfı hareketini gölgelemiş olması var. Avrupa'da işçi sınıfı ise zaten reformistlerin etki alanında kalmış. Bu bir tarihsel dönem ve biz kapandığını iddia ediyoruz. Mesala Güney Kore işçi hareketi ya da Latin Amerika'daki yaygın sınıf hareketliliği bu açıdan yeni dönemin bir unsuru ve proleter sınıf hareketinin yeniden önplana çıkacağı bir dönemin habercisi. Güncel ajitasyon açısından değil, bir dönemin kapanıp yeni bir dönemin bir yönüyle açıldığına ilişkin olarak bu tür olgulara işaret edebiliriz.

Semih: Lenin'in 1917 program taslağında, asıl olarak da 1919 programında aslında bu yapılıyor. Bu metinlerde İkinci Enternasyonal'den kopuş üzerine, arkasından sosyalizme geçiş için mücadele görevleri üzerine paragraflar var. Burjuva parlamenter demokratik cumhuriyetle yetinilemeyeceğine dair bir paragraf var. Biz de kendi programımızda, Türkiye'nin ve bugünün dünya koşullarına uygun bir tarzda, bu tür

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sorunları böyle bir bölümde ifade edebiliriz.

Cihan: Esasında 1919 programı Lenin'in 1917'deki önerilerini gözetiyor. Çünkü Lenin kapitalizme ilişkin teorik bölümler korunmalıdır diyor ve sonuçta bu korunuyor. Bakıyoruz, onun bittiği yerde emperyalizm çağına ilişkin tanımlamalar var, ona ilişkin sorunlar konuluyor. Lenin program revizyonuna ilişkin daha sonraki yazılarında, örneğin *"Proletarya Diktatörlüğü Üzerine 10 Tez"*de, bu kez burjuva demokrasisiyle kıyaslama içinde, proletarya iktidarının ve demokrasisinin sorunlarını koyuyor, onlar da bu "genel politika" bölümüne yediriliyor. Fark nerede oluyor? Lenin'in bir de geçiş dönemine ilişkin bir takım önerileri var. Artık iktidar alınmış bulunduğu için yeni programda doğal olarak onlara yer verilmiyor.

Aslında buradaki işçi-köylü cumhuriyeti kavramı bir yenilikmiş gibi görünmüyor ama, Lenin 1917 programında bir "proleter-köylü cumhuriyeti", "Paris Komünü'nün ilkeleri"nin uygulanmasına dayalı bir iktidar biçimi önerdiği ölçüde, zaten burjuva demokratik cumhuriyet aşılmış oluyor. Ondan önce hep burjuva demokratik cumhuriyet vurgusu var, kuşkusuz işçi-köylü iktidarıyla birlikte bir vurgu, ama burjuva demokratik cumhuriyetten proleter-köylü cumhuriyet tanımına geçmek çok büyük bir ilerleme orada. Çünkü bu aynı zamanda bu cumhuriyetin siyasal sistemine ilişkin olarak Paris Komünü ilkelerine dayandırılıyor, daha önce Kurucu Meclis, genel seçimler vb.ne dayandırılıyordu. İşçilerin ve köylülerin büyük tarihsel devrimci atılımına bağlı olacak bir burjuva demokratik cumhuriyette bu kavramın içeriği biraz belirsizdi. Teorik yönden değil ama pratik yönden biraz belirsizdi, biraz geriye dönük yönler taşıyordu. Ama tarihsel süreç onun somutta nasıl var olabileceğine açıklık getirdiği ölçüde bu aşıldı ve vurgu Paris Komünü ilkelerine kaydı.

Programın emperyalizme ilişkin teorik bölümünde; faşizm nedir, tarihsel olarak nasıl görünür, sömürgecilik neydi, yeni sömürgecilik ne oldu, savaş nedir, savaşlar neden çıkar ve savaşlar nasıl ortadan kaldırılır, barış nedir, emperyalist barış nedir, emperyalizm çağında iç savaş nedir, emperyalist savaşa karşı iç savaş taktiğinin anlamı nedir, tüm bu sorunların teorik ve ilkesel özü bir biçimde yansıyabilmeli. Biz bunları programa ne kadar koyarız bilemiyorum, ama bunlara ilişkin teorik ve ilkesel açıklıklarımızın yer alabileceği programatik bölüm burasıdır. Programda çok kısa tanımlama olarak biz bunlara yer versek bile, sanıyorum asıl olarak onlar üzerine tezler kaleme alma yoluna gideceğiz. Kongre platformunda ne kadar başarabileceğiz bilemiyorum, eğer başaramaz da üzerine geniş tartışmalar yapmak imkanı bulabilirsek, kongremiz bunları tezler halinde kaleme alınmasını karara bağlayabilir ve bu tezler kongreden sonra kaleme alınarak partimizin bağlayıcı metinleri olarak yayınlanabilir.

Barış sorunu üzerine tartışmalar

Bu çerçevede biz örneğin barış sorununu, savaş sorununu, devrimci şiddet ve iç savaş sorununu tartışacağız. Bunlar gündelik politikayı çok dolaysız ilgilendiren önemli sorunlar. Öyle ki, örneğin Kürt sorununa ilişkin tartışmalarda biz barış istemiyormuşuz gibi bir hava çıkabiliyor. Halbuki biz 'savaş mı, barış mı?', 'siyasal çözüm mü, askeri çözüm mü?' ikilemleri üzerinden bir tartışmayı gerçek tartışmanın saptırılması olarak değerlendiriyoruz. Evet, biz de barışı savunuyoruz, bizim de barış için programımız var, diyeceğiz. Ve sorunu, elbette proletaryanın devrimci sınıf bakışaçısından, proleter devrimin soruna ilişkin strateji ve taktiği açısından ortaya koyacağız.

Ben Komintern'in bu konuda emperyalist savaş tehlikesi nedeniyle 1928'de yazdıklarına bakıyorum, birinci emperyalist savaş esnasında Lenin'in kaleme aldığı metinlere bakıyorum, barış sorunu çok önemsenmiştir ve doğrudan iç savaşa ve proleter devrimin başarısına bağlanmıştır. Çünkü barışı neye bağlayacağınız savaşı neye bağlayacağınıza sıkı sıkıya bağlıdır. Savaşın nedenlerine ve kaynağına ilişkin yapacağınız değerlendirme ve tanımlamalar, barışın çözümüne de ışık tutacaktır. Ama bir emperyalist barış da mümkündür diyeceksiniz. Güzel, ama adı üzerinde emperyalist barış! Biz emperyalist barış için savaşabilir miyiz? Bu çok çok önemli bir sorun.

Lenin'in "kardeşleşme" üzerine temel bir makalesi var. Emperyalist savaşa karşı pozitif bir barış programıyla, ama proleter devrim zeminine oturan pozitif bir barış programıyla ortaya çıkmak, bu makalenin temel fikridir.

Tuna: Emperyalist ya da gerici barışa karşı pozitif bir barışla çıkmak, tamam. Ama Kürdistan'daki soruna devrimci barış dediğinizde, devrim programınızın dışında bir şey kalmıyor. Biz proleter devrim diyoruz, yani propaganda anlamında proleter devrim barışı getirecek diyoruz, tamam. Ama bunun dışında bir pozitif barış programı nedir? Kürt sorunu konusunda bizim ileri sürdüğümüz temel ulusal istemler, bunların gerçek, yani aldatıcı ve geçici olmayan bir çözümü oluyor sonuçta.

Cihan: Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı diyeceğiz mesela; bunun ne anlama geldiğini, Kürt halkının bu hakkı nasıl kullanabileceğini net bir biçimde tanımlayacağız. Kürt halkı bu konuda özgür bırakılmalıdır; ayrılmak, ayrı bir devlet kurmak istiyorsa, ayrılmalı ve ayrı devletini kurabilmelidir. Türk halkı ile birlikte yaşamak istiyorsa, ona da kendisi karar verebilmelidir. Ama böyle bir özgür ortamı, böyle bir özgür tercihi, devrime bağlanmış bir mücadele dışında düşünmek mümkün müdür?

Geçen gün Tuna yoldaşın verdiği bazı örnekler vardı, örneğin Çekoslovakya üzerinden, ama çok özgün örnekler bunlar. Bu örnekler ancak ön süreçleriyle birlikte kavranabilir. Orada biri ötekine hükmeden iki ulus yoktu ki. Eski rejimde Çek ulusunun ulusal hakları, kültürü, kimliği kadar Slovak ulusunun da hakları, kimliği, kültürü gözetilmiştir. Genel olarak bu Sovyet sisteminde böyledir. Geriye dönüş sürecinde, o dejenerasyon döneminde yaratılan bir takım tahribatlar ne olursa olsun, temelde bu var. Cumhuriyetlerin ayrı bir yapısı gerçekten var. Her bir ulusun ötekinin temel ulusal haklarına ve kurumlarına saygı duymasına dayalı bir siyasal kültür var. Yıkılıştan sonraki ayrışmayı bu denli kolaylaştıran da bu oldu.

Tuna: Ayrı bir yapısı var ve anayasal hakları çerçevesinde ayrılma hakları da garanti altında.

Cihan: Artı, ayrılmak istediklerinde buna uygun oluşmuş bir siyasi, idari, kültürel yapıları da var. Adı üzerinde, birer cumhuriyet bunlar. Bu ayrılmanın her durumda uygun olup olmadığı, bunun desteklenip desteklenemeyeceği ayrı bir sorun.

Birlikte olunduğu sürece, ulusal kimlik, ulusal kültür, ulusal haklar planında yaşanan dikkate değer sorunlar yok. Burada Çekoslovakya'da Çekler ile Slovakların bu kadar sancısız ayrılmasının tarihsel temellerine değinmek için bunları söylüyorum. Hani nasıl bu kadar barışçıl ayrılabildiler? deniliyor. Orada Çekler Slovaklara hükmetmiyor ki. Orada anlaşıldığı kadarıyla gerçekten eşit koşullarda her iki halkın kimliğini, kültürünü, ulusal kurumlarını gözeten bir birlik iyi-kötü vardı ki, sonuçta ayrılma, ayrı devlet olarak varolma bu kadar sancısız olabildi.

Tuna: Sovyetler Birliği'nde bu siyasi, idari, kültürel farklılıkları korumak konusunda ne denli hassasiyet gösterildiğini bir dizi küçük cumhuriyet ya da özerk yönetim üzerinden görebiliyoruz. Bunlar yaşıyor, varoluyor, kültürlerini geliştirebiliyorlar. Halkların doğal entegrasyonu içerisinde yokolup gitmeleri mümkün, bu ayrı bir şey. Bunlar zaten ulus kategorisine ne kadar oturdukları bile tartışmalı etnik gruplar...

Cihan: Proleter devrim programına dayalı bir çözümün, bir barışın işi yokuşa sürmek olduğuna inanç ise, ancak devrimin tarihsel çerçevede de olsa güncel bir olay olmadığının kabulüne dayalıdır. Yani bunu proletarya devrimine bağlamak sonsuza ertelemek gibi algılanıyorsa, bu proleter devrimi, burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılışını çok belirsiz bir geleceğin sorunu olarak görmek anlamına geliyor. O zaman da gerçekten devrimci kimlik üzerine edilen onca lafın samimiyetsizliği açığa çıkıyor. Yeri gelince sistem çökmüştür, çürümüştür, yıkılmaya mahkumdur, uzatmalara oynuyor, Kürt hareketi Türk devletini bitirmiştir, diyeceksiniz. Madem bu böyle, güçleri birleştirelim de bu bitmiş düzeni bir an önce ortadan kaldıralım denildiğinde de, bu kez kalkıp, Kürtlerin özgürlüğü devrime dayalı çözüm adına belirsiz bir geleceğe mi kalacak, diyeceksiniz. Bu çelişkili yaklaşım buradaki samimiyetsizliği açığa vuruyor.

Önümde Lenin'in *"Sosyalizm ve Savaş"* içinde yer alan "Kardeşleşmenin Anlamı" başlıklı makalesi var. Barış sorunu üzerine marksist yaklaşımı buradan örneklemek istiyorum: *"Amacımız, kardeşleşmenin, yalnızca barış üzerine genel konuşmalarla yetinmeyerek, **belirli** bir politik programın tartışılmasına, savaşın nasıl sona erdirileceğinin, savaşı çıkaran ve şimdi de sürdüren kapitalistlerin boyunduruğundan nasıl kurtulunabileceğinin görüşülmesine yol açmasını sağlamaktır."*

Savaşa karşı ortaya koyacağımız program, diyor Lenin, bu tartışmayı kitleler arasında yaygınlaştıracaktır, özellikle savaşan asker kitleleri arasında. Ve şöyle devam ediyor sözlerine:

"Biz anarşist değiliz. Savaşın basit bir 'reddetme' ile,

Proleter devrim programına dayalı bir çözümün, bir barışın işi yokuşa sürmek olduğuna inanç ise, ancak devrimin tarihsel çerçevede de olsa güncel bir olay olmadığının kabulüne dayalıdır. Yani bunu proletarya devrimine bağlamak sonsuza ertelemek gibi algılanıyorsa, bu proleter devrimi, burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılışını çok belirsiz bir geleceğin sorunu olarak görmek anlamına geliyor. O zaman da gerçekten devrimci kimlik üzerine edilen onca lafın samimiyetsizliği açığa çıkıyor. Yeri gelince sistem çökmüştür, çürümüştür, yıkılmaya mahkumdur, uzatmalara oynuyor, Kürt hareketi Türk devletini bitirmiştir, diyeceksiniz. Madem bu böyle, güçleri birleştirelim de bu bitmiş düzeni bir an önce ortadan kaldıralım denildiğinde de, bu kez kalkıp, Kürtlerin özgürlüğü devrime dayalı çözüm adına belirsiz bir geleceğe mi kalacak, diyeceksiniz. Bu çelişkili yaklaşım buradaki samimiyetsizliği açığa vuruyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

*bireylerin, grupların ya da gelişigüzel 'kalabalıkların' reddetmesi ile sona erdirilebileceğine inanmıyoruz. Biz, savaşın, birkaç ülkede **devrimle**, yani **devlet** iktidarının, kapitalistlerce ya da küçük mülk sahiplerince değil -çünkü bunlar da daima kapitalistlere yarı bağımlıdırlar-, yeni bir sınıf tarafından, proletarya ve yarı-proletarya tarafından ele geçirilmesi ile sona erdirilmesinden yanayız."*

Biz böyle bir barıştan yanayız, diyor Lenin. Soruna biricik marksist ve devrimci yaklaşımı ortaya koyuyor. Biz hiç de ulusal hareketin barış anlayışına ve politikasına endekslenmek zorunda değiliz. Biz de kendi devrimci barış programımızı ortaya koyarız. Bizim barış programımız elbette Kürt sorununun çözümüne ilişkin programımızdan başka bir şey olmayacaktır.

Nitekim Lenin de sözlerini, sözkonusu olan daha genel planda emperyalist savaş olduğu için, barışın temel yolu olarak proleter devrim programına bağlıyor: *"Bu düşünce ile bütün savaşan ülkelerin askerlerine yayınladığımız çağrıda, bütün ülkelerde bir işçi devrimine ilişkin programımızı, yani bütün devlet iktidarının işçi ve asker vekilleri Sovyetlerine devrini öne sürdük."* (Sol Yayınları, s.124-125 -Red)

Burada da barış programı, gerçekte bir proleter devrim programı. Daha 1916'da, emperyalist ekonomistlerle tartışmalarında da söylediği bu Lenin'in. Taktik program ileri sürülemez mi, bazı taktik önlemler ileri sürülemez mi? Tartışacağız bunları. Barış sözkonusu olduğunda, bizim bunu barış istemiyoruz diye karşılamayacağımız açık. Evet barış, ama nasıl bir barış, önemli olan bu sorunun yanıtıdır deyip, kendi yaklaşımımızı ve çözümümüzü ileri süreceğiz.

Tuna: Bizim politikayı yeterince iyi kullanamamızdan kaynaklı bir sorun bu. "Barış sosyalizmle gelecek!" denildiğinde, bu kullanım garipsenmiyor bizim saflarımızda. Ne var ki etkin bir biçimde politika yapamadığımız için, dışardan bakana kaba bir slogancılık gibi görünüyor. Bir bakıma saflarımızda da böyle algılanıyor. Barış isteminin politikada ne kadar merkezi bir yer tuttuğunu, kitlelerin özlemlerine ne kadar karşılık geldiğini, bunun ajitasyon-propaganda etkili bir biçimde işlenmesi sorununu saflarımıza kavratmamız gerekir.

Nadir: Aslında biz bunu yeterince değerlendiremedik. Kürt ulusal hareketi '92'den bu yana benzer bir eğilim içine girdi, bunu savunuyor. Devlet bir dönem eğilim gösterdi gibi oldu, bu bir umut da yarattı. Biz bu devletle uzlaşmanın, kendisine hükmeden sömürgeci güçlerle uzlaşmanın, aslında bugüne kadar aldığı mevzileri terketmek ve onun kölelik koşullarına yeniden teslim olmak anlamına geldiğini söyledik, ama bunu pratikte yeterince anlatamadık. Aslında yaşanan süreç bizim öteden beri duyduğumuz kaygıyı, "Barış sosyalizmle gelecek" dediğimiz şeyin kendisini doğruladı. Bu Kürt hareketinin en çok güç kazanabileceği bir dönemdi ve bugün hala fırsat kaçmış değil.

Bugün de şöyle bir yanı var işin. Düzen içinde belli güçlerin bir dönem düzen temelleri üzerinde bir barışa doğru eğilim göstermesinin ardından, şimdi tüm saflarıyla düzen cephesi bütünüyle çark etti. Ezmek ve böylelikle kendi istediği tarzda çözmek yönünde bir sürece girdiği ölçüde, gerek Kürt emekçi kitlelerinde, gerekse Türkiye'nin solunun devrimci kesimlerinde, bu işin böyle olamayacağı düşüncesi giderek daha fazla yerleşmeye başlıyor.

"Barış sosyalizmle gelecek!", "demokrasi sosyalizmle gelecek" vb., o halde "yaşasın sosyalizm!", ötesine çok gerek yok zihniyeti, gündelik pratikte egemen hale gelebiliyor. Barış kendi sınırları içerisinde demokratik bir istemdir. Ama biz onun ancak sosyalizmle gelebileceğini propaganda ederiz, bu stratejik perspektife yapılan bir vurgudur. Kitlelere sorunun temel çözümüne ilişkin propaganda yapmaktır. Ama bu, barış uğruna daha somut bir mücadeleyi, savaşın yarattığı yıkıma karşı daha somut bir mücadeleyi ortadan kaldırdığı zaman saçmalığa varıyor. Tıpkı öteki demokratik sorunlarda izah etmeye çalıştığımız mantık kendisini burada da gösteriyor. Barış sosyalizmle gelecek ise, siz barış uğruna gündelik mücadelenizi, tüm öteki gündelik sorunlara ilişkin mücadelenizde olduğu gibi, o ana hedefe bağlayacak bir politika tarzı gütmelisiniz. Bu sadece bunu gösterir.

Cihan: Bugün gelinen yerde alternatifler, bu işi emperyalistlere ihale edip, onların bu meseleyi masa başında Filistin ya da Güney Afrika türü mü çözeceği, yoksa devrime dayalı bir çözüm mü olacağı meselesi olarak gündemde. Ara çözüm burada eriyor, gelinen yerde kendine bir varlık alanı artık bulamıyor. Devrimi sürdürürüz, ama barışa da varız türünden bir ara konum gelinen yerde artık sürdürülemiyor.

Nadir: Abdullah Öcalan, sanıyorum '96 yılındaydı, biz Türkiye'deki devrimcilerle ya da Türkiye işçi sınıfıyla devrime de varız, ama Türk yöneticileriyle barışa da varız biçiminde bir ikilem ortaya koymuştu. Bugün böyle bir ikilemin şansı yok artık.

Cihan: Küçük-burjuvazi bu işe bir ara çözüm bulamadığını, özellikle Türkiye gibi bir ülkede bulamadığını kanıtlamış oldu. O zaman bu işe ya burjuva bir çerçevede, emperyalizmin de rıza göstereceği ve onay vereceği bir çözüm aranır, ya da işçi sınıfı bu soruna zamanla kendi devrimci çözümünü bulur.

Peki bu ikinci durumda bu iş çok uzamaz mı? Bu iş çok uzayabilir, ama Irak'ta da Barzani ikinci emperyalist savaştan bu yana silahlı savaş veriyor, orada sorun 50 yıldan beri uzayıp gidiyor. Sanki orada uzlaşma ve otonomi arayışları bugüne kadar bir şey mi çözdü? Dikkat edin, çok daha ağır bir bedeli var, 50 senedir orada kan akıyor.

Nadir: PKK cephesinden hiçbir hayal beslemek gerekmiyor. Muhakkak bunca mücadeleler vermiş, ağır bedeller ödemiş bir harekettir. Ama söylemin bir yanı yalnızca bu ağır bedellere karşı duyulan belli bir manevi yükümlülükle tabanın eğilimlerini bir parça gözetmekten öteye gitmiyor. Bütün temel politika, yönelim ve hazırlıklarını, emperyalistlere havale edilen barış temeli üzerinde yürütüyor. Türkiye'nin devrimci gruplarıyla güya ittifak yapıyor, ama göstermelik sözlerin ötesinde pratik güç katabilecek, bir yükümlülük getirebilecek hiçbir şeye girişmeyebiliyor. Bundan özel bir tarzda kaçınıyor. Bunun artık PKK'nın kendi iç imkanlarıyla değiştirilemeyeceği bence çok açık. PKK bu yönelimi ne zaman terkedebilir? Türkiye'nin batısında, metropollerde yükselecek ve ona kuvvet verecek bir hareket gelişir, devlet mevcut politikalarında zaten ısrarlıdır, bu iş sürüncemede kalır, o zaman buna yeniden eğilim duyabilir.

Cezmi: "Barış sosyalizmle gelecek!" biçiminde formüle edilmesi isabetli mi?

Cihan: Bu şekilde formüle edilmesi isabetli ve doğru. Ama bu bizde çok temel bir yanlışa neden olabiliyor. "Barış sosyalizmle gelecek!", "demokrasi sosyalizmle gelecek" vb., o halde "yaşasın sosyalizm!", ötesine çok gerek yok zihniyeti, gündelik pratikte egemen hale gelebiliyor. Barış kendi sınırları içerisinde demokratik bir istemdir. Ama biz onun ancak sosyalizmle gelebileceğini propaganda ederiz, bu stratejik perspektife yapılan bir vurgudur. Kitlelere sorunun temel çözümüne ilişkin propaganda yapmaktır. Ama bu, barış uğruna daha somut bir mücadeleyi, savaşın yarattığı yıkıma karşı daha somut bir mücadeleyi ortadan kaldırdığı zaman saçmalığa varıyor. Tıpkı öteki demokratik sorunlarda izah etmeye çalıştığımız mantık kendisini burada da gösteriyor. Barış sosyalizmle gelecek ise, siz barış uğruna gündelik mücadelenizi, tüm öteki gündelik sorunlara ilişkin mücadelenizde olduğu gibi, o ana hedefe bağlayacak bir politika tarzı gütmelisiniz. Bu sadece bunu gösterir.

"Barış sosyalizmle gelecek!", o halde proleter devrim olmadıkça Türk militarizminin Kürdistan'da yarattığı yıkım da kaçınılmazdır, diyebilir miyiz? Biz oradaki yıkıma, oradaki saldırganlığa, oradaki işgale karşı bugün de etkin bir mücadele yürütmek zorundayız. Kirli savaşa karşı mücadele bir yerde barış mücadelesidir. Ama biz kirli savaşa karşı mücadeleyi "siyasal çözüm" mücadelesine değil, genel proleter devrimci hedeflerimize bağlarız.

Barış, savaşa yol açan nedenleri kaldırmak anlamında bir barış, evet sosyalizmle gelecek. Ama emperyalist barış için hiç de sosyalizmin gerekmediğini biliyoruz. İşte El Salvador'a "barış" geldi, gerçekten o da bir barış, "Amerikan barışı"! Yani barış sınıfsal bir kavram, tıpkı savaşın da sınıfsal bir kavram olması gibi. Savaş denildiğinde aklımıza bir tek emperyalist savaş gelmediğine göre, barış denildiğinde de aklımıza bir tek emperyalist barış gelmek durumunda değil.

Temmuz: Demokratik sorunları sosyalizm perspektifine bağlıyoruz, ama bu düzenin sınırları içerisinde gerçekleşebilecek sorunlar olarak da formüle ediyoruz. Bu sorunlar üzerinden mücadeleyi geliştirmeyi hedefliyoruz. Mücadelenin bu açıdan yarattığı sonuçlara da gözümüzü kapatmıyoruz.

Kürt sorunu sözkonusu olduğunda, bir tarafta sömürgeci işgal ordusu var, diğer tarafta haklı bir savaş veren ulusal gerilla hareketi... Örneğin bir emperyalist savaşta hem savaşı iç savaşa çevirmeyi savunmak, hem de ilhaksız/tazminatsız hemen bir ateşkesi birlikte savunmak mümkün olabiliyor. Ama Kürt sorununda, her vesileyle sorunun kalıcı çözümünde proleter devrime işaret etmek, vurguyu buraya yapmak -ama bugün güncel bir şeyi de formüle etmek sözkonusu olduğu yerde, önerebileceğimiz şey hiç de böyle bir ateşkes değildir. Böyle bir durumda biz "Sömürgeci Türk ordusu hemen Kürdistan'dan defolsun!" demek durumundayız. Nitekim böyle söylüyoruz.

Stratejik hedefi göstermek ile güncel bir taktiği formüle etmek arasındaki ilişki çerçevesinde sorulan bir soru olması nedeniyle bunu vurgulamak istedim. Biz bugün ateşkes diyemeyiz, ancak "Sömürgeci işgal ordusu Kürdistan'den defolsun!" taktik şiarını yükseltebiliriz. Düzen sınırları içine sığan bir taktik şiardır bu.

Cihan: Saldırılara, yıkıma, izlenen terör politikasına karşı sistematik bir mücadele yürütmek ve o politikayı geriletmek zorundayız. Aslında bunlar hep barışa doğru adımlar. Ama kendi barışımıza doğru adımlar da olabilir bunlar, düzenle uzlaşmaya dönük adımlar da...

(Devam edecek...)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Almanya'da metal işkolunda sıcak TİS süreci başladı:

Metal işçilerinden uyarı grevi

Almanya'nın Yeşil/Kırmızı hükümeti ilk TİS sınavını veriyor. Sermaye ve temsilcileri "İş İçin Birlik" görüşmelerinde ücretlerde fedakarlık yapabileceklerini söylüyorlardı. Ama gerçeğin böyle olmayacağını, tersine işçilerden fedakarlık istediklerini, işçi ve emekçiler bir kez daha gördüler. İşverenler ve sendikalar, eskisi henüz sona ermeden yeni toplu iş sözleşmesini karara bağlayıp, sonucun daha sonra sendikalarca işçilere açıklanmasını planlıyorlardı. Böylece de işçiler tüm bu sürecin dışında tutulmuş olacaklardı. Planları tutmadı.

Almanya'nın Yeşiller/Sosyal Demokrat koalisyon hükümeti işe hızlı başladı, fakat 100 günlük icraatları aynı hızla tökezlediğinin tescili oldu. Başbakan bile yanlışlar yapıldığından sözetmeye başladı. Seçimlerden önce verdikleri çifte vatandaşlık ve atom enerjisinden geri dönüş sözleri hükümeti zor bir sınavla karşı karşıya bırakırken, toplu iş sözleşmeleri sona eren metal ve kamu sektöründe çalışan milyonlarca işçinin kavga bayrağını kaldırması, sermayeye ve hükümetine daha da zor günler yaşatacağa benziyor.

Almanya'nın Yeşil/Kırmızı hükümeti ilk TİS sınavını veriyor. Sermaye ve temsilcileri "İş İçin Birlik" görüşmelerinde ücretlerde fedakarlık yapabileceklerini söylüyorlardı. Ama gerçeğin böyle olmayacağını, tersine işçilerden fedakarlık istediklerini, işçi ve emekçiler bir kez daha gördüler. İşverenler ve sendikalar, eskisi henüz sona ermeden yeni toplu iş sözleşmesini karara bağlayıp, sonucun daha sonra sendikalarca işçilere açıklanmasını planlıyorlardı. Böylece de işçiler tüm bu sürecin dışında tutulmuş olacaklardı. Planları tutmadı. Sadece metal işkolunda 3,5 milyon işçiyi kapsayan TİS'in süresi Aralık '98'de bitmesine rağmen, yenisinin görüşmelerine ancak '99 Ocak'ının ikinci yarısında başlanabildi. İG–Metal (Endüstri Metal) Sendikası'nın % 6.5 ücret artışı talebine tüm metal patronlarından %2 ücret artışı ve bir defaya mahsus %0.5 ödeme cevabı geldi. Metal patronlarının bu provokatif tutumlarına karşı, işçiler, üretimden gelen güçlerini kullanarak karşı duruşu örmeye başladılar. İlk uyarı grevi dalgası Güney Almanya'dan geldi. Bosch, Porsche, Daimler gibi büyük tekellerde çalışan 30 binin üzerinde işçi, iş bırakarak uyarı grevine başladı. Ardından gelen günlerde 150 bine yakın işçinin uyarı grevi Kuzey Almanya'ya yayıldı. Berlin ve Brandenburg eyaletlerinde de işçiler protestolara giriştiler. 26 Ocak'ta Kuzey Ren Westfalya (NRW)'da 4. tur, Kuzey Würtemberg eyaletinde 3. tur görüşmelerin de tıkanmasıyla, uyarı grevlerinin bayrağı buralarda da kuşanılarak eylem dalgası Almanya'yı bir uçtan bir uca sardı.

Metal işçileri Şubat ayına iş bırakarak, sokaklarda/alanlarda eylem yaparak girdi. Sadece 3 Şubat'ta NRW'de 120 bin, Bayern'de 13 bin ve Baden Würtemberg'de 5 bin işçi, iş bırakarak uyarı grevi yaptı. 7 eyalette sürdürülen toplu iş sözleşmelerinde işverenlerin sendikaya verdiği sürelere değin anlaşma sağlanamazsa, grev için oylamalara gidilecek.

Metal işçileri havayı ısıtırken, kamu sektöründe çalışan 3.2 milyon işçi ve emekçinin TİS görüşmeleri de Stuttgart'ta başladı. Buna 750 bin posta, telekom, Postbank çalışanının TİS görüşmeleri de eklendi. Alman İçişleri Bakanı Schily, "iki tarafın rakamları henüz birbirinden çok uzakta" açıklamasını yapıyor. Kamu çalışanları sendikaları ÖTV ve DAG'nin %5.5 ücret artışı talebine karşı, bunun, isdihdam alanlarının yokolmasını hızlandıracağı iddiaları ileri sürülüyor. Bu sektörde 1992'den beri reel ücret artışları gerilerken aynı sürede 100 bin işçilik istihdam alanı da ortadan kaldırıldı.

Eyaletler son günlerde, artan personel ücretlerini düşürmek için işçi sayısını kalıcı biçimde azaltmak ve yıllık çalışma süresini uzatmak zorunda oldukları yönünde demeçler veriyorlar. Ayrıca fazla mesai ücretlerinin kaldırılması veya bunların hastalık durumuna sayılmasının iptali de tartışılanlar arasında. Bu, sınıfa yönelik esnek üretim saldırısının bir parçası ve işçi sınıfının yılları bulan mücadelesi sonucu kazandığı haftalık 37.5 saat çalışma süresine yapılan bir saldırıdır. Bu hakkın kazanılması kavgasında en ön safta kamu çalışanları ve metal işçileri yer almışlardır.

Sermaye, yıllardır işçi sınıfının ve emekçilerin kazanılmış tüm haklarına saldırmakta, kemer sıkma politikaları dayatarak onları sefalet ücretine mahkum etmekte, sıfır sözleşme, taşeronlaştırma, sosyal hakların gaspı ile ardı arkası gelmeyen ekonomik, sosyal ve siyasal saldırıları sürdürmekte.

İşçi sınıfı bunun karşısında yıllardır ufak kıpırdanışlarla dönem dönem karşı durmaya çalıştı. Bugünkü TİS süreci, işçi sınıfının, en kavgacı kesimi olan metal işçileri şahsında sessizlikten sıyrılmaya başladığını gösteriyor. Metal işçileri bugün öncü rolü üstlenmiş durumda. TİS görüşmeleri süren tüm iş kollarında tartışmaların yönünü metal işçilerinin taleplerini koparmadaki kararlılıkları belirleyecek. Yaşanan süreç işçiler için de, işverenler için de büyük bir önem taşıyor. Örneğin işverenler yeni hükümetin rotasını belirlerken bu süreci hesaba katacaklar. Metal işçilerinin onbinlerce işçinin çalıştığı dev tekelleri dize getirerek kazanacağı başarı ise, diğer sektörlerde çalışanlara moral ve motivasyon sağlayacak ve mücadele ateşi diğer alanlara da sıçrayarak yayılacaktır. İşçi sınıfı bugün içinden geçilen TİS sürecinde, onu geleceğin zorlu kavgalarına hazırlayacak olan okullarda okuyor.

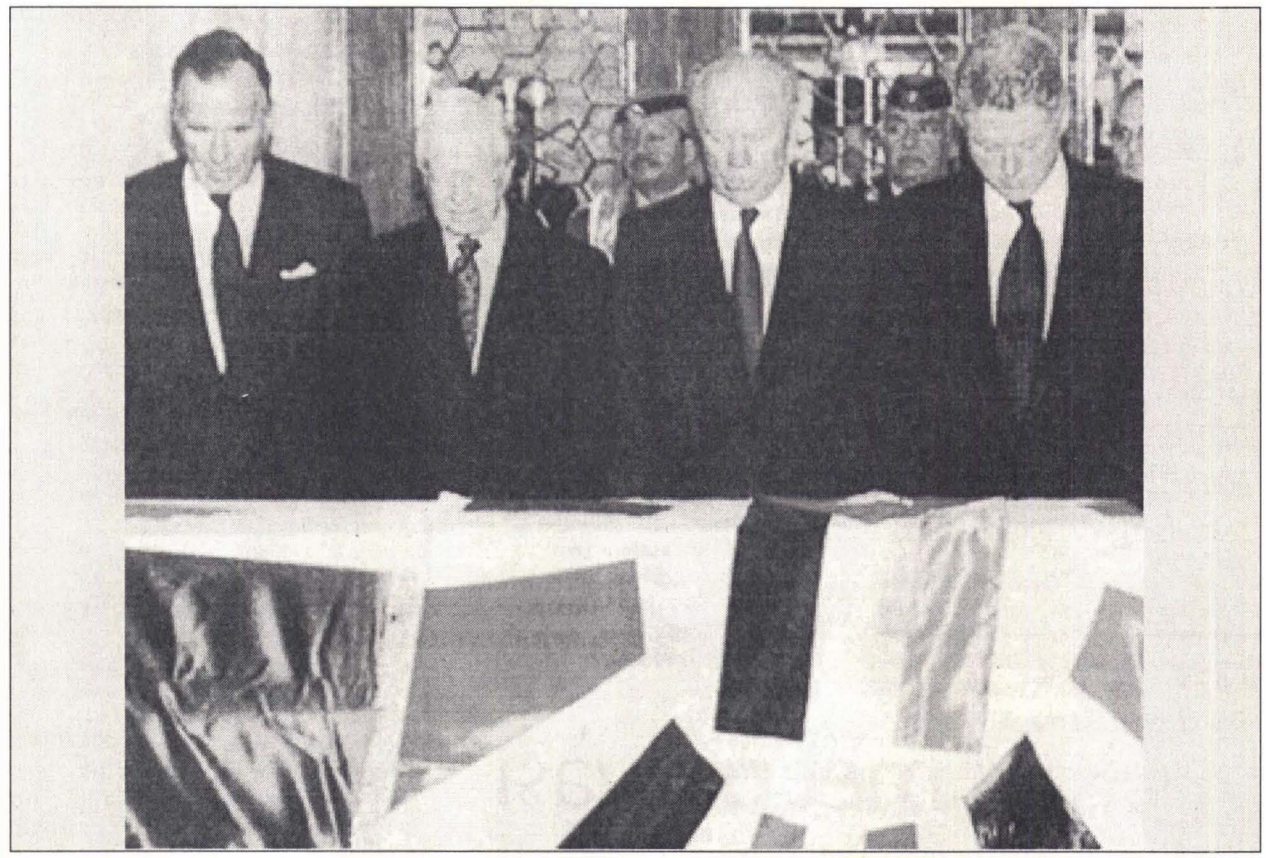

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ürdün:

Emperyalistler kim için gözyaşı döker?

Ölümü nedeniyle dünyada hararetin, bu şekilde, aniden yükselmesine yol açan Hüseyin kimdir? Emperyalizm Ortadoğu'da Arap ulusunu bölerek ufak parçalara ayırdığında her yeni oluşumun başına farklı isimler taktı. Kimine kral, kimine emir, kimine şeyh vs. ünvanı vererek, gerçekte kendine birer uşak tayin etti. Emperyalizmin uşaklarından hepsi dolayımsız olarak Muhammed'in soyundan geldiklerini iddia etmekte ve meşruluklarını böyle kanıtlamaya çalışmaktadırlar. Bunlardan birisi de Ürdün kralı Hüseyin ve onun kabilesidir. Ancak, egemenlikleri zamanla kanıksanan bu şahsiyetlerin esas meşruluk kaynağını onların emperyalist güçlerle olan ilişkileri, uşaklıkları, bağımlılıkları oluşturmaktadır. İngiliz emperyalizminin bölgede bir hakimiyet aracı olarak yoktan var edilen Ürdün'ün başına, sıra ile, Abdullah, Talal ve Hüseyin getirildi.

Ürdün kralı Hüseyin'in ölümü, tarihte eşine ender rastlanır bir biçimde, kapitalist/emperyalist dünyanın politik sorumlularını toptan yasa boğan olağanüstü bir vakaya dönüştü. Amman'da yaşanan toplu histeriye Dünya Bankası ve İMF yöneticileri de, yaptıkları açıklama ve yardım vaadleriyle, katılmayı ihmal etmediler. Ayrıca, yası mekanında paylaşmak için dünya ölçeğinde bir maraton yarışına girilmiş olması dikkati çekicidir. Bill Clinton neredeyse, yatağında can çekişen, Ronald Reagan'ı da beraberinde Amman'a, cenaze törenine getirecekti. Boris Yeltsin'in, bu vesile ile, katlanmayı zorunlu gördüğü olağanüstü zahmete dünya kamuoyu canlı yayında tanık oldu. Jacques Chirac yeni kral Abdullah'ın avucuna, kaşla göz arasında, resmi bir davetiye sıkıştırdı. Madeleine Albright günler boyu aynı mesajı yayınlayıp durdu: **"ABD kral Abdullah'a her türlü desteği sağlayacak, hiçbir şey esirgemeyecektir"** vs. Manzaraya leke düşüren tek çatlak ses İran'dan yükseldi, Tahran'ın *İslam Cumhuriyeti* ve *Qods* günlük gazeteleri ölüm haberini **"Hüseyin geberdi!"** başlığı altında okurlarına duyurdular.

Ürdün: Emperyalizmin kukla devletlerinden biri

Kral Hüseyin'in yarım asırdır hükmettiği Ürdün neyi temsil etmektedir, bu kadar önemli bir devlet midir?

Bu sorunun cevabı çok fazla bir irdeleme ve derin bir tarihsel araştırma gerektirmeyecek kadar açıktır. Aradan geçen zaman sorunun özünü görmeyi engellemiş ve mevcut yapıya, örneğin Kuveyt gibi, her an tartışma masasına yatırılabilir türden göreli bir meşruluk kazandırmıştır. Ürdün, Arap ulusunu birbirine kırdırarak, doğal zenginliklerine el koymak amacıyla oluşturulmuş derme çatma devletlerden bir tanesidir. Sınırlarını Churchill'in birkaç saat içinde çizdiği günümüzün Ürdün'ü 24 Nisan 1949 tarihinde resmi olarak tarih sahnesine çıktı. Emperyalizmin Ortadoğu bölgesindeki ilk üslerinden birisidir, tarihi boyunca hep İngiliz ve Amerikan yardımı sayesinde nefes alabilmiştir. Hem tarihi hem de coğrafik bakımdan Ürdün'ün, dönemin bölgedeki en zinde emperyalist gücü olan İngiltere'nin çölün ortasındaki tamamen suni bir yaratığı olmaktan başka herhangi bir özgüllüğü yoktur. Bu ülkenin konumunu daha genel bir düzeyde tanımlamak gerekirse bunun en isabetli ifadesi emperyalizmin Arap ulusuna yönelik *böl ve yönet* politikasının somut ifadelerinden bir tanesi şeklinde olacaktır. Dolayısıyla, bugün Ortadoğu'da yaşanan karmaşık sorunların, çözümleri gittikçe zorlaşan çelişkiler yığınının, yıkımların ve dramların altında emperyalizmin bu politikası yatmaktadır. 1997 yılı kasım ayı ortalarında Irak krizi vesilesiyle bölge ülkelerinden bazılarını şöyle tanımlamıştık: *"Örneğin Kuveyt'in tarihinden petrolü ve emperyalizme uşaklığı çıkarırsanız geriye fazla bir şey kalmaz. Ürdünlü Hüseyin'in emperyalizme uşaklığını kenara korsak geriye ne taht ne de taç kalır. Suudi Arabistan Kralı'nın bir Mobuto'dan ne farkı var? Irak halkının bu gün maruz kaldığı savaş ve yaptırımlar emperyalizmin XX. yüzyılın başından beri Ortadoğu geneline uyguladığı ve özünde petrol yatan savaş politikasının sadece bir uzantısıdır"*.

Ürdün'ün, emperyalizmin ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla oluşturulmuş, uyduruk bir devlet oluşu sadece onun kısa tarihsel geçmişi ile sınırlı değildir, iktisadi yapısı ve nüfusunun birleşimi ile de ortaya çıkmaktadır. Ürdün son derece yoksul bir ülkedir. 5.6 milyonluk nüfusunun önemli bir bölümünü bölgenin petrol üreticisi ülkelerine ucuz işgücü olarak ihraç etmekle, dışarıdan borç almakla ekonomisinin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

temel dengeleri ucu ucuna sağlamaktadır. Bu ülkenin, çöl dışında, kayda değer herhangi bir doğal zenginliği yoktur. 98 bin kilometre karelik yüzölçümünün sadece % 2'si sulanır arazi içermektedir. Resmi rakamlara göre çalışabilir durumda olan nüfusunun % 27'si işsizdir. Sınırları suni bir tarzda çizilmiş bir devlet için bu bir tesadüf olamaz. Bugünkü durumundan hareketle, emperyalist talan yüzünden yoksul bırakılmış, bazı Afrika ülkeleri ile dahi aynı kategoriye konamaz. Benzer bir derme çatmalık Ürdün'ün nüfusunun etnik birleşiminde de görülmektedir. Zira, bu ülkenin nüfusunun yarısından fazlası, emperyalizmin bölgedeki diğer bir yaratığı olan İsrail tarafından, topraklarından sürülen Filistinli mültecilerden oluşmaktadır.

Kral Hüseyin: İngiliz yetiştirmesi bir ABD uşağı

Ölümü nedeniyle dünyada hararetin, bu şekilde, aniden yükselmesine yol açan Hüseyin kimdir?

Emperyalizm Ortadoğu'da Arap ulusunu bölerek ufak parçalara ayırdığında her yeni oluşumun başına farklı isimler taktı. Kimine kral, kimine emir, kimine şeyh vs. ünvanı vererek, gerçekte kendine birer uşak tayin etti. Emperyalizmin uşaklarından hepsi dolayımsız olarak Muhammed'in soyundan geldiklerini iddia etmekte ve meşruluklarını böyle kanıtlamaya çalışmaktadırlar. Bunlardan birisi de Ürdün kralı Hüseyin ve onun kabilesidir. Ancak, egemenlikleri zamanla kanıksanan bu şahsiyetlerin esas meşruluk kaynağını onların emperyalist güçlerle olan ilişkileri, uşaklıkları, bağımlılıkları oluşturmaktadır. İngiliz emperyalizminin bölgede bir hakimiyet aracı olarak yoktan var edilen Ürdün'ün başına, sıra ile, Abdullah, Talal ve Hüseyin getirildi. Bunlardan, sonuncusu ve en uzun ömürlüsü olan Hüseyin, Victoria ve Harrow kolejlerinde ve ardından Sandhurst kraliyet askeri akademisinde eğitildikten, hatta evlendirildikten sonra Londra tarafından, Washington'a emanet edildi. Hüseyin, İngiliz emperyalizminin gerilemesi ile birlikte onun bölgedeki tüm uşaklarını devralan ABD'nin politikasına onyıllar boyunca hizmet etti, rezilce uşaklığını yaptı. Burjuva medyanın yiğitliğini, kahramanlığını, barışseverliğini övmekle bitiremediği Hüseyin'in tek "*yiğitliği*" masum Filistin halkını kılıçtan geçirmek, 1970 yılında onbinlerce insanın kanının döküldüğü Kara Eylül katliamını yapmak, Filistin direniş hareketini arkadan hançerlemek olmuştur. Hüseyin'in ihaneti yanlızca Filistin davası ile sınırlı kalmamış tüm Arap dünyasının en mütevazi girişimlerini ABD'ye, İsrail'e ihbar etmekte kusur görmemiştir. Örneğin 1967 yılında patlak veren Arap-İsrail krizi ile Ortadoğu hızla savaş ortamına sürüklenirken Mısır ve Suriye yöneticileri bazı askeri ön hazırlıklarda bulunmak için gizlice görüşür ve bu görüşmeye 'kardeşleri' Hüseyin'i de çağırırlar. Bu son derece gizli görüşmeden sonra Hüseyin'in ilk işi İsrail başbakanı Golda Meir'i görmek ve ona tüm hazırlıkları en ince detayına kadar anlatmak olmuştur. Bunun üzerine İsrail 5 Haziran günü ansızın saldırıya geçmiş ve Mısır savaş uçaklarını havalanmalarına dahi fırsat vermeden toptan ihma etmiş, altı gün içinde Arap koalisyonunu tamamen ezip geçmiştir. İşte Hüseyin denilen yiğidin esas kahramanlığı böyle bir kategoriye girmektedir.

Ortadoğu'nun hassas dengeleri

Ürdün'ün gerçek tarihsel rolü bu şekilde kısaca ön plana çıkarılarak Ortadoğu sorunu düşünüldüğünde emperyalist güçlerin Hüseyin'in ölümü için neden bu kadar gözyaşı döktükleri ve zahmete katlandıkları kendiliğinden anlaşılmaktadır. Çünkü, Hüseyin'in ölümü ile Ortadoğu'daki emperyalist hegemonyanın en eski ve en güvenilir uşaklarından birisi yok olmuştur. Bu bölgenin ne tür sorunlara ve çelişkilere gebe olduğunu ayrıca tasvir etmeye hiç gerek yoktur. Ortadoğu'nun toptan bir mayın tarlası konumunda olduğu günübirlik gelişmelerle döne döne doğrulanmakta, kanıtlanmaktadır. Emperyalist dünyanın irili ufaklı tüm şeflerinin, temsilcilerinin leş kargaları gibi Amman'a üşüşmelerinin Hüseyin efendinin kişiliği ile uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur. Amaç bölgede mevzilenmek, köşe kapmak, uşak ayarlamak yarışıdır. Çünkü, bir barut fıçısı konumundaki bölgede Hüseyin'in ölümü ile ortaya bir bilinmeyen çıkmıştır, henüz sınanmamış bir durum doğmuştur. Ürdün'de salt şiddet yolu ile ayakta duran iktidarın ufak bir yalpalama durumunda akıbetini tahmin etmek hiç de zor değildir.

Ürdün'ün gerçek tarihsel rolü bu şekilde kısaca ön plana çıkarılarak Ortadoğu sorunu düşünüldüğünde emperyalist güçlerin Hüseyin'in ölümü için neden bu kadar gözyaşı döktükleri ve zahmete katlandıkları kendiliğinden anlaşılmaktadır. Çünkü, Hüseyin'in ölümü ile Ortadoğu'daki emperyalist hegemonyanın en eski ve en güvenilir uşaklarından birisi yok olmuştur. Bu bölgenin ne tür sorunlara ve çelişkilere gebe olduğunu ayrıca tasvir etmeye hiç gerek yoktur. Ortadoğu'nun toptan bir mayın tarlası konumunda olduğu günübirlik gelişmelerle döne döne doğrulanmakta, kanıtlanmaktadır.

Geçen yıl Şubat ayında ABD emperyalizminin Irak'a saldırıya hazırlandığı bir dönemde dünyada yükselen savaş karşıtı gösterilerden örnekler verirken Ürdün'de yaşanan gelişmelerden de bahsetmiştik: "*Savaş karşıtı gösterilerin en fazla sıkıntıya soktuğu rejimlerin başında kuşkusuz Ürdün Krallığı gelmektedir. Bu ülkede ABD uşağı rejimin politikası ile kitlelerin tavrı arasında var olan uçurumun, zıtlığın ölçeği bilinmektedir. Güçlü bir kitle hareketinin kabarması durumunda kukla rejimin hemen sıtmasının tuttuğuna sık sık tanık olunmaktadır. Kral Hüseyin '**Irak'a karşı başlatılacak bir askeri saldırı Ürdün'ün varlığını dalı tehlikeye düşürebilir**' derken bu yapısal gerçeğe işaret etmekte, rejiminin ne kadar cılız olduğunu itiraf etmektedir. İşte bu yapısal tehlike karşısında rejim Irak halkıyla dayanışma eylemlerini yasaklamaya yeltenmiş, sokağa çıkma yasağı ilan etmiştir. Bu yasaklara ve estirilen teröre rağmen düzenlenen dev gösterilerde kitleler ABD emperyalizmini kınamış, Irak halkıyla dayanışmalarını militanca ifade etmişlerdir. Göstericilere saldıran kralın kolluk kuvvetleri bir kişiyi katletmiş, onlarcasını yaralamış ve '**Kraliyetin varlığını tehlikeye düşürmekten**' ötürü kabarık sayıda insanı gözaltına almışlardır*". Ürdün'de Arapçayı sadece konuşma dili düzeyinde bilen yeni kral Abdullah'ın acemiliğinden, beceriksizliğinden ya da eskisinin yok olması sonucu doğan boşluktan yararlanarak başkaldırabilecek bir kitle hareketi bu ülkenin eğreti sınırlarını aşan bir domino mekaniğine dönüşebilir. Çünkü, bölge ülkelerinin hepsinde kitle hareketi vahşi bir devlet terörüyle bastırılmaktadır. Sosyal patlama bir fırsat, bir kıvılcım bekliyor. Yarım asır işbaşında kalmış olan kralın ölümü ideal bir fırsata dönüşme şansını taşıyor. Onun için, İMF ve Dünya Bankası yöneticileri bu gerçekten hareket ederek ve kaygılanarak Ürdün'e kredi musluklarını açtıklarını ilan ettiler. Kaldı ki nüfusun çoğunluğunun Filistinlilerden oluştuğu Ürdün'de yaşanacak ilk kapsamlı sosyal karışıklığın etkileri hemen Filistin topraklarında hissedilecek, Arafat yönetiminin yalan dolanla zor bela avutmaya çalıştığı Filistin emekçilerini de harekete geçirecektir. Dolayısıyla, şu anda gerici emperyalist egemenliğin bölgedeki en zayıf noktası, en hassas merkezi Amman'dır. Emperyalist şefler bu zayıf halkayı desteklemek, takviye etmek, eğer başaramazlarsa da gelecek gelişmeler için en elverişli konumda mevzilenmek amacıyla birbirleriyle yarıştı, Ürdün'ün yolunu tuttular.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hasan Tahsin Basın Bilgi Merkezi açıldı:

Medya MGK'nın tam denetiminde

Susurluk vesilesiyle çürüyen ve kokuşan düzene karşı işçi ve emekçilerde oluşan öfke, düzen cephesinin çok yönlü politik manevrasıyla düzen içi kanallara boşaltıldı. Medyanın etkisi ve sistemli bir tarzda kullanılmasıyla işçi ve emekçilerin bilinçleri manipülasyona uğratıldı. Elde edilen uygun zemin üzerinden MGK, 28 Şubat kararlarıyla beraber burjuva siyaset arenasında ipleri tümüyle eline almaya ve "laik demokratik devlet"in savunucusu olarak toplumsal arenada kendisini ve konumunu meşrulaştırmaya başladı.

Genelkurmay geçtiğimiz hafta "Hasan Tahsin Bilgi Merkezi"'nin kuruluşunu, düzen medyasının Ankara temsilcilerinin katıldığı bir törenle ilan etti. Bu "bilgi merkezi"nin medya için "gerekli olan bilgilendirmenin düzenli olarak yapılabilmesi için" kurulduğu açıklandı. 14 sayfalık bir ilk "bilgi notu" da düzen meydasının temsilcilerine iletildi. Bu "bilgi notu"nda; Genelkurmay'ın durumu, MGK, insan hakları sorunu, parti kapatma, din ve ibadet özgürlüğü, Batı'nın tutumu vb. konularda burjuva medyasının yayın çizgisinin ne olacağının ve hangi sınırlar çerçevesinde yayın yapılacağının altı bir kez daha çizildi.

MGK ile medya arasında öteden beri varolan bu emir komuta ilişkisinin özellikle Susurluk sonrası süreçte çok daha dolaysız ve açıktan yürütüldüğü bilinmektedir. Bu süreçte, sahte laiklik-şeriat ikilemiyle düzen siyasetini tek merkezde toplayan ve toplumsal muhalefeti bunun üzerinden arkasında saflaştıran MGK ve TÜSİAD, medyayı en etkin bir biçimde kullanmış, ona toplumun manipülasyonunda çok özel görevler vermiştir.

Susurluk ve medya

Düzen medyası misyonunu Susurluk sonrası süreçte büyük bir gayretle yerine getirmiştir. Susurluk kazasıyla birlikte artık düzenin pislikleri ve kokuşmuşluğu gizlenemediği için, bunları ortaya sererek kendisini aklamaya ve yıpranan imajına yeni bir makyaj çekmeye koyuldu. Bu doğrultuda temiz toplum için "devlette yuvalanmış çetelere" karşı sözde bir savaş açıldı. Bu "savaş"ta; düzenin selameti uğruna bir zamanlar devlet için kurşun atan tetikçiler, kontr-gerilla elemanları, PKK itirafçıları büyük medyatik şovlarla göstermelik olarak tutuklanıp, "vatan için" kendilerine verilen son görevi de yerine getirdiler. Düzen medyası, bu tetikçilerin itiraflarını ve açığa çıkan kontrgerilla-mafya ilişkilerini gazetelerinde çarşaf çarşaf, TV'lerinde ise bir pembe dizi biçimi ve içeriğiyle vererek düzenin kendisini kusmasını sağlıyordu. Aynı dönemde düzen medyası, bu çizgisini "Bir dakika karanlık" eylemleriyle doruğa çıkardı. Burjuva medya, işçi ve emekçilerde çürümüşlük ve kokuşmuşluğa karşı oluşan öfkenin boşaltılması için düzenlenen bu eylemlerde özel bir rol üstlenerek, hem eylemin başlatıcısı ve hem de ilk planda örgütleyicisi durumuna geldi. "Yurttaş adalet arıyor!" sloganıyla başlatılan eylemlerde, "yurttaş" Sabancı'yla "yurttaş" işçi ve emekçi, "çetelerden arınmak ve ortak temiz toplum özlemleri" için karanlık eylemlerinde biraraya getirildi.

Ancak bu uzun sürmedi. Bir süre sonra MGK ve TÜSİAD'ın koyduğu sınırın eşiğine gelindi. Bu sınır işçi ve emekçilerin ışık söndürmeyle sınırlı kalmayıp semtlere doğru gelişen hareketlenmesiyle aşılmaya yüz tutunca, medya önce verdiği desteği çekti, sonra da kampanyayı sessiz bir şekilde bitirmek zorunda kaldı. Derken 28 Şubat sürecine gelindi.

28 Şubat ve medya

Susurluk vesilesiyle çürüyen ve kokuşan düzene karşı işçi ve emekçilerde oluşan öfke, düzen cephesinin çok yönlü politik manevrasıyla düzen içi kanallara boşaltıldı. Medyanın etkisi ve sistemli bir tarzda kullanılmasıyla işçi ve emekçilerin bilinçleri manipülasyona uğratıldı. Elde edilen uygun zemin üzerinden MGK, 28 Şubat kararlarıyla beraber burjuva siyaset arenasında ipleri tümüyle eline almaya ve "laik demokratik devlet"in savunucusu olarak toplumsal arenada kendisini ve konumunu meşrulaştırmaya başladı.

Düzen medyası, MGK'nın bu yeni yönelişinde de rolünü büyük bir başarıyla yerine getirdi. MGK'nın sadık bir sözcüsü olarak, onlarca gazete ve televizyonuyla tek bir ağızdan konuşmaya başladı. Bu sürecin başlatılmasıyla kontr-gerilla tetikçilerinin itiraflarına ayrılan sayfalar, bu kez söz birliği etmişcesine "irtica tehlikesi"ne ayrılmaya başlandı. Pompalı tüfekler, Sincan'daki tiyatro, Refah milletvekillerinin konuşmaları (ki bunların arasında düzen medyasının arşivlerinde olup da daha önce yayınlanmayan 4-5 senelik konuşmalar da vardı), türban vs. konular bardaktan boşanırcasına işçi ve emekçilerin beyinlerine yağdırılarak, bilinçleri paralize edildi. Medya tekelleri, MGK'dan aldıkları günlük direktifleri ve artık olağanlaşan brifinglerde aldıkları dersleri gazetelerinin hemen her sayfasına ve televizyonlarında "Televole" programına bile yedirerek hayata geçiriyorlardı. Böylece, yaratılan "irtica" hayaletinin karşısında tüm toplumun ve "sivil" toplum kuruluşlarının, "kahraman" ordunun arkasında saf tutması sağlanarak savaşa girişildi. Bir yanda "her türlü kötülüğün kaynağı ve kendisi olarak Refah komutasında irtica", diğer yanda bu kötülüğe karşı MGK komutasında "küçük çıkarlarını bir yana bırakarak biraraya gelen işçi ve işveren temsilcilerinden oluşan büyük uzlaşma, sivil inisiyatif" ve bilcümle mehmetçik dernekler, partiler, vakıflar ve "sorumlu Televole sanatçı ve aydınları"ndan oluşan 75. yılın kuvay-i milliye cephesi... '70'li yılların melodramlarından farksız olan bu film, tüm TV ekranlarında ve gazete sayfalarında bir pembe dizi bıktırıcılığıyla kapalı gişe oynatılıyordu. Bu filmin tek seyircisi olarak koltuğa oturtulan işçi ve emekçilerse, bir yandan beşli inisiyatifin faturasını yaşamları cehenneme çevrilerek ödüyorlar, diğer yandan tam bir belleksizleştirme operasyonuna tabi tutuluyorlardı.

Susurluk'un ilk aylarında göstermelik olarak tutuklanan çete artıklarının aynı dönemde birer birer bırakılması burjuva medyada kıyıda köşede küçük haberlere konu olurken, aklama operasyonları gereği olarak bu dönemde kızağa alınan çeşitli çete artıkları üzerinde büyük patırtılar koparılmaya devam edildiğini de belirtelim.

Ve ulaşılan düzey...

Genelkurmay'ın Susurluk süreciyle birlikte medyayla kurduğu ilişkileri gelinen yerde artık kurumlaştırmıştır. "Hasan Tahsin Bilgi Merkezi" girişimi bunun ifadesidir. Bundan böyle mehmetçik medya tam bir asker disipliniyle, aldığı haftalık direktifler doğrultusunda yeni görevlerine koşacak, "üstün kahramanlığıyla" komutanlarının yüzünü kara çıkarmayacaktır.

Y. Maden

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

MGK patentli UGB'nin seçim başarısı hayali

Bu birliğin MGK'nın ihtiyaçlarından doğan bir birlik olduğu açıktır. MGK'nın çizdiği sınırlar içerisinde ve düzen partilerinin yer yer aksadığı koşullarda UGB, MGK direktiflerinin harfiyen uygulayıcısı olarak toplum düzeyinde politika yapmaya çalışacaktır. UGB'nin gündeme getirilişi bu açıdan hiç de rastlantı değildir. Birincisi, MGK'nın 28 Şubat konseptinin temel amaçlarından biri olan, emek-sermaye çelişkisinin perdelenip laik/anti-laik kutuplaşmasının yaratılması için böylesi bir birliğe ihtiyaç vardı. Şeriata karşı laikliğin savunusu gerçekten de bir dizi Alevi derneğini, gazeteciyi, "solcu aydını", sendikacıyı, sanatçıyı MGK konseptine eklemlemiştir.

28 Şubat MGK konseptinin ideolojik arka planında karşı-devrimci İP'in imzası vardır. Ulusal Güç Birliği (UGB) platformları yerellerde kurulmaya başlandı. UGB, programını. *"emperyalizme, gericiliğe, ırkçılığa, bölücülüğe karşı, Kuva-i Milliye ruhuyla, devrimci sol güç birliği"* şeklinde ortaya koydu. Programın temel güvencesi olarak "devrimci ordu"yu tanımlayan UGB, seçimlerde sol bir rüzgarın eseceğini, sol güçlerin (CHP, DSP, İP) yanyana gelmesiyle iktidar olabileceğini de iddia ediyor.

Geçtiğimiz günlerde İstanbul başta olmak üzere bir dizi ilde kurultaylar düzenleyen UGB, sol güçbirliği çağrısını yineledi. Yanısıra, DSP ve CHP'nin sol güçbirliğine katılmamakta ısrar etmeleri durumunda, partileşeceklerini de ifade etti. Genel seçimler öncesinde böyle bir birliğin gerçekleşmesi için bütün güçleriyle çalışacaklarını, çabalarının sonuç vermemesi durumunda ise, bağımsız 550 milletvekili adayıyla seçimlere katılacaklarını ilan etti. Akademisyenlerden siyasetçilere, sendikacılardan sanatçılara kadar geniş bir kemalist kadroyu yanyana getiren UGB, partileşme durumunda, 2000 yılında yapılacak bir seçimde iktidar olunabileceğini de ifade ediyor. Böylece MGK'nın 2000 yılında seçim isteğini de dillendiriliyor.

Aslında bu üfürmelerin hiçbirisine yabancı değiliz. Kısa bir süre önce "solda güçbirliği" tartışmalarında, devlet partisi İP, CHP ve DSP'nin katılımıyla oluşacak ve programı altı ok olacak bir seçim platformu ile seçimlere katılınması durumunda %40'ı aşan oy alınabileceği, bunun da solun iktidarı demek olduğunu ifade edilmişti. Bunlar '95 seçimlerinde de %10 barajı rahatlıkla aşabileceklerini, %15-20'yi bulmalarının ise hiç de olanak dışı olmadığını, bunun tümüyle çalışmaya bağlı olduğunu söylemişlerdi. Seçim sonuçları tam bir hüsran oldu. Aldıkları oy %0.2 oranında kaldı.

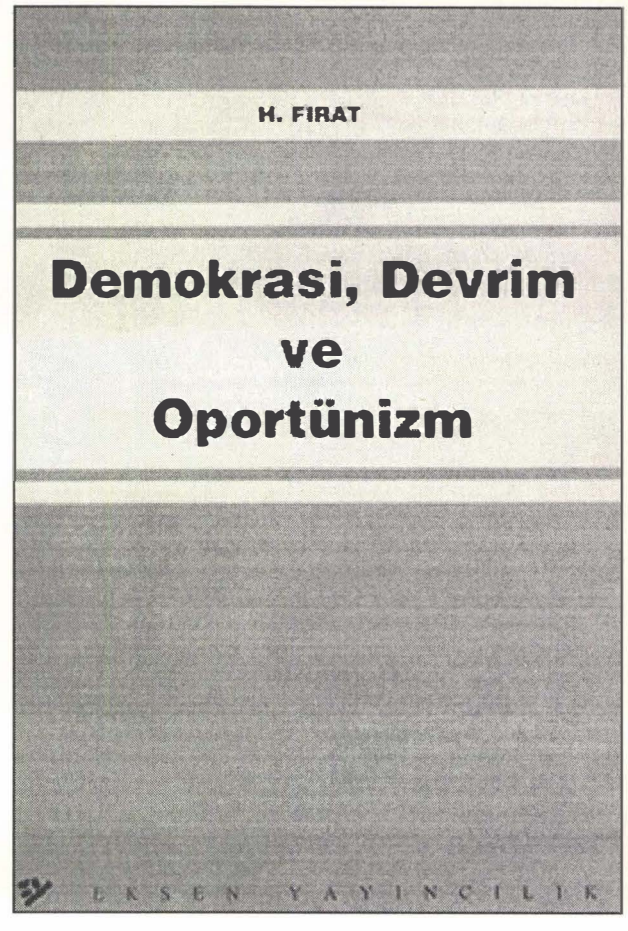
Anti-emperyalist olduklarının döne döne vurgulayan UGB'cilerin İMF'nin, ekonomik saldırı paketlerinin tartışmasız uygulayıcıları olan CHP ve DSP ile hangi ilkelerde yanyana geleceği ise ayrı bir konu. Anti-özelleştirmeci olduklarını söyleyen bu baylara sormak gerekiyor. Özelleştirme uygulamalarında CHP ve DSP'nin düzen partilerinin tümüne taş çıkarttığını bilmeyen kaldı mı bu ülkede? Bu bile platformunu anti-emperyalist, anti-özelleştirmeci olarak sunan UGB'nin samimiyetsizliği konusunda yeterli açıklığı sağlıyor. Sahi, bu UGB'cilerin hangi ilkesi CHP ve DSP'nin politik duruşuyla bağdaşıyor? UGB'nin ülkenin geleceği açısından temel güvence olarak sunduğu güç "devrimci ordu" olarak ifade ediliyor. Emperyalizmin direktifleri doğrultusunda İMF'nin yıkım programlarının uygulanması için on yılda bir faşist darbeler yapan bir ordunun UGB'nin "anti-emperyalizmi"yle ne alakası olabilir? ABD emperyalizmi Irak halkının başına bombalar yağdırırken kullandığı üsler konusunda hiç sesi çıkmayan, sadık bir uşak uysallığı ile efendisinin karşısında "el pençe divan duran" ordu, sizin 28 Şubat'ta aldığı kararlarla devrimci ilan ettiğiniz ordu değil midir? Gericiliğe savaş açtığını söyleyen bu ordu, devrimci toplumsal uyanışı engellemek için 12 Eylül sonrasında dinsel gericiliği palazlandırarak emekçileri afyonlayan ordu değil midir? Ancak, paşaların postallarını yalamak yine de sizi iktidar yapamayacaktır.

Bu birliğin MGK'nın ihtiyaçlarından doğan bir birlik olduğu açıktır. MGK'nın çizdiği sınırlar içerisinde ve düzen partilerinin yer yer aksadığı koşullarda UGB, MGK direktiflerinin harfiyen uygulayıcısı olarak toplum düzeyinde politika yapmaya çalışacaktır. UGB'nin gündeme getirilişi bu açıdan hiç de rastlantı değildir.

Birincisi, MGK'nın 28 Şubat konseptinin temel amaçlarından biri olan, emek-sermaye çelişkisinin perdelenip laik/anti-laik kutuplaşmasının yaratılması için böylesi bir birliğe ihtiyaç vardı. Şeriata karşı laikliğin savunusu gerçekten de bir dizi Alevi derneğini, gazeteciyi, "solcu aydını", sendikacıyı, sanatçıyı MGK konseptine eklemlemiştir.

İkincisi, anti-özelleştirmeciliğin, anti-emperyalizmin sınıf zemininde güç kazanmasıdır. Özelleştirmenin açlık, sefalet, işsizlik olduğunu işçi sınıfı kendi özdeneyimleriyle öğrenmeye başladı. Yanısıra en kârlı KİT'lerin emperyalist tekellere haraç-mezat nasıl peşkeş çekildiğini gördü, yaşadı. İşçi sınıfı saflarındaki anti-emperyalist, anti-özelleştirmeci mücadele dinamiklerini düzene bağlamayı hedefleyen UGB, özelleştirme karşıtı platform üzerinden bir parça bu yanılsamayı yaratabilmiştir. Bu bile böylesi bir güç birliğinin sermaye düzeni açısından bulunmazlığının kanıtıdır.

Yine de, "sol"un böyle "anti-emperyalist", "anti-özelleştirmeci" demagojilerle seçimlerde zafer kazanma iddiasının ham bir hayal olduğunu hep birlikte göreceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Partiyi kazandık! Partiyle kazanacağız!

Paylaştıkça artan coşku!

Aslında coşkunun başladığı günden yazmalıydım. Bir gün elime aldığım Kızıl Bayrak'ın kapağı komünist işçi partisinin kuruluşunu müjdeliyordu. Bu müjde bana anlatılmaz bir coşku yaşattı. Gazeteyi kaptığım gibi sokağa fırladım. Tanıdık, bildik bütün insanlara gazeteyi gösterip coşkumu onlarla paylaşıyordum. Coşkumu paylaştıkça azalır zannediyordum ama olmuyordu. Paylaştıkça coşkumun arttığını görüyor, yaşıyordum. Bazı insanların tepkisiz kaldığını görmek beni kendime getirdi. Objektif olmadığımı farkettim. Hemen oturup bir plan çıkararak parti propagandasını götürebileceğim insanların bir listesini hazırladım. İlk etapta uluşmam gereken 21 kişilik bir liste oluştu. Yanıma 25 adet gazete alarak yola koyuldum. İçim yine coşku doluydu. Bu yaptığım, partinin propagandası için attığım tutarlı ilk adımdı. İlk etapta bindiğim dolmuşta sanki herkes parti ilanını biliyormuş gibi geliyordu bana. İlk gün için amaçladığım hedeflerin hepsine ulaştım. Bu coşku bende müthiş bir haz uyandırıyordu. O gece tam olarak uyuyup uyuyamadığımı hatırlayamıyorum. Bazen kendimi partililerden oluşan bir kortejde slogan atarken görüyordum rüyamda.

İkinci günü de bu coşkuyla geçirdim. Aynı zamanda hem sözlü olarak müjdeyi veriyor hem gazetenin kapağını gösteriyordum. O gün bir okurumuza rastladım, bulunduğumuz cadde kalabalıktı. Gazeteyi göğsüme tutarak "Partimiz kuruldu" diye müjdeyi verdim. Arkadaş gazeteyi elimden aldı ve "Sakin ol, ne yapıyorsun" diye bağırdı. Yine duygusallaşmıştım, bundan dolayı caddenin kalabalık olduğunu uyarılınca farkettim.

Daha sonra başlattığımız parti tanıtım kampanyası doğrultusunda hareket etmeye başladık. Z. Gökalp Mahallesi'nde parti kuruluş müjdesi taşıyan bildiri dağıtıldı ve pullama yapıldı. Daha sonra Tepe Evler, Kay-Kop. mevkiinde bildiri dağıtılıp pullama yapılmıştı. Uğur Evler Mahallesi, Oylum Bisküvi Fabrikası çevresi, Saray Mobilya Fabrikası ve çevresi de donatılmıştı.

Katıldığım iki ev toplantısında (biri tesadüf) otuz kişilik bir kitleye parti propagandası yaptık. Konuşmalar önce zamlar, ülkenin durumu, Ortadoğu'nun durumu üzerinden başladı. Bizler önce sessiz kalarak orada bulunan insanların siyasi düşünce ve seviyelerini kontrol ettik. Benim bazı zamansız çıkışlarım oluyordu. Yanımda bulunan yoldaş "dinle" diyerek beni frenliyordu. Yoldaşın davranışları başta beni şaşırttı ancak bir konuyu anlamak için önce dinlemek gerektiğini öğrendim. İnsanların bilinç seviyesinin kulaktan dolma olduğu çok geçmeden anlaşıldı. bir süre sonra gözler bize çevrildi ve "Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?" diye sormak ihtiyacı hissettiler.

Bu soru beni ateşlemeye yetmişti. Hemen emek-sermaye çelişkisinden, servet-sefalet kutuplaşmasından, kapitalizmin azgın sömürü ve kâr hırsından sözetmeye başladım. Heyecanlanmıştım, yoldaş bunu fark etmişti, küçük bir manevrayla sözü alarak beni rahatlattı. Birbirimizin eksiklerini tamamlayarak parti propagandasını yaptık ve oradan ayrıldık.

***

Aradan kısa bir süre geçtikten sonra yaklaşık kırk kişinin katıldığı bir iftar yemeğine gittik. Katılanların çoğunluğu işçi ve emekçilerden oluşuyordu. Yemek sonrası birkaç yaşlı insan aramızdan ayrıldı. Bizler çayla birlikte sohbete başladık. Başta oradakilerle tanıştık, nerede çalıştıkları, ne kadar maaş aldıkları konusunda sohbetler ederken söz zenginlik/fakirlik konusuna geldi. Fakirliğin sömürülenlere, zenginliğin sömürenlere mahsus bir olgu olduğunu ve kapitalizm koşullarında bunun kaçınılmaz olduğunu anlatmakla başladık konuşmamıza. Yoldaşla birlikte ve diğer insanların da katılımını sağlayarak, kurtuluşun ancak üretenin yöneten olmasında olduğunu, bunun proletarya iktidarı olduğunu anlattık. Bu anlatımlarımız sonrasında, artık öncü, devrimci bir parti olan Türkiye işçi sınıfının komünist partisinin kurulduğunu propaganda ederek sohbeti bağladık.

***

Kürt, Alevi emekçilerinin çoğunlukta yaşadığı Battalgazi, Küçükali, Karacaoğlu mahallelerini içine alan bölgenin materyallerimizle donatılması görevini almıştık. Yaptığımız tartışma sonunda en uygun zamanın iftar vakti olduğuna karar verdik. Yanımıza materyallerimizi alarak belirlenen bölgeye gittik. Yaklaşık beşyüz bildiri ve pullama ile bölgeyi donattık. İşimiz bitip yola çıktığımızda çete devletinin kolluk güçlerinin geldiğini fark edip bölgeden ayrıldık.

Paylaşmak çok güzel bir duygu. Paylaştıkça artan coşkumuzla!..

Partiyi kazandık,
Partiyle sosyalizmi kazanacağız!
Kayseri'den bir *Kızıl Bayrak* okuru

Kayseri'de yankılanan sesler

Toplantımızın gündem maddelerinden biri de partimizin kuruluşunu duyuran bildiri, pul, afiş gibi materyallerimizin işçilere ve emekçilere ulaştırılması kampanyasıydı. İki üç toplantı öncesinde öngördüğümüz bu görevimizi sürekli aksatmıştık. Bunun üzerine yaptığımız son toplantıda ciddiyet üzerine bir gündem maddesi belirleyip aksayan pratiğimiz, uygulanmayan veya uygulanamayan kararlar üzerine genişçe tartıştık. Kararlar alınıp sonrasında bu kararların askıda bırakılıp yerine getirilmemesinin devrimci çalışmanın ciddiyetiyle bağdaşmayacağını dile getirip, böylesine söz ve pratik çelişkisinin giderek kendimize olan saygımız ve güvenimizi sarsacağına ve sonuçta hiçbir şeyi ciddiye almama gibi burjuva bir yozlaşmaya kapı açmış olacağımıza dikkat çektik. Devrimci çalışmada olabildiğince nesnel, olabildiğince açık olmak gerekiyordu. Bu temelde, önerilerde ciddiyet, pratik çalışmada ciddiyet, sonuçtan dersler çıkartmada ve deney biriktirmekte ciddiyet en temel önemde olması gerekendi. Bunların ciddiye alınması devrimci çalışmanın yetkinleştirilmesinde ve ilerletilmesinde önemli bir rol oynayacaktı. Yerine getirilemeyen sözlerin gereksiz tartışmalara yol açarak bir iç bunalım ve gerginlik yarattığını yaşayarak gördük. O halde alınan kararlar mutlak uygulanmak için alınmalıydı ya da uygulanamayacak, yerine getirilemeyecek karar alınmamamlıydı. Son toplantımızda zayıflık ve zaaflarımızı böylece mahkum ettikten sonra partimizin kuruluşunu ilan eden materyalleri kimlerin nerede, nasıl dağıtacağını planladık. İlk elden üçbin kadar bildiriyi dağıtmayı ve pulları yapıştırmayı öngördük. Bildiri dağıtımı ve pullamayı 4 ayrı ekip çalışması ile yapacaktık. Sonradan arkadaşlardan birinin şehir dışında oluşu ekibi üçe indirmemizi gerektirdi.

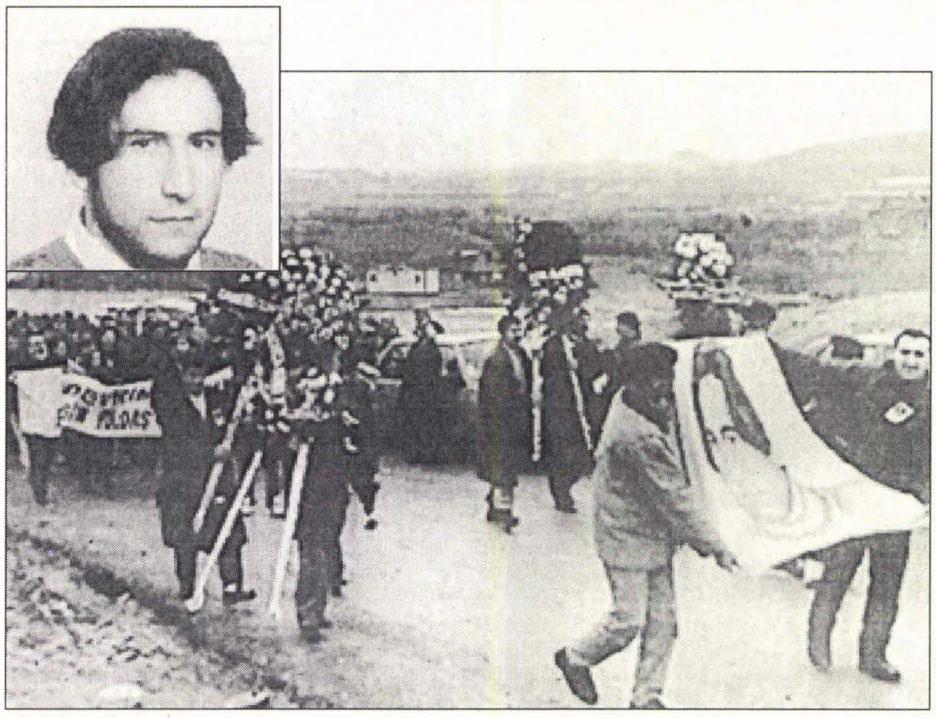
Bizim ekibin dağıtacağı bildirileri görevli arkadaşımızdan alan yoldaş hepsini tek tek katlayarak daha rahat ve pratik hale getirdi. Bu işi yoldaşın küçük kızı da severek yaptı. Annesine yardımcı olmak onu da sevindiriyordu. Akşamın ilk karanlığı çöktü-çökecek. Yağmur çiseliyor bir yandan. Yerler ıslak. Dağıtılan bildirilerin ıslanacağı ve bir işe yaramayacağı düşüncesi takılıyor aklımıza. Yarın mı yapsak gibi bir öneri sunulacak oluyor. Hayır diyoruz. Bu kadar aksamadan sonra bugün bu bildirileri dağıtmalıyız fikrinde birleşiyoruz. Bu sefer bildirileri ıslatmadan nasıl dağıtacağımız üzerine düşünüyoruz. Ve bir müddet sonra tereddütsüz bildirileri dağıtmaya başlıyoruz. İlk başladığımızda yağmur sinirlerimizi bozuyordu ama artık değil, çünkü her evin ön kapısında yağmurun değmediği bir yer bulabiliyoruz. Hem de giriş-çıkışta kolayca yüzyüze gelebilecekleri yerlere bırakıyor ya da sıkıştırıyoruz. Bir yandan yağmur yağıyor Battalgazi emekçi semti üzerine, bir yandan sınıfın öncü partisinin bildirileri. Yağmur toprağa, bildiriler işçilerin emekçilerin bilincine yüreğine hayat veriyor. Fazla sürmüyor, bildirilerimiz bitiyor. Mahallenin hepsine bile yetmiyor. Üzülüyoruz. Ama bir yandan da içerden gelen sıcak sevinçler gözlerimize vurmuş, kıvançla adımlıyoruz yolları.

Ertesi gün bir devrimci, "Sizinkiler iyi çalışıyor hoca" diyor.

Kayseri'den bir *Kızıl Bayrak* okuru

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Basına ve kamuoyuna,

Devrimci tutsakları hücrelere kapatmak için toplu koğuşların, sağlık koşullarının kötü olduğunu bahane eden adalet bakanının yönettiği hapishanelerde hasta tutsakların tedavisi yapılmayarak öldürülmektedir. Bunun en son örneği, Çankırı Hapishanesi'nde yaşandı. Tutsak Engin Huylu arkadaşımızın, tedavisinin yapılması engellenerek bilinçli, planlı öldürülmüştür. Çünkü, hastaneye gidiş gelişlerde asker sürekli olarak engel çıkarmış ve tedavi yapılmasını engellemiştir. Asker, "sizi böyle getirir tedavi yaptırmadan götürüz" diyerek amacını ortaya koymuştur. Askerin engellemesi aşıldığı noktada ise Çankırı Devlet Hastanesi'nde tamamen baştan savma bir şekilde, tedavi yapılmayarak geri gönderilmiştir. Son olarak 05.02.1999 tarihinde hastaneye gönderdiğimiz Engin Huylu arkadaşımıza, asker, ağır durumda olmasına rağmen kelepçe vurmuş, bu şekilde hastaneye götürülen arkadaşımıza, Doktor Soner Işık (Dip. NO: 9664 A/40) tarafından, ağır durumda olmasına rağmen hiç bir tedavi yapmayarak, reçete olarak Duocid (antibiyotik), Vermidon (ağrıkesici) , Becozmae (vitamin) verilerek geri gönderilmiştir. Doktor, hastanın numara yaptığını, hiçbir rahatsızlığının olmadığını, sorunun psikolojik olduğunu söyleyerek gerçek niyetini göstermiştir.

Koma halinde olmasına rağmen, neden komaya girdiği tespit edilme ihtiyacı dahi duyulmayan, komadan çıkması beklenilmeyen arkadaşımız Engin Huylu, alelade bir hastaymışcasına reçete yazılıp gönderilmiştir. Tüm uğraşlarımız sonucu, hasta arkadaşımız sabaha karşı saat 4'te Ankara Numune Hastanesi'ne sevkedebildik. Bu, bilinçli, planlı şekilde öldürmek değil de nedir? Sekiz kez hastaneye sevkedilmesine rağmen tedavisi asker tarafından engellenen, bu engel aşıldığında ise Çankırı Devlet Hastanesi'nde çalışan doktorlar tarafından hiç bir ciddi muayene yapılmadan reçete yazılıp gönderilmesi kasıtlı adam öldürmek değil de nedir? Bu uygulama, tüm tutsaklara yapılmaktadır. Tüm hasta tutsakların hayatı bu yanıyla tehlikededir. Bu planın sorumlusu başta MGK kararlarının sadık uygulayıcısı adalet bakanı, Çankırı Hapishanesi askeri komutanı ve Çankırı Devlet Hastanesi doktorlarıdır.

Bu sessiz yoketme planına sessiz kalmayacağımızı belirtiyor, Tabibler Odası'nı göreve çağırıyor, kamuoyunun duyarlılığını bekliyoruz.

DHKP-C, TKİP, MLKP, PKK tutsakları adına;
Hasan Güngörmez, Muharrem Kurşun, Veysel Yağan, Ramazan Deniz
Çankırı Cezaevi Tutsakları

Kamuoyuna,

Hapishaneler MGK'nın gündem maddesi olmaya devam ediyor. 30 Ocak tarihli MGK toplantısında devrimci tutsakları teslim almanın yol ve yöntemleri oluşturuldu. Planlar çizildi, programlar oluşturuldu. Toplantının üzerinden birkaç gün geçmişti ki, faşist burjuva basın hapishaneleri yeniden keşfetti. Faşist Sedat Peker'in hapishanede sürdüğü lüks yaşam manşetlere yansıtıldı. MGK bu işi en iyi yapacağını düşündüğü isme, **Tuncay Özkan**'a vermişti. **"Bayrampaşa Cumhuriyeti"** başlığıyla manşetten verilen haberle, *"hapishaneler devletin kontrolünden çıkmış"* mesajı veriliyordu. MGK'nın planı adım adım işliyordu. Bir gün sonra faşist devletin yöneticileri; "sorun buysa çözümü de var" diyerek hücre tipi hapishaneleri tekrar gündeme getirdi. Bu çözüm elbette yeni değildir. İdeolojik, psikolojik fiziki tüm saldırıları devrimci tutsaklar tarafından her türlü bedel ödenerek püskürtülen faşizm, uzun süredir hücre saldırılarını hayata geçirmeye çalışıyordu. En son Ceyhan Hapishanesi'nde yapmaya çalıştığı girişimi geri püskürtülmesine rağmen bir kez daha hücreler diyor. Bu kez de "F tipi cezaevi", "Koğuş sistemi ile oda sistemi arasında bir sistem", "3-4 kişilik oda sistemi" diyerek hücre sistemini perdelemeye çalışıyor. Faşist devlet çok iyi biliyor ki, devrimci tutsaklar bu saldırıya direnecektir. Ve yine biliyor ki, hapishanelerde yakılan direniş ateşi sokakları, alanları saracak. Halklarımız devrimci tutsakları yalnız bırakmayacak, saldırılara cevap verecektir. Bu nedenle devlet tepkilerin önünü kesmek ve saldırılarına meşruluk kazandırmak için halkın duyarlı olduğu çeteleri gündeme getiriyor. Alınan saldırı kararları bu faşist çetelere karşı uygulanacakmış havası veriyor. Ecevit iktidarı bir yandan bunu yaparken, diğer yandan da dh önce çıkarılan saldırı kararlarını devrimci tutsaklara yönelik ağır baskılar içerdiği gerekçesiyle kaldırıldığını açıklıyor. Böylece hedefin bizler olmadığını inandırmaya çalışıyor. Bugün herkes çok iyi bilmektedir ki **Sedat Peker** vb. çeteler bizzat bu devlet tarafından desteklenmekte ve kullanılmaktadır. Ziyaretçilerin defalerce aranarak alındığı hapishanelerde bu çetelere silahı da, uyuşturucuyu da, telefonu da veren devlettir. Bu nedenle *"F tipi hapishane çetelere karşıdır"* açıklaması tamamen yalan ve demagojidir. Saldırı kararları MGK'da alınmıştır. Ecevit hükümeti ilk Bakanlar Kurulu toplantısında MGK emirleri doğrultusunda 11 **"F tipi"** hapishane yapım kararı almıştır. Faşist burjuva basının katılımıyla "hücre tipi hapishaneler" meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Saldırı asıl olrak devrimci tutsaklaradır. **Hasan Denizkurdu**'nun giderayak çıkardığı genelge, yeni Adalet Bakanı **Selçuk Öztek**'in açıklamaları bunun en somut kanıtıdır. Her türlü saldırı yöntemini uygulayan faşist devlet, devrimci tutsakların bedeller ödeyerek bu saldırıları püskürtmesinden sonra bugün yine saldırı hazırlıkları yapıyor. Devrimci tutsaklar bir kez daha teslim alınmaya çalışılıyor. Bu, tüm yalan ve demagojilere rağmen gizlenemeyen bir gerçektir. Halklarımızı, demokratik kurum ve kuruluşları bu saldırılar karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz. Biz devrimci-yurtsever tutsaklar olarak bu sinsi ve planlı saldırıya da bundan öncekilerde olduğu gibi her türlü bedeli göze alarak karşı koyacağımızı bir kez daha haykırıyoruz. Tüm halklarımıza yönelik sürdürülen saldırının bir parçası olan "hücre tipi"ne karşı halklarımızla birlikte direnecek, faşizme bir kez daha diz çöktüreceğiz.

CMK (DHKP-C, TKP(ML), TKP-ML, MLKP, TİKB, TKEP Leninist, Direniş Hareketi) tutsakları adına; Şadi Özbolat, Çiğdem Kazan, Nil Pınar Arın, Akif Han, Can Ali Türkmen, Şerif Kartoğlu, Ramazan Sadıkoğulları

Bayrampaşa Hapishanesi'ndeki TDP, TDKP, DY tutsakları adına; Adnan Halis, Emin Gökturna, Nizam Doğan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öğrencilere yönelik saldırılara yeni yasal dayanaklar

Saldırılara karşı birleşik mücadeleye!

Öğrenci gençliğe yönelik saldırılar tüm hızıyla devam ediyor. Geçen öğretim döneminin bitiminde YÖK tarafından üniversitelere gönderilen genelge, '98-99 öğretim yılında yürürlüğe konuldu. Yeni genelge ile okul dışında "yasadışı" eylemlere katılan öğrencilerin okuldan atılmaları kolaylaştırılıyor. Son dönemde türbanlı öğrencilere yönelik bir uygulamaymış gibi gösterilmeye çalışılan genelgenin, aslında ilerici-devrimci öğrencileri hedeflediği öğretim döneminin başlamasıyla birlikte anlaşıldı. Birçok üniversitede ilerici-devrimci öğrencilere soruşturmalar açıldı. Soruşturmalar sonucunda birçok öğrenci okullarından uzaklaştırıldı ya da atıldı. Bu saldırıya karşı mahkemeye itiraz başvurusunda bulunan bir öğrenciye ise yanıt Danıştay'dan geldi: Saldırıya devam! Danıştay aldığı kararla YÖK'ün genelgesini yasallaştırdı. Böylece toplum nezdinde genelgeyi meşrulaştırmanın zeminini düzledi. Okul dışında yasadışı eylemlere katılan öğrencilerin okullarından atılmaları yönündeki YÖK genelgesinin Danıştay, tarafından da uygun bulunması medyanın da gündemine oturdu ve desteğini aldı.

Son yıllarda dibe vuran öğrenci gençlik hareketi bu genelge ile ağır bir darbe daha aldı. Düzenin öğrenci gençliği ve hareketini teslim almaya yönelik bu saldırısına karşı üniversite gençliğinin gerekli tepkiyi gösterdiği söylenemez. Sermaye devleti bu genelgesiyle bugüne kadar öğrenci kitlesine öncülük eden muhalif devrimci öğrencileri üniversitelerden bir an önce atmak istiyor.

Bugüne kadar birçok genelge ile öğrenci gençliğe yönelik saldırıları meşrulaştırmaya çalışan YÖK, bu son genelgesiyle gençlik hareketini bütünüyle bitirmek gibi bir hayal peşindedir. Temelde gençliğin öncülerini hedef alan genelge, öncüyle kitlelerin arasını açıp öncüleri üniversitelerden tasfiye ederek hareketi bitirmenin hesaplarını yapıyor.

Bu saldırı öğrenci gençliğe yönelik ilk saldırı değil. Özellikle 12 Eylül karşı-devrimi sonrası toplumsal hareketin vazgeçilmez bir parçası olan öğrenci gençliği sindirmek, apolitize edip düzen kanalları içinde sersemletmek için hem fiziki şiddeti, hem de karşı-devrimci propagandayı kullanan düzen, geçen zaman içinde YÖK'üyle, medyasıyla, polisiyle, sivil-faşist çeteleriyle birçok saldırıda bulundu. Bu saldırılar belli dönemlerde gerekli yanıtı aldığı gibi belli dönemlerde de hareketi geri düşürmeyi başarabilmiştir. Ama bu saldırılar öğrenci hareketini duraksatsa da bitirememiş, hiçbir zaman teslim almayı başaramamıştır.

İnişli-çıkışlı bir grafik izlese de, gençlik akademik-demokratik talepler üzerinden şekillenen mücadelesini sürdürmüştür. Kimi zaman devrimci öncülerini bile geride bırakabilecek atılımlar sergilemiş, radikal eylem çeşitleri geliştirmiş, kimi zaman reformizme bulanmış, ancak her dönemde mücadelede belli bir yer tutmuştur. Bunun farkında olan düzen, gençliği bu nedenle en yumuşak olduğu yerden vurmuştur: Soruşturmasız direk okuldan atma. Bu saldırı sivil-faşist terörün, gözaltıların, polis copu ve jandarma dipçiğinin yıldıramadığı gençliğin üzerine karabasan gibi çökmüştür. Üniversite tarafından atanan iki kişilik bir komisyonun hakkında yasadışı eylemlere katıldığı yönünde duyum alınmasıyla öğrenciyi kapı dışarı atma yetkisinin olması, harekete şimdiden geriletici bir etki yapmıştır.

İnişli-çıkışlı bir grafik izlese de, gençlik akademik-demokratik talepler üzerinden şekillenen mücadelesini sürdürmüştür. Kimi zaman devrimci öncülerini bile geride bırakabilecek atılımlar sergilemiş, radikal eylem çeşitleri geliştirmiş, kimi zaman reformizme bulanmış, ancak her dönemde mücadelede belli bir yer tutmuştur. Bunun farkında olan düzen, gençliği bu nedenle en yumuşak olduğu yerden vurmuştur: Soruşturmasız direk okuldan atma. Bu saldırı sivil-faşist terörün, gözaltıların, polis copu ve jandarma dipçiğinin yıldıramadığı gençliğin üzerine karabasan gibi çökmüştür.

Öncüyü tasfiye etmeye yönelik bu saldırı karşısında gerekli tepkinin örgütlenememesi, gençlik hareketinin daha da gerilemesine yolaçacaktır. Bu saldırı basitçe üniversitelerdeki muhalif-devrimci öğrencilerin tasfiyesine yönelik değil, aslolarak gençliğin yıllardır yürüttüğü parasız, polissiz, bilimsel, demokratik eğitim; özerk-demokratik üniversite mücadelesine yöneliktir. Öğrenci gençlik bu saldırıyı böyle algılamalıdır. Nasıl mecliste pankart açan arkadaşlarına sahip çıkmışsa, birleşik bir eylem hattı örüp mücadeleyi alanlara taşımışsa, şimdi de aynı birleşik tavrı ortaya koymalıdır. Bu saldırı genelgesi nedeniyle okullarımızdan uzaklaştırılan ya da atılan öğrencilerle dayanışmaya girilmeli ve saldırı genelgesinin geri alınmasına dönük bir eylem hattı örülmelidir. Unutulmamalıdır ki, saldırıya uğrayan akademik-demokratik haklarımız için yürüttüğümüz meşru mücadelemizdir. Bu saldırıyı da diğerlerinde olduğu gibi birleşik-kitlesel bir öğrenci hareketiyle yanıtlayabiliriz.

Baskılar bizi yıldıramaz!
Yaşasın gençliğin birleşik mücadelesi!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

DİSK'in kuruluşu: 13 Şubat 1967

13 Şubat 1967'de Maden-İş, Lastik-İş, Gıda-İş ve Basın-İş sendikaları Türk-İş'ten ayrılarak DİSK'i kurdular. DİSK bir kuruluş bildirgesi ile görüşlerini ortaya koydu. Kendisine devrimci nitelemesini uygun görmüştü. Bildirgede devrimcilik şöyle tanımlanıyordu; "Biz devrimciliği bugünkü tutucu, gerici, ekonomik, sosyal ve politik ilişkilerin anayasa uyarınca değiştirilmesi ve anayasa ilkelerinin hayata geçirilmesi anlamında alıyoruz." DİSK, bir yandan işçi sınıfının fiili militan mücadelesinin ürünü olurken, yukardaki devrimcilik tanımlaması ile egemen ideolojiden kopmadığını da gözler önüne seriyordu.

Türk-İş'in sarı sendikacılığı karşısında ilerici bir sendikal kimlik sergileyen DİSK kamu işyerlerini tutan Türk-İş karşısında daha çok özel sektörde örgütlendi ve birçok önemli direnişe imza attı. Kuruluşundan beri dönemin sosyal demokrat politikalarından bir türlü kopamayan DİSK giderek ilerici kimliğini de kaybetti.

12 Mart öncesi yayınlanan bir broşürde "işçi sınıfının ideolojisi sosyalizmdir" diyen DİSK yöneticileri 12 Mart müdahalesini şöyle değerlendiriyorlardı: "DİSK, Atatürk devrimlerinin ve anayasa ilkelerinin korunmasında, uygulanmasında ve gelişmesinde Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yanında olmaktan kıvanç duyar." '80 sonrasında uzun yıllar açılmasına izin verilmeyen DİSK '87-'91 işçi eylemlerinin arkasından işçi hareketini kontrol altında tutmak amacıyla devlet kontrolünde yeniden açıldı. Artık devletin bir kurumu gibi hareket eden DİSK, tabandan gelen bütün rahatsızlıklara rağmen sermayenin politikalarını işçi sınıfına taşıyan "gizli" bir sermaye üssü oldu. DİSK, bugün hükümetin başkanlık yaptığı Ekonomik Sosyal Konsey'in üyesi ve sınıfa karşı saldırı politikaları olan özelleştirme, sosyal güvenlik reformu gibi politikaların imzacısıdır.

TİP'in kuruluşu: 13 Şubat 1961

TİP'in doğduğu dönem Türkiye'de ilerici hareketin hızla yaygınlaştığı yıllardı. Bu gelişme, uluslararası ve ulusal koşulların ürünüydü. Ülkede 1950'lerden sonra, üretici güçler çok hızlı bir şekilde gelişti. Emek-sermaye çelişkisi daha belirgin bir hale geldi ve bu çelişki sınıf üzerinde uyarıcı etkiler yarattı. Bu dönem, toplumsal hareketliliğin yoğun yaşandığı bir dönem oldu.

Bu dönemde sol hareket, ideolojik ve politik anlamda geniş kapsamlı bir yenilenme yaşadı ve kendisine besleneceği dayanaklar buldu. Bu dayanaklar özellikle orta sınıf aydınları ve şehrin küçük burjuva katmanlarıydı. Bu bileşenlerle TİP, ilk kurulduğu yıllarda sosyal-adaletçi bir partiydi. 65'li yıllara gelindiğinde TİP, sosyalizmden sözederken, kendisini de işçi sınıfının partisi ilan etti. Ancak TİP'in sözettiği sosyalizm, düzenin sınırları içine sıkışan ve onu zorlamayan, reformist eğilimli bir kimlikte kendisini bulabilecek bir sosyalizmdi. Sosyalizme demokratik geçişin olanaklı olduğunu ve geçişin koşullarını hazırlamak gerektiğini savunuyordu. Bu haliyle TİP, reformist-parlamentarist bir partiydi.

Bir grup sendikacının girişimiyle kurulan TİP özellikle anti-emperyalist bir söylem kullandı. Dönemin hareketli ortamı içinde 1965 seçimlerinde % 3 oy alarak 15 milletvekili ile parlamentoya girdi. Uygulanan seçim sistemi değiştirilince bir sonraki seçimlerde oy oranını artırsa da milletvekili çıkaramadı.

70'li yıllarda TİP, kendisinden sözettiren sol parti ve çevrelerin kaynaklarından biri oldu ve sonraki dönemi uzunca bir süre etkiledi. TİP'in bıraktığı reformist-legalist miras, sosyalizm iddiasındaki solun reformist kanadına da dayanak oluşturdu.

İzmir deri işçisi silkinip ayağa kalkacaktır!!

İzmir Menemen Serbest Bölgesi'nde bir deri atölyesinde çalışıyorum. Burası, Mart 1998 tarihinde serbest bölge oldu. Önceden fabrikalar üretimlerini Yeşildere'de sürdürüyorlardı. Ancak atıkların çevreye zarar vermesi ve kokuların çevre sakinlerini rahatsız edecek boyuta varmasıyla birlikte Menemen Maltepe köyüne taşındı.

Bölgede, üretimi sürdüren 85-90 fabrika var. Her fabrikada aşağı yukarı 30-35 kişi çalışıyor. Bazılarında ise bu sayı 70-80'i buluyor.

Bölgeye ilk taşınmanın olduğu yıllarda, birkaç fabrikada sendika örgütlenme faaliyeti başlamış. Ancak örgütlenmeler öncü işçilerin işten atılmasıyla sona eriyor.

Serbest bölge olmasıyla birlikte, bölge yurt dışı sayıldığından işçilerin grev, sendikal örgütlenme vb. tamamen gaspedilmiş durumda. Burası serbest bölge olduğu için, bütün mal giriş çıkışlarının gümrüğe tabi olması gerekiyor. Ancak işverenler, prosedürle zaman kaybetmemek için yolun kolayını buluyorlar. Bütün giriş çıkışları rüşvet vererek, hiçbir gümrük işlemine tabi tutmadan, rahat bir şekilde hallediyorlar. Normalde tek bir kalemi bile işleme tabi tutmadan dışarıya çıkaramazken, ya da içeri sokamazken, rüşvetle, istersen bütün fabrikayı elini kolunu sallayarak dışarı çıkarabiliyorsun.

Ve son dönemde sıkça duyduğumuz, varolduğu söylenen ve herşeye bahane olarak kullanılan ekonomik kriz, deri sektörünü de etkilemiş durumda. Bölgede krizden önce yaklaşık 90 fabrika çalışır durumdaydı. Ancak kriz nedeniyle birçok fabrika işçilerini ücretsiz olarak izne çıkarmış ve ne zaman çalışmaya başlayacakları da belli değil. Şu anda üretime devam eden 8-10 fabrika var. Bunların bir kısmı da işçi sayısını yarı yarıya azaltmış bulunuyor. Ekonomik krizi bahane eden işverenler, bankalardan kredi almanın ve çalışanların sırtından daha çok kazanmanın hesapları peşinde koşuyorlar. Benim çalıştığım fabrikada ise ekonomik kriz sadece söylemde var. İşler her zaman olduğundan daha yoğun. Hem işçi sayısı arttırıldı hem de geceli gündüzlü mesaiye bırakılmaktayız. Ama kriz bahane edilerek para yok deniyor ve ücretler sürekli gecikmeli ödeniyor.

Bu da gösteriyor ki, ekonomik kriz, gerçekte işçi-emekçilerin haklarına saldırı için bir bahane olarak kullanılmaktadır. Patronların ise, banka cüzdanlarının daha çok kabarmasına ve emekten daha çok çalarak zenginliklerine zenginlik katmalarına yarıyor.

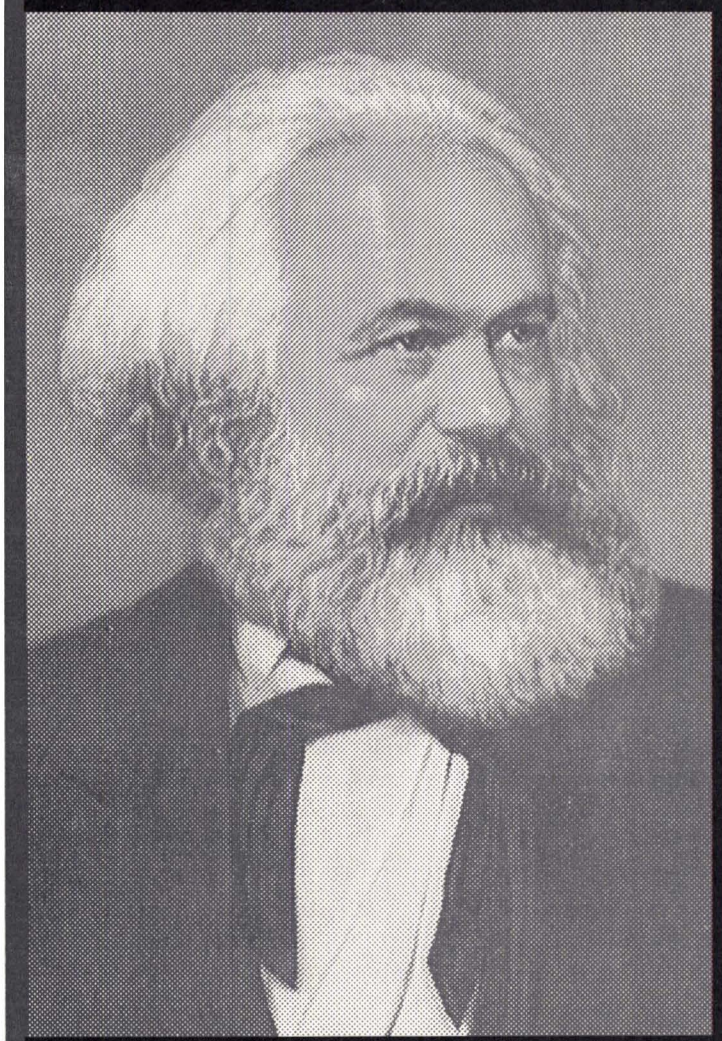
İzmir deri işçileri de tıpkı Tuzla deri işçileri gibi haklarını aramak için bulundukları derin uykudan uyanacak ve silkinip, onurlu bir şekilde ayağa kalkacaktır.

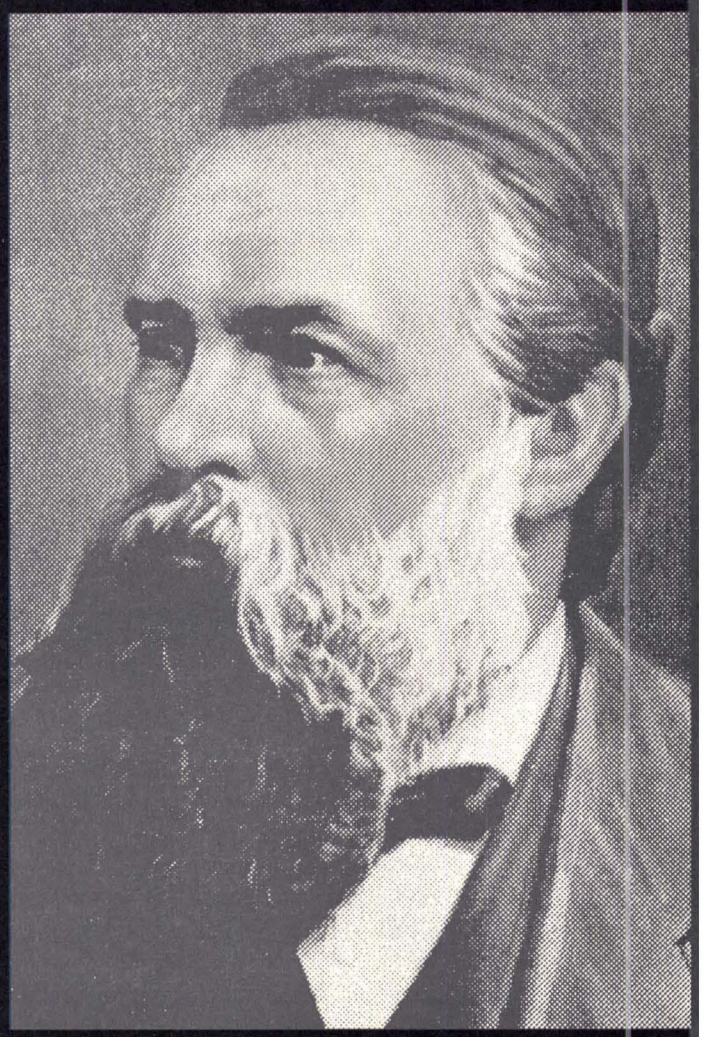
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

İzmir'den *Kızıl Bayrak* okuru bir işçi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Komünist Manifesto 151 yaşında!

Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org